Ἡ Νεολαία

ΑΡ. ΦΥΛ. 18 (121)
2 ΦΕΒΡ. 1941-ΣΤ'.





ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ΄. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Ἐποπτείας Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 18—1 Φεβρουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λιρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λιρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

Ξυπνῆστ' ἀθάνατοι νεκροί, τοῦ Μπιζανιοῦ λεβέντες
καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ Ζάλογγο τρισένδοξες κοπέλλες,
νὰ ἰδῆτε πῶς τ' ἀδέλφια σας ἀντίκρυ πολεμοῦν
κι' ὡσὰν λιοντάρια στὸν ἐχθρὸ τὸν θάνατο σκορποῦν.

Ξυπνῆστ' ἀκόμη μιὰ φορά, ἀπ' τὴν ἀθανασία,
νὰ δῆτε κι' ἄλλους γίγαντας τῆς μάχης στὰ πεδία,
νὰ ἰδῆτε πῶς ἐκεῖ ψηλὰ στῆς Πίνδου τὴν κορφή,
περήφανα κι' ἀγέρωχα ἡ Δόξα περπατεῖ.

Ξυπνῆστε, ναί, ἀθάνατοι, καὶ σφιχταγκαλιαστῆτε
μὲ τοὺς γενναίους ἀδελφούς, στὸν κόσμο γιὰ νὰ πῆτε,
ἐκεῖθεν ἀπ' τὸν Σμόλικα, στῆς Πίνδου τὰ βουνά,
πῶς πάντα ὁ Ἕλλην τὸν κακὸν ἐχθρό του θὰ νικᾷ.

ΚΟΣΜΑΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ
Διδάσκαλος

ΘΑ ΛΑΜΨΗ Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἀκράτητη ἡ ὁρμή μας ἡ τιτάνεια
Πέλαγα σχίζει, αἰθέρα καὶ βουνὰ
Μ' ἑλληνικὴ γεμάτη περηφάνεια
Σπάει ἁλύσεις, ρίχνει κάστρα, ὀχυρά.

Ἔγινε τὸ κορμί μου ἀτσαλένιο
Καὶ οὔτε ξεσύχτι, πεῖνα ἢ βροχὴ
Νοιώθω τὸ στέρνο μου τὸ γρανιτένιο,
Ποῦ φώλιασε ἡ Πνοὴ τοῦ Λυτρωτῆ.

Γ. ΜΑΛΑΜΗΣ
Ἀξιωματικὸς Τ.Τ. 294

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ

Ἀγαπητοὶ Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι, εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ ἀγωνιστικὸν μένος, ἡ τελεία ἀφοσίωσις εἰς τὸ ἔργον μας, αἱ ὑπεράνθρωποι προσπάθειαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν μας, τὸ πεῖσμα καὶ ἡ μανία νὰ ρίξωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, τοὺς αἰσχροὺς καὶ δολοφόνους ἐχθρούς μας, δὲν μᾶς δίδουν καιρὸν νὰ ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας τακτικὰ διὰ νὰ μοιράσωμε τοὺς ἐνθουσιασμούς, τὶς χαρὲς καὶ συγκινήσεις ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα, συγχρόνως δὲ διὰ νὰ ἐκφράσωμε καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ αἱματοβαμμένα αὐτὰ χώματα τῆς ἐλευθέρας πλέον Β. Ἠπείρου τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ἱκανοποίησίν μας διὰ τὴν ἀπόλυτον συμμετοχήν σας εἰς τὸν ἀγῶνα μας. Πρὸς μεγάλην σας τιμὴν ὁ ὁλοκληρωτικὸς πόλεμος δίδει ἀξίαν εἰς τὰς ὑπὲρ τῆς Νίκης μας προσπαθείας σας ἴσην πρὸς ὅσα ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὰ χιονισμένα καὶ τραχέα βουνὰ τῆς Β. Ἠπείρου καὶ Ἀλβανίας. Διότι πιστεύομε ὅτι κάθε γωνία ἑλληνικῆς γῆς εἶναι καὶ πρώτη γραμμή, δι' αὐτὸ μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία καὶ λαχτάρα τρέχομε νὰ μάθωμε ἀπὸ τὴν «Νεολαία», τὴν «Ἐξόρμησι», τὰς ἐφημερίδας κλπ. τὰ νέα ἀπὸ τὸ μέτωπόν σας, ὅταν βέβαια ἕνα λεπτὸ τὸ καθῆκον καὶ τὸ ἔργον μᾶς ἐπιτρέπη.

Δὲν διαβάζομεν μόνον ἀλλὰ καὶ βλέπομεν τὰ ὅσα ἡ Ε.Ο.Ν. προσφέρει τόσον εἰς ἡμᾶς ἐδῶ ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὑποβαλλομένη εἰς οἱανδήποτε θυσίαν πνευματικὴν καὶ ὑλικήν.

Ἔχω ὑποχρέωσιν νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν συγκίνησιν ὅλων μας ὅταν, περνῶντες ἀπὸ τὸ Δελβινάκι καταδιώκοντες, εὑρέθημεν σὲ ἕνα ὅμιλο ἀπὸ κορίτσια τῆς Ὀργανώσεως καὶ μή.

Χωρὶς μεγάλη σκέψι καὶ συζήτησι, ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἀπεφάσισαν τὸ πῶς νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὰ ἀγωνιζόμενα ἀδέλφια των. Ἀμέσως ἄλλες ἀνέλαβον τὴν συγκέντρωσιν καὶ προετοιμασίαν τοῦ μαλλιοῦ καὶ ἄλλες τὸ πλέξιμο διὰ νὰ στείλουν στὸ Μέτωπο φανέλλες, πουλόβερ, κάλτσες κλπ. Οἱ ἁγνὲς καὶ πραγματικὰ πατριώτισσες Ἠπειρωτοποῦλες, χωρὶς καμμιὰ ἐπικοινωνία μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ ξέρουν τί κάνουν καὶ τί προσφέρουν οἱ ἄλλοι νέοι καὶ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ἐντελῶς αὐθόρμητα, χωρὶς καμμίαν ὑπόδειξιν καὶ ὑποκίνησιν, ᾐσθάνθησαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ βοηθήσουν μὲ ὅ τι μποροῦν, παίρνοντας ἔτσι θέσι στὸν ἀγῶνα.

Ἡ πρᾶξις των εἶναι μεγάλης σημασίας, παρομοίας δὲ ἐνεργείας, πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος ἀκοῦμε καὶ βλέπομε ἀπὸ κάθε ἑλληνικὴ γωνιά.

Ἤδη ἡ Ε.Ο.Ν. προσφέρει εἰς τὸν Μεγάλον της Πατέρα καὶ εἰς τὴν Αἰωνία μας καὶ Ἔνδοξη Ἑλλάδα ὅλα δι' ὅσα ἐδημιουργήθη καὶ ἑτοιμάσθηκε.

Ἡμεῖς ἀπ' ἐδῶ γεμᾶτοι ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἐνθουσιασμὸ μαζὶ μὲ τὰς εὐχαριστίας μας ὑπενθυμίζομε σὲ σᾶς τοὺς στρατιώτας τῶν μετόπισθεν νὰ συνεχίσετε τὸ ἔργον σας ὅπως καὶ ἡμεῖς μέχρι τελικῆς Νίκης.

Διακόπτω, διότι ἡ ὥρα πέρασε, μὲ τὴν βαθειά μας πίστι στὴ Νίκη μας!

Ζήτω ἡ ἀγωνιζομένη καὶ ἀθάνατος Ἑλλάς!

Κάπου εἰς τὸ Μέτωπον
Μονὰς 1320 Τ.Τ. 712 τῇ 15 Δεκεμβρίου 1940.

Στρ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΛΕΚΟΥΝ

Μὲ ὑφάδια καὶ μὲ γνέματα
τὶς νύχτες ξαγρυπνᾶνε
μαζὶ μὲ μᾶς κι' ὅλες αὐτὲς
πλέκοντας πολεμᾶνε.

Αὐτὲς μὲ τὰ ξενύχτια τους
μ' ἀποσταμένες κόγχες
κι' ἐμεῖς μὲ τὰ τουφέκια μας
καὶ μὲ γυμνὲς τὶς λόγχες.

Καὶ πολεμῶντας γι' ἀμοιβὴ
προσμένουμε μ' ἐλπίδα
Νίκη καὶ δόξα θέλουμε
γιὰ Σὲ γλυκειὰ Πατρίδα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΗΤΣΗΣ
Λοχίας Πυρ/κοῦ

Μονὰς 1334 Τ. Τ. 712. 21/12/40.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ

Μιλῶντας κάποτε γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἕνας διάσημος ποιητής, τὴν ἀπεκάλεσε: «Αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀπέραντη Χώρα». Καὶ πόσο δίκηο εἶχε, διότι ἡ Ἑλλὰς εἶναι μεγάλη, εἶναι ἀπέραντη. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει ὅρια, δὲν ἔχει σύνορα, διότι ἡ Ἑλλὰς εἶναι Ἰδέα, εἶναι Πνεῦμα, εἶναι Ἠθική, εἶναι Ψυχή, εἶναι Φῶς.

Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τοῦ μυθικοῦ ἐκείνου Προμηθέως φωτίσθηκε τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἐδῶ ξεφύτρωσε καὶ βλάστησε ὅ,τι ὑπάρχει ὡραῖον καὶ ὑψηλὸν στὸν κόσμο αὐτόν. Ἐδῶ κτίσθηκε ὁ Παρθενών, ἐδῶ γεννήθηκε ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων ὁ Ἀριστοτέλης. Ἐδῶ γεννήθηκε, ἐδῶ ἐγαλουχήθη ἡ Ἐλευθερία, ἐδῶ ἦτο τὸ λίκνον ὅλων τῶν τεχνῶν καὶ ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Κάθε δὲ φορὰ ποὺ ὁ κόσμος, κουρασμένος ἀπὸ τὶς συνεχεῖς προσπάθειες, ἔπεφτε μέσα σὲ ἄβυσσο σκότους, τότε ὁ Θεός, ποὺ διάλεξε τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ εἶναι ἡ αἰώνια φωτοδότρα, τὴν δυνάμωνε, τῆς ἐμφυσοῦσε θεϊκὴ πνοή, καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐσηκώνετο ψηλά, πάνοπλη σὰν Ἀθηνᾶ καὶ Μεγάλη, καὶ γιγαντωμένη ἀπὸ τὸ θεϊκὸ φύσημα ἔχυνε πάλι σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὸ ἄπλετο φῶς τῆς ἀνάπλασης καὶ τῆς ἀναδημιουργίας. Καὶ ἔτσι ἐνῷ τὰ Κράτη ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἐνῷ ἄλλα σβήνουν καὶ ἄλλα ἀνατέλλουν στὸν οὐρανὸ τῆς Ἱστορίας, ἐνῷ σκάβουμε γιὰ νὰ βροῦμε ὑπολείμματα τῶν ἀρχαίων λαῶν, ἐνῷ μιλᾶμε ἀορίστως γιὰ Ἀσσυρίους, Βαβυλωνίους, Καρχηδονίους καὶ Φοίνικας, ἡ Ἑλλάς, ἡ αἰώνια Χώρα τοῦ φωτός, ζῇ, παραμένει ἡ ἴδια, ἀναλλοίωτη.

Σ' αὐτὴν οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε καμμία ἄλλη δύναμι κατώρθωσαν νὰ ἀφήσουν ἴχνη τοῦ περάσματός των. Ἀπεναντίας αὐτὴ χαράζει ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη της στοὺς αἰῶνες καὶ στοὺς λαοὺς ποὺ πέρασαν καὶ διαβαίνουν ἀκόμη καὶ τώρα στὸ προσκήνιο τῆς Ἱστορίας.

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ἑλληνισμὸς φάνηκε ὅτι ἔσβηνε, ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἐμφυσοῦσε νέα δύναμι, γιὰ νὰ σηκωθῇ πιὸ μεγαλόπρεπος, πιὸ ἐπιβλητικός, πιὸ δημιουργικός. Κανένας εἰσβολέας, ὅποια καὶ νἆταν ἡ δύναμίς του, δὲν μπόρεσε νὰ ὑποτάξη τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅταν ὑπέτασσαν τὸ ἔδαφός του, τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ξέφευγε καὶ ἔδινε τὴν δύναμι στοὺς Ἕλληνας ν' ἀποτινάξουν ἀπὸ τὰ ἅγια αὐτὰ χώματα κάθε ἐπιδρομέα.

Οὔτε οἱ Ρωμαῖοι, οὔτε οἱ Φράγκοι, οὔτε ἡ τετρακοσιόχρονη ὑποδούλωσι ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς στάθηκε ἱκανὴ νὰ πνίξη τὴ δύναμι αὐτή. Διότι ἡ ὕλη, ὅση καὶ ἂν εἶναι ἡ δύναμίς της, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποτάξη τὸ Πνεῦμα.

Ἔτσι καὶ τώρα μία πρωΐα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, τὴν ἅγια αὐτὴ μέρα ποὺ διάλεξε ὁ Θεός, ἄστραψε ἐξαφνα μιὰ λάμψι στὸν ὁλοσκότεινο οὐρανὸ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ξεπρόβαλε ἡ Ἑλλὰς Μεγαλόπρεπη, Ὑπερασπίστρια καὶ Ἀγωνίστρια τοῦ ὑψηλοτέρου ἀνθρωπίνου ἰδανικοῦ, τῆς Λευτεριᾶς.

Καὶ ἀγωνίζεται ἡ Ἑλλὰς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐναντίον ἐκείνων, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν λάσπη καὶ τὸ βοῦρκο τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἀμαθείας, χάρις εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δαιμονίου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν σήμερον νὰ πλήξουν τὴν Χώραν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν βύζαξαν τὸ γάλα τοῦ ἐξευγενισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰ νὰ ἑτοιμάση πάλι τ' ἀχνάρια ἑνὸς πολιτισμοῦ στὸν ὁποῖον ὁ κόσμος θὰ κληθῇ νὰ ἀναβαπτισθῇ καὶ νὰ ἐξαγνισθῇ, ὥστε οἱ ἑπόμενες γενεὲς νὰ ζήσουν σὲ μία ἀτμόσφαιρα γεμάτη ὑψηλὰ ἰδανικὰ καὶ εὐγενικὲς ἐξορμήσεις.

Νά γιατί οἱ περίφημες μεραρχίες τῶν φασιστῶν, οἱ μηχανοκίνητες καὶ οἱ πτερωτές, διαλύονται καὶ παραλύουν μπροστὰ στὴν Ἑλληνικὴ λόγχη. Διότι αὐτὴ ἡ λόγχη εἶναι σύμπλεγμα ἀδάμαστης Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ θεϊκῆς δυνάμεως. Διότι μὲ αὐτὴ τὴ λόγχη πρόκειται νὰ ξαναφωτισθῇ ὁ κόσμος.

Καὶ τώρα παίρνει σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ πάλι ὁ στίχος ἑνὸς ἄλλου μεγάλου ποιητοῦ: «Καὶ σὺ ἅγιο χῶμα τῶν Ἑλλήνων, ἐσὺ λίκνο ὅλων τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, εἶπες εἰς τοὺς βασανισμένους λαοὺς ὅτι ἡ Νίκη ἐστεφάνωσε τὰ ὅπλα σου. Ἑλλάδα, Ἑλλάδα, μέσα στὸ εὐωδιασμένο ἀέρι σαλεύουν νέες δάφνες καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ἐνδόξων καιρῶν ἀνατέλλει ἐπάνω στὶς ροδοδάφνες σου τὸ αἰώνιο ἄστρο τοῦ Μαραθῶνα».

ΜΑΝΟΣ Β. ΠΑΥΛΙΔΗΣ



Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, πρῶτος στρατιώτης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βασιλέως, ἔπεσε μαχόμενος ὑπὲρ Πατρίδος. Ἡ θλῖψις εἶναι ἀπέραντος. Τὸ κενὸν εἶναι μέγα. Ἀλλ' ὅλην αὐτὴν τὴν θλῖψιν θὰ τὴν συγκρατήσωμεν, διὰ νὰ τὴν μεταπλάσωμεν εἰς ὁρμὴν (δὲν λέγομεν: εἰς ἀπόφασιν, διότι τὴν ἀπόφασίν μας τὴν ἐπήραμεν μαζὶ μὲ τὸν πεσόντα Ἀρχηγόν μας εἰς τὰς 28 Ὀκτωβρίου) καὶ τὸ ἡφαίστειον αὐτῆς τῆς ὁρμῆς θὰ γίνῃ Ἐπίθεσις καὶ Νίκη.

Ὅταν αὐτὴ ἡ Νίκη, ἡ πλήρης, ἡ τελειωτική, θὰ ἔχῃ στεφανώσει τὰ λαμπρά μας λάβαρα, θὰ τὰ φέρωμεν νὰ ἀνεμίσουν, εἰς παρέλασιν χαιρετισμοῦ, ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγωνιστοῦ καὶ θὰ σκορπίσωμεν εἰς τὸ χῶμα ποὺ Τὸν ἐκάλυψεν ἄφθονα τὰ φύλλα τῆς δάφνης.

Τώρα τὸ χρέος μας εἶναι ἕνα: Νὰ σφίξωμεν τὴν ψυχήν μας, τὶς γροθιές μας καὶ τὰ δόντια μας καὶ νὰ σταθοῦμε ἄγρυπνοι καὶ ὄρθιοι εἰς τὰς ἐπάλξεις, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ἔργῳ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βαθύτατα ἐπίστευε καὶ ἐδίδασκεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὅτι: «ἡ καταπληκτικὴ μεταυγουστιανὴ ἀνακαίνισις καὶ τὰ ὑπέρλαμπρα κατορθώματα τῶν ἐνόπλων μας δυνάμεων εἶναι ἔργα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐπανευρόντος, ὑπὸ τὴν πειθαρχίαν ἑνὸς πατρικοῦ Κράτους, τὰς μεγάλας φυλετικάς του ἀρετάς».

Ἡνωμένοι περὶ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Κυβέρνησίν Του, σφικτοκρατούμενοι, εἰς πυκνὰς φάλαγγας, ἂς προχωρήσωμεν μέχρι τέλους εἰς τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τοῦ Ἀγῶνος, τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Νίκης, τὸν ὁποῖον Ἐκεῖνος μᾶς ἐχάραξε καὶ διήνοιξε.

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 5 ἔτη διεκυβέρνησε παρὰ τὸ πλευρόν Μου τὴν χώραν Μου μετὰ δεξιότητος καὶ αὐτοθυσίας, ὁ ὁποῖος ἔθηκεν εἰς τὸ κράτος διὰ τῆς φωτεινῆς αὐτοῦ διανοίας βαθεῖαν τὴν σφραγῖδα τῆς παραγωγικῆς αὐτοῦ δραστηριότητος, ὁ ὁποῖος ἀνεπτέρωσε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ ὠρθώθη θαρραλέως πρὸ τῆς ἐχθρικῆς ἐπιβουλῆς, ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν διὰ νὰ μεταστῇ εἰς τὴν χορείαν τῶν διαπρεπῶν μορφῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἀποτίων τιμὴν εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ, διαβεβαιῶ τὸν λαόν Μου ὅτι τὸ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθὲν ἔργον, εἰς ὅλα τὰ πεδία, τὸ πολιτικόν, τὸ στρατιωτικὸν καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐργατικῆς καὶ ἀγροτικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας θὰ συνεχισθῇ μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε πνοήν.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς νέας Κυβερνήσεώς Μου, τὴν ὁποίαν περιβάλλω μὲ τὴν αὐτὴν ὡς καὶ μέχρι σήμερον ἐκτίμησιν, ὑπῆρξαν ἐπὶ μακρὸν συνεργάται τοῦ ἐκλιπόντος, εἶναι σαφὴς περὶ τούτου ἐγγύησις. Σφικτὰ ἡνωμένοι μετὰ τοῦ Λαοῦ Μου περὶ τὸν θρόνον Μου, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ παραδείγματα τῶν προσφάτων ἐνδόξων σελίδων τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μὲ ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν θὰ εὐοδώσουν τὸν γιγάντειον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ὁ ἡρωϊκὸς Ἑλληνικὸς στρατὸς διεξάγει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς καὶ τὸν ὁποῖον, ἔστε βέβαιοι, θὰ φέρῃ οὗτος εἰς θριαμβευτικὸν πέρας.

Ζητῶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰς Ἑλληνίδας νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ παρέχουν ὡς καὶ μέχρι τοῦδε τὰ αὐτὰ ἀξιοθαύμαστα δείγματα πατριωτισμοῦ καὶ πειθαρχίας. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχὴν τῆς Παναγίας, μὲ τὴν δύναμιν καὶ θέλησιν τοῦ Ἔθνους, ἡ Ἑλλάς, ἡ αἰωνία Ἑλλάς, θὰ ζήσῃ καὶ θὰ θριαμβεύσῃ, ἀντάξια τῶν μεγάλων μας προγόνων, ἀντάξια τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄.

ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ

Τρεῖς μονάχα μῆνες ἔκλεισαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισεν ὁ Ἑλληνο - ιταλικὸς πόλεμος. Ἀπορεῖ ἀλήθεια καὶ θαυμάζει κανεὶς ἅμα τὸ σκέπτεται. Ἔφθασε τόσο λίγο διάστημα χρόνου γιὰ νὰ χωρέση τόσο μεγάλα συμβάντα. Γιατὶ τώρα πιὰ ἠμποροῦμε νὰ τὸ ὁμολογήσουμε ἁπλᾶ, χωρὶς καμμιὰ περιττὴ ρητορεία, χωρὶς στόμφον καὶ χωρὶς οἴησιν, πῶς ἐγράψαμε οἱ Ἕλληνες μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μῆνες, εἰς τὰ Ἠπειρωτικὰ καὶ εἰς τὰ Ἀλβανικὰ βουνά, τὶς πιὸ λαμπρὲς σελίδες στὴ νεώτερή μας ἱστορία. Ἐγράψαμε ἕνα ἔπος, ποὺ θὰ σταθῆ αὔριο παράλληλα, στὴν ἴδια γραμμή, στὸ ἴδιο ὕψος, χωρὶς νὰ φοβᾶται τὴν σύγκρισιν, μὲ τὶς ἀθάνατες σελίδες τοῦ 21.

Τί πολλὰ πράγματα, ἀλήθεια, θὰ ἔχουν νὰ θαυμάσουν καὶ νὰ διδαχθοῦν οἱ εὐτυχισμένες γενιὲς ποὺ θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τῶν τριῶν μηνῶν! Ἀπὸ τὴν ἱστορία ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ τὴν διηγῆται κανεὶς κι' ἄλλη μορφὴ νὰ τὴν ἐκφράζη παρὰ τὸ παραμῦθι καὶ τὸ ὄνειρο. Γιατὶ σὰν παραμῦθι καὶ σὰν ὄνειρο ἐπέρασαν ἐμπρὸς στὰ ἔκθαμβα μάτια τὰ ἰδικά μας καὶ στὰ κατάπληκτα μάτια τῆς Οἰκουμένης οἱ μέρες αὐτὲς ποὺ ἔλυσαν τὴν ἀγωνία καὶ τὸ δέος τοῦ Κόσμου. Τὴν ἀγωνία καὶ τὸ δέος τῆς ἐποχῆς.

Ἀλήθεια, ὁ αὐριανὸς ἱστορικὸς θὰ τὴν χωρίση τὴν ἱστορία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πολέμου ποὺ συνεχίζεται, σὲ δυὸ μέρη: Σὲ κείνην ποὺ εἶχε προηγηθῆ καὶ σὲ κείνην ποὺ ἀκολούθησε ἀπὸ τὶς 28 Ὀκτωβρίου. Πρὶν φέξη ἡ ἁγία ἐκείνη αὐγὴ πάνω ἀπὸ τὴν γῆν αὐτήν, ὑπῆρχε τὸ κράτος τοῦ δέους. Ἔμφοβοι Λαοί, ἔμφοβα Κράτη, ἔμφοβοι ἄνθρωποι. Ἕνας νέος χρυσὸς μόσχος εἶχε στηθῆ ἀπάνω σ' ἕνα βάθρο πελώριο καὶ σιδερένιες σάλπιγγες ἐπροσκαλοῦσαν τὰ Ἔθνη καὶ τὶς Φυλὲς τῆς γῆς ν' ἀπαρνηθοῦν τὸ Θεό τους κι' ὅ,τι ἐκράτησαν ἀπὸ τοὺς πατέρες τους ἱερό, κι' ὅ,τι κατέκτησαν μὲ τοὺς ἀγῶνες τους — ἀγῶνες αἵματος καὶ πνεύματος — ἅγιο καὶ τίμιο καὶ νὰ πέσουν νὰ προσκυνήσουν τὸ νέο εἴδωλο. Κι' ἔτρεξεν ὁ λιγοστὸς αὐτὸς Λαὸς τῶν χωρικῶν καὶ τῶν ποιμένων, παρατώντας τ' ἀλέτρια καὶ τὰ κοπάδια του καὶ τὰ σύνεργα τοῦ καθημερινοῦ του μόχθου, κι' ἁρματώθηκε κι' ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ κι' ὤρθωσε καὶ γιγάντωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ εἶπε στοὺς προφῆτες καὶ στοὺς κήρυκες τοῦ νέου Μολὼχ νὰ πάψουν οἱ σιδερένιες σάλπιγγες τὰ ἀπαίσιά τους σαλπίσματα. Γιατὶ αὐτὸς δὲν ἀπαρνιέται τὸ Θεό του καὶ δὲν προδίδει τὰ ἱερά του καὶ τὰ ὅσια καὶ δὲν προσκυνᾶ τὸ νέο εἴδωλο. Καὶ πρὶν προφθάσουν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ προφῆτες τοῦ εἰδώλου ν' ἀφήσουν τὴν ὀργή τους νὰ βροντήξη καὶ ν' ἀμολύσουν τοὺς κεραυνούς τους νὰ τὸν κάψουν, ξάμωσε μὲ χίλια χέρια ἄτρομα κι' ἀναποδογύρισε καὶ τὸ βάθρο τὸ πελώριο καὶ τὸ ἀπαίσιο εἴδωλο μαζὶ καὶ τὸ ξάπλωσε στὴ γῆς ταπεινωμένο. Ἔτσι ἐλύθη ἡ ἀγωνία τοῦ Κόσμου στὶς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Τὸ κράτος τοῦ δέους ἔπεσε. Τὴ θέσι του τὴν πῆρε τὸ κράτος τῆς ἐλπίδος. Χιλιάδες νέα χέρια, τὰ χέρια τῶν γυιῶν αὐτῆς τῆς γῆς, ἐσήκωσαν στὰ χέρια τους ψηλά, σὰν σὲ λαμπριάτικο ὄρθρο, ἀναμμένες λαμπάδες. Μιὰ πορεία φωτὸς πιάστηκε ἀπὸ τότε καὶ προχωρεῖ. Ὥρα μὲ τὴν ὥρα, μέρα μὲ τὴ μέρα, στὰ κακοτράχαλα βουνὰ κι' ἀπάνω ἀπὸ γκρεμοὺς ἀπάτητους τὰ λειτουργικὰ τοῦτα χέρια, μὲ τὶς ἀναμμένες λαμπάδες, ἀνεβάζουν ψηλότερα τὴ λιτανεία αὐτὴ τοῦ φωτός. Οἱ χρυσὲς γλωσσίτσες, ποὺ μέσα στὴν κάθε μιά τους καίει καὶ μιὰ ψυχή, στέλνουν τὴ λάμψι τους τὴν ἀπόκοσμη μακριά, πολὺ μακριά, ὡς στὶς θάλασσες κι' ὡς τὰ πέλαγα, καὶ τὰ κοπάδια τῶν Ἐθνῶν ποὺ εἶχαν πρὶν ζαρώσει ἀλαφιασμένα καὶ ποὺ ἄλλα πρόφθασε νὰ τὰ καταπιῆ κι' ἄλλα τὰ φοβερίζει τῆς σκλαβιᾶς τὸ σκοτάδι, ἀναθαρροῦν κι' ἀναβλέπουν καὶ ἀνοίγουν τὶς καρδιές τους στὴν ἐλπίδα. Ἔτσι θὰ τὴ χωρίση κι' ἔτσι θὰ τὴν ἱστορήση, κάμνοντας τὸ λόγο μῦθο, τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς ἐποχῆς καὶ ξέχωρα τὴν ἱστορία τῶν τριῶν γεμάτων μηνῶν τοῦ ἰδικοῦ μας πολέμου, ὁ αὐριανὸς ἱστορικός. Τί εἴμαστε ἐμεῖς; Μιὰ θνητὴ γενιὰ ποὺ θὰ περάση, ὅπως τόσες ἄλλες ποὺ πέρασαν. Μιὰ θνητὴ γενιὰ ὅμως, ποὺ τὴν ἐδιάλεξε ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἔκαμε σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Του καὶ ὄργανο τῆς μεγάλης Του βουλῆς. Μιὰ θνητὴ γενιά, ποὺ μὲ τὴ δύναμι τοῦ πνεύματός της ἐκέρδισε τὴν ἀθανασία. Αὐτὸς εἶναι ὁ κλῆρος καὶ ἡ δόξα μας. Μεγάλος κλῆρος καὶ μεγάλη δόξα, ποὺ εἴθε νὰ μᾶς ἐπισκιάση ἡ δύναμίς Του γιὰ νὰ τὴν βαστάξωμε χωρὶς νὰ μᾶς συντρίψη τὸ βάρος της.

Πρὶν φέξη τὸ ἅγιο πρωϊνὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ἴδια ἀγωνία, ποὺ εἶχε παραλύσει τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὶς ἀρκτικὲς χῶρες ὡς τὸ Δούναβι, ἔρριχνε βαρὺν τὸν ἴσκιο της ὡς ἐμᾶς. Ἡ ἀπόφασί μας ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἦταν καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους μιὰ ἀποκάλυψις. Μεγαλύτερη ἀκόμα ἀποκάλυψις ἦταν τὰ ἔργα μας τὰ ἴδια. Ἀπὸ τότε τὰ σημεῖα καὶ οἱ οἰωνοὶ μὲ τὴν κάθε μέρα ποὺ περνᾶ γίνονται φωτεινότεροι. Τὰ σκοτάδια ποὺ ἐσκέπασαν τὸν Κόσμον ἀραιώνουν. Οἱ ζόφοι διαλύονται. Ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ λυγίζει. Μιὰ αὐτοκρατορία ποὺ ἐθεοποίησε τὴν ὑλικὴ βία καὶ σὲ δέκα ὀκτὼ ὁλάκαιρα χρόνια ἔλειωνε σίδερα καὶ σφυροκοποῦσε ἁλυσίδες γιὰ νὰ σκλαβώση λαούς, καταρρέει καὶ συντρίβεται, στὶς θάλασσες καὶ στὰς ἠπείρους, μπροστὰ στὰ μάτια μας. Οἱ στρατοί της οἱ πάνοπλοι λακίζουν καὶ σκορπίζουν σὰν τρομαγμένα ἀγρίμια. Εἶναι ὁ Θεὸς ποὺ τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ χέρι μας. Αὐτὸς εἶναι ποὺ ἀφιόνισε τὴν ψυχή της καὶ τῆς ἐπαράλυσε τὰ χέρια καὶ τὰ νεῦρα της. Εἶναι τὸ ἄδικο ποὺ κάνει τοὺς στρατιῶτες της δειλοὺς καὶ τοὺς πολεμάρχους της ἀνάνδρους. Εἶναι τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ δίκη τῆς συνειδήσεως ποὺ κόβει τὴν ὁρμὴ καὶ κάμνει τὶς καρδιὲς τῶν πολεμιστῶν της νὰ τρέμουν. Χιλιόχρονα κρίματα, ἁμαρτίες καὶ ἀδικίες, ποὺ ἐμαζεύτηκαν μὲ τοὺς αἰῶνες, πλάνες καὶ ψεύδη γενεῶν ἐξαγοράζονται καὶ τιμωροῦνται. Ἡ κρίσι ποὺ ἀργοῦσε ἔτσι γιὰ νὰ ἀπελπίζωνται οἱ ὀλιγόπιστοι καὶ γιὰ νὰ δοκιμάζεται ἡ πίστι τῶν δικαίων, ἦλθε μεγαλόπρεπη καὶ φοβερή. Ἂς μὴ φοβῆται πιὰ κανεὶς γιὰ τὸ τέλος. Τὸ κράτος τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀδικίας ἔχει κριθῆ. Ἂς μὴ γελασθῆ κανεὶς ἀπὸ ὅσα φοβερὰ ἀκόμα πρόκειται νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια του. Ἡ ἀγωνία τοῦ τέρατος τοῦ κακοῦ μπορεῖ νὰ βαστάξη ἀκόμα, ὅ,τι ὅμως καὶ ἂν πρόκειται νὰ γίνη ἀπὸ τώρα δὲν θὰ εἶναι παρὰ οἱ σπασμοὶ δράκοντα ποὺ ἐχτυπήθηκε θανάσιμα καὶ ψυχομαχάει. Ἂς κρατηθοῦμε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι ποὺ μᾶς ὡδήγησε καὶ κατευώδωσε, τρεῖς μῆνες τώρα, τὴ μικρή μας δύναμι στὶς μεγάλες ἀνδραγαθίες. Εἶναι χέρι Θεοῦ, ποὺ ἀλάθευτα μᾶς πηγαίνει στὸ μεγαλεῖο, στὸ θρίαμβο καὶ στὴ νίκη.



ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ



* Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ *

Πολλὰ ἔχουν γραφῆ γιὰ τὴν ἐποποιΐα τῆς Πίνδου, ὅμως εἶμαι βέβαιος πῶς ὅλα εἶναι λιγώτερα τοῦ πραγματικοῦ. Ἡ ἱστορία δὲν γράφεται τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ δημιουργεῖται καὶ στὴν Πίνδο ἐθεμελιώθη ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος. Τὰ Ἑλληνόπουλα ἂς μὴ τὸ λησμονήσουν ποτέ, ἡ νίκη τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐπιδρομέως εἶναι συνέπεια τοῦ θριάμβου τῆς Πίνδου χωρὶς αὐτὸν τὸ μεγαλούργημα τῆς Κορυτσᾶς, ὁ ἆθλος τοῦ Ἀργυροκάστρου, τὸ κατόρθωμα τῆς Κλεισούρας δὲν θὰ ἦσαν δυνατά. Ἐκεῖ στὰ «κακοτράχαλα βουνά», ὅπως ἔλεγε ὁ Κρυστάλλης, στὶς κορυφογραμμὲς τῆς Πίνδου, τοῦ Σμόλικα καὶ τοῦ Γράμμου, θέλησε ὁ Θεὸς νὰ ὑψωθῆ τρανό, φωτοβόλο, λαμπερὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, γιὰ νὰ θυμίζη σ' ὅλες τὶς γενιὲς τῶν Ἑλλήνων ὅτι οἱ λαοὶ ζοῦν, ἀκμάζουν καὶ δοξάζονται μόνον ὅταν εἶναι ἕτοιμοι γιὰ κάθε θυσία, κάθε προσφορὰ στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδος.

Ὅμως ἂν δὲν γράφεται σήμερα ἡ ἱστορία, δὲν σημαίνει πῶς δὲν γίνεται ἡ συγκέντρωσις τοῦ ὑλικοῦ ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ αὔριο ἀπὸ τὸν ἱστορικό. Καὶ μέσα στὸ ὑλικὸ αὐτὸ θὰ βρίσκη κανεὶς ἐπεισόδια, ποὺ θὰ τὸν γεμίζουν θάμβος, γιὰ τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε τὸ Ἑλληνόπουλο σ' ὅλον τὸν πόλεμο καὶ ἰδιαίτερα στὴν Πίνδο. Αὔριο, ὅταν μιὰ ἔνδοξη εἰρήνη θὰ εἶναι τὸ ἀπόκτημα τῶν ἑλληνικῶν θυσιῶν, αὔριο, ὅταν στεφανωμένη ἀπὸ τὸν τελικὸ θρίαμβο ἡ Ἑλλάδα θ' ἀναμετρήση τὶς θυσίες ποὺ ἀπήτησεν ἡ Νίκη καὶ θὰ μοιράση τὰ φύλλα τῆς Δάφνης στοὺς καλοὺς μαχητὰς καὶ τοὺς σεμνοὺς ἥρωας, ἕνα ἰδιαίτερο στεφάνι θὰ εἶναι γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα. Ἔδωσαν τὰ μπράτσα τους, ἔδωσαν ὅ,τι μποροῦσαν νὰ δώσουν, ἐπρόσφεραν καὶ τὸ αἷμά των στὸν Μεγάλον Ἀγῶνα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ μετώπου μᾶς φθάνει ἡ ἀπήχησις ἄθλων τῶν ἑλληνοπαίδων, κατορθωμάτων ποὺ τὰ ὑψώνει μέχρις ἑβδόμου οὐρανοῦ ἕνας συγκινητικὸς ἡρωϊσμός. Στὶς πρῶτες μάλιστα ἡμέρες τοῦ Ἀγῶνος, ὅταν μιὰ χούφτα Ἑλλήνων ἐπροσπαθοῦσε νὰ συγκρατήση τὸ παφλάζον κῦμα τῆς εἰσβολῆς, τὰ Ἑλληνόπουλα στὴν Ἤπειρο, μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς γέρους, ἔπαιξαν ἕναν ρόλο ποὺ σ' ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς θὰ προβάλλεται ὡς παράδειγμα καὶ ὑπόδειγμα αὐτοθυσίας.

Φίλος ἀπὸ τὴν Ἤπειρο μοῦ περιγράφει σ' ἕνα γράμμα του τὴν γενναιότητα, τὴν ἐφευρετικότητα, τὴν ἀφοσίωσι στὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἀδάμαστο θέλησι ποὺ ἔδειξαν στὶς δύσκολες ἡμέρες τῶν ἀρχῶν τοῦ πολέμου τὰ Ἑλληνόπουλα στὴν Ἤπειρο. Δὲν μπορῶ, βέβαια, στὸν περιωρισμένο χῶρο ποὺ διαθέτω νὰ παραθέσω ὅλο τὸ γράμμα, ποὺ εἶναι ἕνας ὕμνος στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸν ἑλληνικὸ ἡρωϊσμό. Μπορῶ ὅμως καὶ μὲ βαθειά συγκίνησι θ' ἀναφέρω ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ ζωγραφίζει τὴν ἐποποιΐα τῆς Πίνδου.

Σ' ἕνα σημεῖο, λέει, τοῦ ὀρεινοῦ ὄγκου τῆς Πίνδου ἐμάχετο ἕνα ὀλιγάριθμο τμῆμα ἡρωϊκοῦ στρατοῦ καὶ συγκρατοῦσε μόνο του πολλὲς χιλιάδες ἐχθρῶν, ποὺ ἐνεργοῦσαν ἐπιθέσεις ἐπὶ ἐπιθέσεων, στρώνοντας κάθε φορὰ τὸ ἔδαφος μὲ πτώματα, χωρὶς νὰ κατορθώνουν καὶ ἕνα μόνο βῆμα νὰ κατακτήσουν. Οἱ λίγοι Ἕλληνες πολεμισταὶ μολονότι δὲν εἶχαν ψωμὶ καὶ κανένα ἄλλο ἐφόδιο ἐκτὸς ἀπὸ πυρομαχικά, ἐξακολουθοῦσαν ἀναρίθμητες ὧρες νὰ μάχωνται καὶ νὰ σκορπίζουν τὸν ὄλεθρο στὶς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ὅταν συνέβη ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ ἔφερε τὸ τέλος τῆς μάχης, μὲ τὸν ἑλληνικὸ θρίαμβο, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ θυσία ποὺ θὰ ὑψώνεται σύμβολο στοὺς αἰῶνες.

Στὸ σκοτάδι καὶ μέσα στὴν ἀκμὴ τῆς συγκρούσεως οἱ Ἕλληνες πολεμισταὶ εἶδαν κάτι νὰ κινῆται πρὸς τὶς θέσεις των. Τί νὰ ἦταν; Ἕνας στρατιώτης ἐσύρθη καὶ σὲ λίγο ἐγύρισε ὑποβαστάζοντας ἕνα Ἑλληνόπουλο μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ στολὴ τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἠπείρου. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ πληγὴ ὅπλου ποὺ εἶχε στὸ λαιμό. Τὸ μόνο ποὺ πρόλαβε νὰ πῆ ἦταν:

—Προσέχετε, ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸ μονοπάτι...

Τὸ μονοπάτι σκαρφάλωνε πίσω ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς θέσεις καὶ μόλις ἐπρόλαβαν οἱ στρατιῶται ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν καινούργια ἐπίθεσι ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ σημεῖο ποὺ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ξέρη ὁ ἐχθρός, ἂν δὲν εἶχεν ὁδηγούς. Ὅταν τελείωσε ἡ μάχη μὲ μιὰ πανένδοξη ἑλληνικὴ νίκη, ἔμαθαν οἱ πολεμισταὶ ποιὸ ἦταν τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ τόσο συνέβαλε στὸν θρίαμβο: Ἕνα χωριατόπαιδο, ποὺ μέσα στὴν νύχτα ἄκουσε τοὺς ἀτάκτους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τοὺς Ἰταλοὺς νὰ κουβεντιάζουν καὶ νὰ καταστρώνουν τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως ἀπὸ τὰ νῶτα. Δὲν ἔχασε καιρό, ἐσύρθη στὰ βράχια καὶ σκαρφάλωσε στὸν βράχο ποὺ ὑπερήσπιζαν οἱ στρατιῶται μας. Οἱ σφαῖρες ἐσφύριζαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ σὲ κάθε στιγμὴ θὰ μποροῦσε νὰ φθάση ἡ τελευταία του ὥρα. Μπόρεσε ὅμως νὰ συρθῆ ὡς σ' ἕνα σημεῖο ποὺ ἀπεῖχε λίγα μέτρα ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς θέσεις, ὅταν μιὰ ἰταλικὴ σφαῖρα τὸ βρῆκε στὸν λαιμό. Τὸ αἷμα τὸν ἔπνιγε τὸν Κωστάκη — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — καὶ γιὰ λίγη ὥρα φαίνεται πῶς ἔμεινε ἀναίσθητος. Ὅταν ξανάνοιωσε τὸν ἑαυτό του, ἐξακολούθησε νὰ σέρνεται καὶ νὰ βάφη μὲ τὸ αἷμα του τὰ βράχια καὶ καμμιὰ φορὰ ἔφθασε στὶς ἑλληνικὲς θέσεις. Ἀφοῦ ἔδωσε τὴν πληροφορία ψιθύρισε «Ζήτω ἡ Ἑλλάς» καὶ ξεψύχησε.

Ἡ Ἑλλάδα ἦταν ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία σκέψις τοῦ Κωστάκη. Καὶ μοῦ προσθέτει ὁ φίλος ποὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὲς τὶς πληροφορίες: «Καὶ τώρα εἶναι ν' ἀπορῆ κανεὶς γιατὶ ὁ Ἕλλην Δαυῒδ νικᾶ τὸν ὑπερφίαλο καὶ θρασὺ Γολιάθ;»

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

Σκίτσα ἀπὸ τὸ μέτωπο



Στὴ βρύση ἑνὸς ἀπὸ τὰ καταληφθέντα Ἀλβανικὰ χωριά.
(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ μαχομένου συνεργάτου τῆς «Νεολαίας» Γ. Γρηγόρη. Τ. Τ. 712).

"ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΝΕΙΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ"

«Νὰ πεθάνουμε! Ἀλλὰ νὰ νικήσουμε!» Εἶναι ἡ διάχυτη στὸν οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος κραυγὴ τοῦ στρατευμένου πολεμιστοῦ, τοῦ ἀστράτευτου πολίτη, τῶν γερόντων, τῶν γυναικῶν, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νηπίων ἀκόμη ποὺ καθὼς θηλάζουν παρακολουθοῦν τὴν μητέρα τους καθὼς πλέκει κι' αὐτὴ τὰ μάλλινα ποὺ στέλνει στὸν πολεμιστὴ πατέρα των.

Εἶναι ἡ συνέχεια τῆς γενιᾶς τῶν πολέμων καὶ τῶν θριάμβων! Δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὴν ἄλλο ἀπὸ τὴν βαθύτερη αἴσθησι πὼς ὅλα πρέπει νὰ θυσιασθοῦν. Ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ὡς τὸ αἷμα καὶ τὴν στερνὴ πνοὴ καὶ τοῦ τελευταίου, ἐπάνω στὸ βωμὸ στὸν ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνες ἡ φυλὴ προσφέρει ἀδιάκοπα τὴν θυσία πρὸς τὴν Μεγάλη Θεότητα, τὴν Ἐλευθερία.

Ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἐλευθερία εἶναι δύο σφιχτοδεμένες ἔννοιες, ποὺ ἡ μιὰ δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ δίχως τὴν ἄλλη.

Ἂν ρίξῃ κανεὶς μιὰ ματιὰ στὶς ἐπιστολὲς ποὺ καθημερινὰ δημοσιεύονται, ἐκεῖνες ποὺ οἱ γονεῖς καὶ αἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα καὶ οἱ φίλοι στέλνουν στοὺς μαχομένους στὸ Μέτωπο, καθὼς καὶ στὶς ἄλλες ποὺ οἱ πολεμιστὲς ἀπευθύνουν στοὺς δικούς τους, βλέπει τὴ συνισταμένη ποὺ ἑνώνει τὶς ψυχὲς τῶν ἐκεῖ καὶ τῶν ἐδῶ: Νὰ νικήσουμε! Εἶναι ἡ προσταγὴ τῶν μαχομένων πίσω πρὸς τοὺς μαχομένους μπροστὰ καὶ τἀνάπαλιν.

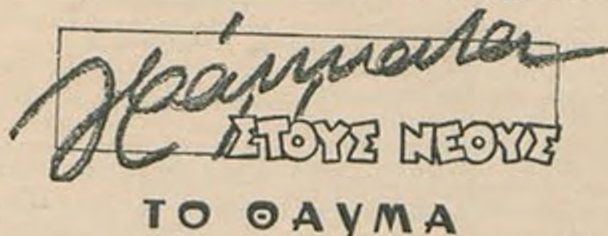
Οἱ κακουχίες, οἱ σκληροὶ ἀγῶνες, αἱ στερήσεις, τὸ αἷμα, ὁ θάνατος δὲν εἶναι παρὰ ἀσήμαντες λεπτομέρειες ἀπέναντι στὸ σκοπό: Τὴ Νίκη! Καὶ νικοῦμε! «Ἡ κόψη ἡ τρομερή» τοῦ Ἑλληνικοῦ σπαθιοῦ ποὺ σ' αὐτὸ μετοχετεύεται ὅλη ἡ δύναμι καὶ τὸ πεῖσμα καὶ ὁ παλμὸς τῆς φυλῆς σκορπᾷ τὶς ἀστραπὲς ποὺ τὶς ἡμέρες αὐτὲς αὐλακώνουν καὶ φωτίζουν ὄχι μονάχα τὸ Ἑλληνικὸ στερέωμα, μὰ ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ ἔκπληκτος παρακολουθεῖ τὰ μεγαλουργήματα εἰς τὰ Ἀλβανικὰ βουνὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν ἄλλην μαχομένην ἐπίσης Ἑλλάδα.

Νικῶμεν! Ὁ ἐχθρὸς κάτω ἀπὸ τὰ ἀλύπητα καὶ συνεχῆ χτυπήματα ὑποχωρεῖ συνεχῶς, διασκορπίζεται, αἰχμαλωτίζεται καὶ πανικόβλητος προσβλέπει στὸ τρομερὸ τέλος, ποὺ τὸν περιμένει. Εἶναι κοντὰ τὸ τέλος αὐτό, ἀλλὰ ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι καὶ μακρότερον θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Ἡ ἀποθήκη τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς καὶ μπροστὰ καὶ πίσω εἶναι ἀνεξάντλητη καὶ ἀκόμη περισσότερο γιατὶ στὸ λαὸ αὐτὸ τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ ἔννοια τοῦ θανάτου εἶναι ὑποταγμένη στὴν συναίσθησι τοῦ καθήκοντος.

Πεθαίνουμε ὑπερήφανα γιὰ τὴ Νίκη καὶ γιὰ τὴν Ἐλεύθερη Ἑλλάδα:

«Κι' ἂν πρέπῃ νὰ πεθάνωμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα
Θεία εἶν' ἡ Δάφνη
Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει».

Κ.φ.ς.



ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Θὰ ἔχετε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὴν πληροφορία ὅτι ὄχι μόνο οἱ δικοί μας στρατιῶται βλέπουν συχνὰ νὰ τοὺς παραστέκεται στὶς μάχες καὶ νὰ προχωρῇ μαζί τους ἡ Παναγία, ἀλλὰ τὴν βλέπουν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Ἰταλοί. Βλέπουν — λέγει ἡ πληροφορία — μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα νὰ βαδίζῃ μιὰ Μαυροφόρα, καταλαβαίνουν ὅτι εἶναι ἡ πενθοῦσα Μεγαλόχαρη καὶ τρέπονται εἰς φυγήν.

Μὰ τὴν βλέπουν λοιπὸν πραγματικά; Τὴν βλέπουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια; Ἐμφανίζεται πράγματι ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ στοὺς δικούς μας καὶ στοὺς ἐχθρούς μας, θεία ἐμψυχώτρια, προστάτισσα καὶ βοηθὸς στοὺς πρώτους, δίκαιη καὶ αὐστηρὴ τιμωρὸς στοὺς ἄλλους;

Ναί, ἐμφανίζεται! Τὴν βλέπουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια! Εἶναι ἴδια ἡ Παναγία, ζωντανή, πραγματική, αὐτούσια!

Ἂς μὴ δοκιμάσῃ κανείς, ἀγαπητοί μου, ν' ἀντικρύσῃ τὴν θείαν αὐτὴν ἐμφάνισι μὲ τὸν φακὸ τῆς κοινῆς λογικῆς. Εἶναι τόσο στενὸς ὁ φακὸς αὐτός, καὶ τόσο περιωρισμένη ἡ ἀκτῖνα ὁρατότητος ποὺ ἀνοίγει μπροστά μας! Δὲν θὰ δοῦμε τίποτε! Τὸ μεγάλο δράμα, ἡ θεία ἀποκάλυψις, εἶναι ἐκεῖ πίσω, πίσω ἀπὸ τὰ ὁρατὰ ὅρια τῶν ὁριζόντων, πίσω ἀπὸ τὰ ἁπτὰ σύνορα τῆς ὑλικῆς πραγματικότητος. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν δῇ οὔτε μὲ τὰ πιὸ ἰσχυρὰ κυάλια τῆς καθιερωμένης, τῆς τρεχούσης σκέψεως.

Γιὰ νὰ διασχίσῃ κανεὶς τοὺς θαμποὺς αὐτοὺς ὁρίζοντες καὶ νὰ περάσῃ πάνω ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς κι' ἀποπνικτικοὺς φραγμοὺς τοῦ ὀρθολογισμοῦ, χρειάζονται μονάχα τὰ φτερὰ τῆς Ψυχῆς. Χωρὶς φακούς, χωρὶς μάτια, ἡ ψυχὴ βλέπει. Δὲν ὑπάρχουν γι' αὐτὴν ὅρια καὶ φραγμοί. Τὰ διαπερνᾷ καὶ βλέπει. Βλέπει ὡς τὰ πιὸ ἀκαταμέτρητα βάθη, ὡς τὰ πιὸ ἀπεριόριστα ὕψη. Βλέπει τὸν Θεό! Ἐπομένως βλέπει καὶ τὸ θαῦμα.

Ἡ δύναμις αὐτὴ τῆς Ψυχῆς λέγεται Πίστις. Μακάριοι ἐκεῖνοι, ποὺ τὴν ἔχουν μέσα τους! Καὶ οἱ στρατιῶται μας τὴν ἔχουν. Τί ἄλλο παρὰ Πίστις εἶναι τὸ ἀκατάβλητο θάρρος τους, ἡ ὑπεράνθρωπη ἀντοχή τους, ἡ ἀφάνταστη αὐτοθυσία τους;

Γι' αὐτὸ οἱ στρατιῶται μας βλέπουν τὸ θαῦμα, γι' αὐτὸ ἔχουν φέρει κοντά τους τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν αἰσθάνονται καὶ τὴν ἀντικρύζουν ἐκεῖ μαζί τους, «ὑπέρμαχον Στρατηγὸν» καὶ συναγωνίστριάν τους. Καὶ γι' αὐτὸ νικοῦν.

Μὰ οἱ ἄλλοι; Πῶς τὴν βλέπουν καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ἱερόσυλοι; Πάλι θαῦμα. Θαῦμα ὅμως ὄχι πίστεως, ἀλλὰ ἀπιστίας, ὄχι εὐλογίας, ἀλλὰ καταδίκης καὶ τιμωρίας, τὸ θαῦμα τοῦ ἐνόχου, τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ ἀδελφοκτόνου Κάϊν ἀκούει ξαφνικὰ ν' ἀντηχῇ, αὐστηρὴ καὶ ὀργίλη, σὰν κατάρα, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ τὰ χέρια τους τρέμουν καὶ ἡ ψυχή τους παραλύει. Βλέπουν τὸ θαῦμα καὶ τρέπονται εἰς φυγήν, ἐνῷ οἱ δικοί μας βλέπουν τὸ θαῦμα καὶ γιγαντώνονται ἀκόμη περισσότερο. Ἀλλὰ μόνο τάχα τὸ βλέπουν οἱ δικοί μας; Τὸ ζοῦν, τὸ δημιουργοῦν οἱ ἴδιοι! Θαῦμα δὲν εἶναι ἡ μεγάλη τους νίκη; Ὁ φακὸς τῆς λογικῆς, τὰ κυάλια τοῦ ὀρθολογισμοῦ, δὲν ἔβλεπαν παρὰ τὰ 48 ἑκατομμύρια τοῦ λαοῦ τῶν εἰσβολέων, τὰ 8 ἑκατομμύρια τῶν λογχῶν τους, τὰ ἀμέτρητα πλήθη τῶν πολεμικῶν τους μηχανῶν καὶ ἐφοδίων, τὰ ἀκαταμάχητα ὀχυρώματά τους. Μὰ ἦρθε τὸ θαῦμα, τὸ θαῦμα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, καὶ τὰ σάρωσε ὅλα καὶ τὰ ποδοπάτησε καὶ τὰ τσάκισε κάτω ἀπὸ τὸ γερὸ πόδι ἑνὸς μικροῦ Λαοῦ, ποὺ πίστευε στὸ Δίκαιο, στὴν Τιμὴ καὶ τὴν Ἐλευθερία, ποὺ πίστευε στὸ Θεό! Γι' αὐτὸ πιστεύει καὶ στὸ θαῦμα!

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη
Μελῆς Νικολαΐδης

«Θὰ νικήσωμεν! Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ποτὲ ὅτι οἱ Ἕλληνες, καὶ ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ νικήσωμεν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συμβῇ, διότι θὰ νικήσωμεν, μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐθέσαμεν πάντοτε ὑπεράνω τῆς Νίκης τὴν Δόξαν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΣΙΩΠΗ!

Κανεὶς ἄλλος, ἔξω ἀπὸ ἐκείνους ποὺ χειρίζονται τὰ πολεμικά μας πράγματα, δὲν ἔχει σήμερον τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτά, ἀπὸ ὅσες μᾶς δίδουν τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα στὸν τύπο καὶ στὸ ραδιόφωνο. Ἂς ἀρκούμεθα σ' αὐτές. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητοῦμε περισσότερα, ἀπὸ κανένα. Εἶναι κίνδυνος σήμερα στὸ μεγάλο ἀγῶνα μας ἡ περιέργεια. Μὰ καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἀκούσωμε κάτι χωρὶς νὰ τὸ ζητήσωμε, αὐτὸ ἂς τὸ ξεχάσουμε ἀμέσως καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ τὸ μεταδίδωμε σὲ ἄλλον, εἴτε καλὸ εἶναι εἴτε κακό. Δίπλα μας στέκει πάντοτε ἕνα ὕποπτο αὐτί. Ὁ ἐχθρός μας ἔχει τελείαν κατασκοπείαν. Σ' αὐτὴν εἶναι ἱκανώτατος. Γι' αὐτὸ ὅπως εἰς τὸ Μέτωπον τὸν νικῶμεν μὲ τὴν λόγχην, ἐδῶ θὰ τὸν ἀντικρύσωμεν μὲ τὴν σιωπήν μας. Οἱ νέοι τῆς Ὀργανώσεως τὸ ξέρουν αὐτό. Ἀλλὰ δὲν πρέπει μονάχα νὰ τὸ ξέρουν καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόζουν οἱ ἴδιοι, πρέπει καὶ νὰ διδάσκουν τοὺς ἄλλους. Προχθὲς ἕνας τραυματίας διηγεῖτο στὸ καφενεῖον διαφόρους ἱστορίας ἀπὸ τὸ Μέτωπον. Ἕνας Φαλαγγίτης τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε στὸ αὐτί: «Εἶμαι Φαλαγγίτης! Σὲ συγχαίρω γιὰ τὶς θυσίες σου στὸν ἀγῶνα. Ὑπάρχουν ὅμως κατάσκοποι ἐδῶ. Μὴ μιλᾶτε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Θάρθῃ καιρὸς νὰ μᾶς τὰ πῆτε. Τώρα εἶναι κίνδυνος».

Καὶ ὁ τραυματίας σφίγγοντάς του τὸ χέρι τοῦ εἶπε κατασυγκινημένος:

«Μπράβο, παιδί μου! Ἔτσι εἶναι! Θὰ σιωπήσω. Λέγε το σ' ὅλους».

Ο ΝΕΟΣ ΕΡΑΝΟΣ

Ὅπως ἀνεμένετο, ὁ νέος ἔρανος, τὸν ὁποῖον διενήργησεν ἡ Ε.Ο.Ν. κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς 25ης, 26ης καὶ 27ης τρέχοντος, ἀπέδωσεν ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα. Αἱ λεπτομέρειαι θ' ἀνακοινωθοῦν ἐν καιρῷ. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε εἶναι ὅτι δὲν ἔμεινεν Ἑλληνικὸ σπίτι, δὲν ἔμεινεν Ἑλληνικὸ κατάστημα, ποὺ νὰ μὴ προσέφερε μὲ συγκινητικὴ προθυμία ὅ,τι μποροῦσε — καὶ πολλὲς φορὲς καὶ ὅ,τι δὲν μποροῦσε — χάριν τῶν πολεμιστῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

Τὸ μέγα βιβλίον τῶν ἀγώνων τῆς Ε. Ο. Ν. ἐσφραγίσθη μὲ νέον αἷμα. Μὲ τὸ αἷμα τῶν τριῶν ἐφήβων ποὺ ἔπεσαν ἐκτελοῦντες διατεταγμένην ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τελευταίαν ἰταλικὴν ἀεροπορικὴν ἐπιδρομὴν ἐναντίον τοῦ Πειραιῶς. Ὁ σύγχρονος πόλεμος δὲν γνωρίζει ἰδιαιτέρας ζώνας ἐπιχειρήσεων καὶ μετόπισθεν. Ἐξακολουθοῦν βέβαια οἱ στρατοὶ νὰ παρατάσσωνται καὶ νὰ μάχωνται εἰς μετωπικὰς ζώνας, ἀλλὰ τὸ ἐναέριον ὅπλον, τοῦ ὁποίου ἔχει καταπληκτικῶς αὐξηθῆ ἡ σημασία, εἶναι εἰς θέσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμον εἰς οἱονδήποτε σημεῖον τοῦ ἐδάφους τῆς ἐμπολέμου χώρας καὶ κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ ζωτικὰ της κέντρα. Εἰς τοὺς λιμένας, ἐπὶ τῶν συγκοινωνιακῶν κόμβων καὶ ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν περιοχῶν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ γνωστὴ εἰς τοὺς παλαιοτέρους «εἰρηνικὴ» περιοχὴ τῶν μετόπισθεν ἐξέλιπε κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον. Ὁ κίνδυνος τῆς ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως εἶναι ἀενάως παρὼν ἐντεῦθεν τῶν πεδίων τῶν μαχῶν, μὲ τὸ μειονέκτημα μάλιστα διὰ τοὺς πληθυσμούς, ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὸ προνόμιον οὔτε τὰ μέσα νὰ μάχωνται ὅπως οἱ στρατιῶται τῆς ζώνης τῶν πρόσω, ἀλλὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δέχωνται παθητικῶς τὰς ἐχθρικὰς ἐπιθέσεις. Ὑπὸ τὰς νέας αὐτὰς συνθήκας εἰς τὰς θυσίας τοῦ συγχρόνου πολέμου μετέχουν ἀμέσως καὶ δίδουν θύματα ὅλα τὰ στρώματα καὶ ὅλαι αἱ ἡλικίαι τοῦ λαοῦ, γέροντες καὶ γυναῖκες καὶ βρέφη καὶ ἀνήλικοι. Οἱ τρεῖς φαλαγγῖται τοῦ Πειραιῶς ἦτο πολὺ δυνατὸν νὰ πέσουν ὑπὸ τὰ ἐρείπια μιᾶς πληγείσης οἰκίας ἢ εἰς ὁποιονδήποτε βομβαρδισθέντα χῶρον. Ὁπότε φυσικὰ ὁ θάνατός των, χωρὶς νὰ παύῃ ν' ἀποτελῇ θυσίαν, δὲν θὰ εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς προσφορᾶς ποὺ κάμνει τὴν θυσίαν συνειδητὴν καὶ ἠθελημένην καὶ τὸ θῦμα ἥρωα. Οἱ ἔφηβοι τοῦ Πειραιῶς ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς τεταγμένοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας. Τοὺς δύο τοὺς εὗρε ἡ ἐχθρικὴ βόμβα βαδίζοντας πρὸς ἐκτέλεσιν κατεπειγούσης ἐντολῆς ἀνωτέρων, ὁ τρίτος ἔπεσε καθ' ἣν στιγμὴν ἐφρόντιζε διὰ τὴν περίθαλψιν ἄλλων θυμάτων. Καὶ οἱ τρεῖς ἐστάθησαν ἀνδρικῶς πιστοὶ εἰς τὸν ὅρκον των καὶ εἰς τὸ χρέος των καὶ διὰ τοῦτο ἡ βραχεῖα ζωή των ἔλαβε πληρότητα καὶ τελείωσιν καὶ ὁ θάνατός των τοὺς ἀνεβίβασε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀποδόσεως καὶ τῆς ἀξίας ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ὀνειροπολήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις. Ἔμειναν πιστοὶ μέχρι θανάτου καὶ ἀπέκτησαν τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

Ἔτσι στοχάζεται ὁ νοῦς. Ὅμως αὐτὴ ἡ βιαστικὴ εἴσοδος εἰς τὴν ἀθανασίαν, ποὺ εἶναι τόσον ἀταίριαστη εἰς τὴν ἡλικίαν των, τόσον ἀντίθετος μὲ τὴν κοινή μας ἀντίληψιν περὶ ζωῆς, ἀναστατώνει ἐκ βαθέων ὁλόκληρον τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων μας. Διὰ τοῦτο ὅσα καὶ ἂν ἀντιλέγῃ ἡ λογική μας, ἡ ἰδιότυπος τραγικότης τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς θυσίας των μᾶς καταθλίβει. Ὁ πόνος διὰ τὴν ἀπώλειάν των παραμένει ἀπέραντος ὅσο κι' ἂν πλημμυρίζεται ἀπὸ φῶς. Καὶ ἡ μόνη παρηγορία μας εἶναι ὅτι ἡ φωτεινὴ ὁρμὴ ποὺ τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν ὑπερτάτην ἄθλησιν θὰ διαιωνισθῇ εἰς τὰς τάξεις τῆς Ὀργανώσεως μαζὶ μὲ τὴν ἀνάμνησίν των. Ἂς μοιρασθῶμεν μὲ τοὺς γονεῖς, μὲ τοὺς ἀδελφούς, μὲ τοὺς οἰκείους των τὴν θλῖψιν διὰ τὴν πρόωρόν των ἀπώλειαν. Ἔτσι θὰ γίνῃ ἴσως καὶ δι' αὐτοὺς καὶ δι' ἡμᾶς ἐλαφροτέρα. Εἰς τὸν ἀγῶνα ποὺ θὰ συνεχίζεται διὰ τὴν τελειωτικὴν ἑλληνικὴν νίκην καὶ διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς νέας μεγαλειτέρας καὶ λαμπροτέρας Ἑλλάδος, τὸ πνεῦμα των θὰ ἀνεμίζῃ τὰ λάβαρά μας. Τὰ ὀνόματά των θὰ ἐπαναλαμβάνωνται εἰς τὰ προσκλητήρια. Ἡ μεγαλωσύνη τῆς ἀπεράντου ἀγάπης των, ποὺ ὑπῆρξεν ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὸν θάνατον, θὰ κάμνῃ τὰς σκέψεις μας ἁγνοτέρας, τὰς πράξεις μας στιβαρωτέρας, τὰς ἐπιδιώξεις μας τιμιωτέρας, τὴν ζωὴν ὅλων μας ὡς ἀτόμων καὶ ὡς ὁμάδων φωτεινοτέραν καὶ ὡραιοτέραν, ἀνταξίαν τοῦ θάρρους μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάδισαν καὶ ἐδέχθησαν τὸν θάνατον. Ἔτσι ἡ θυσία των θὰ καρποφορήσῃ δι' ὅλους καὶ θ' ἀναβλύσῃ ἀπὸ τὰ τραύματα ποὺ τοὺς ἐπροξένησαν τὸν θάνατον μύρον ἀγάπης, ποὺ θὰ διαιωνίσῃ εἰς τὰ ἰδικά μας ὑψηλὰ ἔργα τὴν ἰδικήν των ἀρετήν.

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

Ἀσχέτως πρὸς τὰς σοβαρὰς χρηματικὰς προσφορὰς τῆς Κύπρου ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἐράνου καὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὡς καὶ πρὸς τὰς εἰς εἴδη ἀποστολὰς πρὸς τὸν τελευταῖον, οἱ Κύπριοι ἔστειλαν ἐπίσης ἄφθονα δῶρα πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. διὰ τοὺς πολεμιστάς μας καὶ τὰς οἰκογενείας των. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ πολλὰ σινδόνια, μαξιλάρια, μανδήλια καὶ ἄλλα λευκὰ εἴδη κεντημένα μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια τῶν γυναικῶν τῆς Κύπρου. Καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερον εἶναι ὅτι μέσα σὲ κάθε δέμα ὑπῆρχε καὶ ἕνας κατάλογος τῶν περιεχομένων εἰδῶν, γραμμένος μὲ τὴν φωνητικὴν γραφὴν τῆς τοπικῆς διαλέκτου τῶν χωρικῶν τῆς μεγαλονήσου. Πολλαὶ λέξεις, ὅπως λ. χ. ἡ λέξις «κουρούκλα» (τουλπάνι) καὶ ἄλλαι, δὲν ἦσαν καταληπταί. Καὶ ὅμως πόσον καταληπτὴ καὶ πόσον εὔλογος καὶ προσφιλὴς ἦτο ἡ ἄφωνη γλῶσσα, ποὺ ὡμιλοῦσαν τὰ κεντημένα ἐκεῖνα εἴδη, τὰ πλεκτὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δῶρα, ποὺ ἔστειλεν ἡ πατριωτικὴ ψυχὴ τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων!

«ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΑΙ Η ΕΛΠΙΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ»

Δημοσιεύομεν χωρὶς κανὲν σχόλιον τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἐστάλη εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἀπὸ τὸ Μέτωπον ἐκ μέρους πολεμιστοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε βαθμοφόρος της. Ἐκφράζει ζωντανὰ καὶ χαρακτηριστικώτατα τὰ αἰσθήματα τῶν ἀγωνιστῶν μας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρει εἰς τὸν Ἀγῶνα:

Τ.Τ. 345. 16 Ἰανουαρίου 1941.

Πρὸς τὴν ἀγαπητὴ Νεολαία,

Πλημμυρισμένος ἀπὸ ἐθνικὴ χαρὰ ἀπὸ τὴν παντοειδῆ δρᾶσι σου, διότι, κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ποὺ ἀνέλαβε τὸ Ἔθνος, φάνηκες πραγματικὴ πρωτοπόρος, στάθηκες πραγματική μας συμπολεμίστρια, σὲ εἴδαμε καὶ στὸ χαράκωμα νὰ μᾶς δίνῃς ἀδελφικὰ τὸ χέρι καὶ νὰ μᾶς λὲς «ἐμπρός»! Καὶ μεῖς, παιδιά σου ἐν εἰρήνῃ, καταλάβαμε τὴν ψυχική σου ἀνάγκη, γιατὶ εἶναι κοινὴ καὶ σὲ μᾶς, καὶ ὡρμήσαμε μαζί σου στὸν ἀγῶνα, ποὺ θὰ δείξῃ σ' ὅλο τὸν κόσμο ὅτι οἱ Ἕλληνες ὅλων τῶν αἰώνων εἶναι οἱ ἴδιοι: λατρεύουν τὴν Ἐλευθερία σὰν θεὰ καὶ θυσιάζονται ὅταν πρόκειται νὰ προστατεύσουν τὴν θρησκεία τους, τὴν οἰκογένειά τους καὶ τὴν Πατρίδα τους, καὶ αὐτὴ πάλι προστατεύει τὶς πρῶτες.

Σὲ εἴδαμε, ἀγαπητὴ Νεολαία, νὰ καλλιεργῇς τὴν Ἑλληνικὴ γῆ, νὰ βοηθῇς τοὺς πτωχούς, νὰ περιθάλπῃς τοὺς τραυματίας ἀδελφούς, νὰ παρηγορῇς τὰ ὀρφανὰ καὶ παντοῦ νὰ εἶσαι τὸ φῶς τῆς σήμερον καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς αὔριον.

Σοῦ στέλνω, ἀγαπητὴ Νεολαία, συναδελφικὸ χαιρετισμὸ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι μόνον νικητὴς θὰ ἐπανέλθω εἰς τὰς γραμμάς σου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΒΕΡΗΣ
Βαθμοφόρος τῆς Ε.Ο.Ν.

Γιατὶ θὰ νικήσωμεν

Μέσα στὴν ἐνθουσιαστικὴν ὁρμὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἀναζωογονεῖται σὰν φωτιὰ ἀπὸ τὴν βάρβαρον ἀπαίτησιν τῆς Ἰταλίας νὰ τῆς δώσωμεν «γῆν καὶ ὕδωρ», καὶ στὴν ἀθάνατο ἀπάντησιν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου «Μολὼν λαβέ», ἂν ἐξετάση κανεὶς τὰ βαθύτερα ψυχολογικὰ καὶ κοινωνικὰ αἴτια, θὰ εὕρη 1) Τὸν ἀκραιφνῆ καὶ πατροπαράδοτο πατριωτισμὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως Ἰωάννου Μεταξᾶ, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ σὰν ἀληθινὸς Ἕλληνας ἔδωκε στοὺς νεοβαρβάρους τὴν ἁρμόζουσαν ἱστορικὴν ἀπάντησιν.

2) Τὸν ἀκραιφνῆ πατριωτισμὸν ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ βρέφη ἀκόμα ζοῦν καὶ ἀνατρέφονται μὲ τὴν παντοτεινὴ ἱερὴ φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα. Σ' ὅλο τὸ λαὸ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ θερμαίνουν βαθιὰ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ καρδιά, καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερία εἶναι κάτι πολὺ συνδεδεμένο μὲ κάθε Ἑλληνικὴν ὕπαρξιν.

3) Τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ὅλων τῶν σταδίων τῆς Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἡ ὁποία γαλουχεῖ ἀνέκαθεν τοὺς μαθητὰς μὲ τὰς ὡραίας πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεις καὶ διδάσκει τὰ θαυμαστὰ ἡρωϊκὰ Ἑλληνικὰ κατορθώματα.

4) Τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως θαυμασίαν καὶ ἱστορικὴν ἀπὸ τετραετίας ἀπόδοσιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἡ ὁποία, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν σχολικὴν καὶ ἐργαζομένην νεότητα, κατώρθωσε: Καὶ εἰς πόλεις καὶ εἰς χωρία καὶ εἰς τὰ μέγαρα καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν χωρικῶν νὰ ἀναζωπυρήση τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη. Νὰ εἰσδύση βαθέως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν. Νὰ εἰσχωρήση εἰς τὰς ἁγνὰς ψυχὰς τῶν νέων καὶ νὰ μορφώση σκληραγωγημένους καὶ ὑπερηφάνους ὀργανισμούς, μὲ ὑψηλόφρονας ἐθνικοὺς σκοπούς.

5) Εἰς τὸ ὅτι ἀπὸ τετραετίας, ἐπιστημονικὴ καὶ ἐπιτελικὴ συγκρότησις τῶν μαχητικῶν δυνάμεων τῆς χώρας καὶ ἐφοδιασμὸς εἰς σύγχρονα ὑλικὰ μέσα, κατέστησαν τὰς πολεμικὰς δυνάμεις τῆς χώρας ἰσχυρὰς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιχειρηθῆ ἡ νικηφόρος προέλασις καὶ αἱ ἀδιάλειπτοι νικηφόροι μάχαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν.

6) Εἰς τὸ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς πάντοτε, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως ἐπ' ἐσχάτων, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰ Ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ εἶχε πεποίθησιν ἀκράδαντον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Νέα Ἑλλάς, ἡ ψυχολογικῶς καὶ κοινωνικῶς ἀναδημιουργηθεῖσα τὴν 4ην Αὐγούστου, ἐδέχθη τὴν 28ην Ὀκτωβρίου τὴν βάρβαρον ἐπίθεσιν. Καὶ Αὐτὴ ἡ Ἑλλὰς εἶναι ποὺ ἀπήντησεν ἀμέσως διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ της «Μολὼν λαβέ». Καὶ τότε σὰν ἕνας ἄνθρωπος, δυνατὴ ψυχικῶς καὶ ἀκμαιοτάτη, εἶπε σ' ὅλον τὸν κόσμο: «Θὰ πολεμήσω καὶ θὰ νικήσω!».

Καὶ ἐνίκησε, καὶ θὰ νικήση καὶ τὴν τελειωτικὴ Νίκη, διότι ὁ Θεὸς καὶ τὸ Δίκαιον εἶναι μαζί της.

Καὶ ἡ Νίκη τῶν ὅπλων μας, ἡ Νίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, θ' ἀποτελέση Νίκην τοῦ πνεύματος ἐναντίον τῆς βαρβάρου ἀλαζονείας, ἐναντίον τῆς βίας καὶ τῆς βαρβαρότητος.

Ἡ αἰωνία Ἑλληνικὴ ψυχὴ γράφει καὶ τώρα στὴν Ἀλβανία μία ἐποποιΐα ποὺ θὰ τὴν θαυμάζουν οἱ αἰῶνες. Ἡ δὲ παροῦσα γενεά, εὐτυχὴς διὰ τὰ Ἑλληνικὰ κατορθώματα, θὰ παραδώση διὰ μέσου τῶν αἰώνων στὴν ἀθανασία τὸ δοξασμένο ὄνομα τῆς Νικητρίας Ἑλλάδος..........

(Ἀπὸ ραδιοφωνικὴν ὁμιλίαν)

Ἰωάν. Δ. Ἀραβαντινὸς

Ἐπίκαιρα ποιήματα

Ἀγωνιστὴς

Κυνῆγι στήνει ὁ θάνατος ἀπ' τὰ θολὰ τὰ οὐράνια
καίγεται το χορτάρι
ἀπ' τὴ φωτιά, ποὺ ρίχνουν τ' ἀτσάλινα γεράνια
τοῦ ἐχθροῦ,
καὶ μέσ' στὸ ὑγρὸ τ' ἀχνάρι
τοῦ ἀγροῦ
τ' ἀλέτρι κοίτεται ὀρφανὸ παρατημένο
σὰν νὰ ριγᾶ καὶ σὰν νὰ τρέμη φοβισμένο.

★

Τὰ μαυροπούλια τ' αὐγινὰ ξεσκίζουνε μαγνάδια
σὰν στοιχειωμένα χέρια
σὰν χάρου χέρια ὁλόμαυρα γνέφουνε στὰ σκοτάδια
τοῦ Ἀπείρου
ποὺ βούλιαξαν τ' ἀστέρια.
Τοῦ γύρου
πάλλευκες κορφὲς ἀντιλαλοῦν μαζὶ καὶ κλαῖνε.
Ὁ κάμπος μας! Ὁ κάμπος μας! θρηνοῦν καὶ λένε.

★

Θωρεῖς; Σαγῖτες πέρασαν μὲ τρίχα ἀνωρθωμένη
τ' ἀγρίμια τρομαγμένα.
Καρτέρι στήνει ὁ θάνατος κι' ἡ φρίκη σφιχτοδένει,
Ὠιμένα!
τοῦ δόλιου ἀνθρώπου τὴν ψυχή, ποὺ στὴ φουρτοῦνα στέκει
καὶ τὰ φτερούγια στὰ ξερὰ κλαριὰ ὁλοένα πλέκει.

★

Μὰ νὰ ἕνας ἄνδρας μοναχὸς καταμεσὶς τοῦ κάμπου
δεξιά του τὸ γυνὶ
στὴ φοῦχτα τὸ σκοινὶ
τοῦ ἀλόγου, ποὺ ὅλο χλιμιντρᾶ στὴν γκρίζα ἄχνα τοῦ θάμπου
τοῦ παγεροῦ,
μακριὰ νὰ ὁρμήση, νὰ σωθῆ
ἀπ' τὴ φωτιὰ τοῦ ἐχθροῦ.
Μὰ ὁ ἄνδρας τὸ κρατεῖ σφιχτὰ στὸ χέρι
πιὸ δυνατὸς κι' ἀπὸ τοῦ χάρου τὸ καρτέρι.

★

Σὰν νὰ τὸν ξέχασε κι' ὁ Θεὸς ἐκεῖ στὸ σταυροδρόμι
τῆς νύχτας καὶ τῆς μέρας.
Ὅμως τὸ μάτι εἶναι ἄφοβο κι' ὁλόστητοί του οἱ ὦμοι
σὰν νὰ τοῦ δῶσαν γέρας
ν' ἀγωνιστῆ ποτίζοντας μ' αἷμα κι' αὐτὸς τὸ ρεῖκι
στὸ πλάγι ἐκεῖ
τὸ σπέρμα ρίχνοντας στὴ γῆς, ποὺ θὰ βλαστήση ἡ Νίκη
ἡ ἑλληνική.

★

Γκρίζος κι' αὐτὸς στὴν καταχνιά, σὰν ποὺ ἡ χαίτη τοῦ ζοῦ του
καὶ σὰν ποὺ εἶναι ὁ πόνος
τῆς γῆς, ποὺ σκίζει ἀνέσπλαγχνα ἡ μανία τοῦ ἐχθροῦ του.
Αὐτὸς κοιτάζει μόνος
πῶς κλαίει ἡ γῆς σὰν νἄχασε τὴ μητρικὴ θερμότη
καὶ τὸ πικρό της δάκρυ
κρύο σταλάει καὶ παγερὸ σὰν νἄχασε τὴν πρώτη
τὴ ζεστασιά της
σὰν νὰ ματώνη κι' ἡ καρδιά της
καὶ πέρα ἀπὸ τὰ μάκρη
κλαῖνε θαρρεῖς καὶ τὰ δεντρά της.

★

Μὰ νά, μιὰ πεταλοχτύπησε τ' ἄλογό του κι' ὠρθώθη
κι' ὁ ἄνδρας σιωπηλὸς
τὸ σέρνει μὲ μιὰ δύναμι τρανή, ποὺ δὲν εἰπώθη.
Σκύβει καὶ παίρνει
μιὰ φοῦχτα χῶμα καὶ κοντὰ στὸ στόμα του τὸ φέρνει
τὸν πόνο, λές, νὰ τοῦ γλυκάνη
νὰ τὸ ζεστάνη
μὲ τὴν ἀνάσα τὴ δική του
μὲ τὴ ζωή του.
Κι' ὅταν σηκώθη ἔφτανε τὸ μπόϊ του στὰ οὐράνια.
Βουνὸ βλασταίνει τῆς Φυλῆς μέσα του ἡ περηφάνεια!

★

Γιατὶ καὶ πῶς;
Ὁ ἄκακος καὶ σιωπηλὸς
ἔγινεν ἥρωας τρανός;
Μὲ μιᾶς τὸ θάνατο ἀψηφώντας
ὑψώνεται πανέμορφος στὴν πάχνη τῆς αὐγῆς
ντύνεται σὰν πορφύρα
τὸν θώρακα μιᾶς ἄφοβης ψυχῆς
ὁρίζοντας τὴν κλῆρα
τοῦ Λαοῦ, ποὺ ὑψώνεται νικῶντας.

★

Τί τὸν κινεῖ σ' αὐτό; Τὸ χρέος,
τὸ χρέος πρὸς τὴ Φυλή.
Ἔτσι κι' αὐτὸς ἀσύγκριτα εἶναι ὡραῖος
καὶ γιὰ τῆς Δόξας ἄξιος τὸ φιλί.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ

Μὲ τί ψυχαγωγοῦνται οἱ φαντάροι στὸ μέτωπο τὶς ὧρες τῆς ἀνάπαυσής τους; Φυσικά, ὅταν ὑπάρχῃ περιθώριο γιὰ ψυχαγωγία, θἄλεγε κανένας: μόνο μὲ τὴν ἀνάπαυσι. Αὐτὴ θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρία στὸ σῶμα ν' ἀναπληρώσῃ τὶς δυνάμεις του γιὰ νἆναι ἕτοιμο στὴ νέα προσπάθεια. Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι ψυχαγωγία, εἶναι πρωταρχικὴ καὶ ζωτικὴ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ. Πέ-



Πολυβοληταὶ στὸ πόστο τους

ρα ἀπ' αὐτό, ὅταν πρόκειται γιὰ νέους ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνα «περίσσευμα ἐνεργείας», ποὺ βρίσκει τὴν ἔκφρασί του στὴν ἀνάγκη τοῦ περιττοῦ. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ τραγοῦδι. Εἶναι μιὰ ψυχαγωγία πρόχειρη, ἀνέξοδη, ποὺ ἀλαφρώνει τὴν καρδιὰ καὶ φτερώνει τὴν ψυχή. Ποιὰ ὅμως τραγούδια ἔχουν τὴν προτίμησί τους; Τοὐλάχιστον στὴ μονάδα τὴ δική μας ποὺ τὸ ρουμελιώτικο χρῶμα ἐπικρατεῖ πέρα γιὰ πέρα, στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχονται τὰ κλέφτικα τραγούδια τὰ ἡρωϊκὰ ἢ τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης. Στὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχει μιὰ ἀληθινὴ ποίησι καὶ μιὰ ἡρωϊκὴ ἀνάτασι τόσο στὰ λόγια ὅσο καὶ στὸ σκοπό τους. Ἀξίζει νομίζω νὰ μεταφέρω ἐδῶ μερικοὺς στίχους:

Ὁ Δυσσέας - Ἀντροῦτσος

— Δυσσέα μ' ποῦ ξεχείμασες τὸ φετεινὸ χειμῶνα
Ποῦηταν τὰ χιόνια τὰ πολλὰ καὶ τὰ βαριὰ χαλάζα;
— Στὴν Πρέβεζα ξεχείμασα, μεσ' στ' ἀγγλικὰ καράβια
κι' εἶχα συντρόφους διαλεχτούς, παιδιὰ τοῦ Ξηρομέρου
ποὺ τρῶν τ' ἀτσάλι γιὰ ψωμί, τὰ βόλια γιὰ προσφάγι...

Ὁ Σοὺφ - Ἀράπης

Τ' ἔχουν οἱ κάμποι καὶ βογγοῦν
καὶ τὰ βουνὰ καὶ σκούζουν;
Μὴν ὁ βοριᾶς τὰ μάχεται
μὴν ἡ βροχὴ τὰ δέρνει;
Μάειδε ὁ βοριᾶς τὰ μάχεται
μάειδε ἡ βροχὴ τὰ δέρνει.
Ὁ Σοὺφ Ἀράπης πολεμᾶ
μὲ δεκαοχτὼ χιλιάδες.
Πέφτουν τὰ βόλια σὰ βροχὴ
κι' οἱ μπόμπες σὰ χαλάζι
κι' αὐτὰ τὰ λιανοντούφεκα
σὰν ἄμμος τῆς θαλάσσης.
Πάψε Σούφη μ' τὸν πόλεμο
πάψε τὸ ντουφεκίδι
νὰ κατακάτσῃ ὁ κουρνιαχτὸς
νὰ μετρηθοῦν τ' ἀσκέρια...
Μετριοῦνται κεῖνοι τρεῖς βολὲς
καὶ λείπουν τρεῖς χιλιάδες.
Μετριοῦνται τὰ Ἑλληνόπουλα
καὶ λείπουν τρεῖς λεβέντες...

Ἡ Παπαλάμπραινα

Στοῦ Παπαλάμπρου τὴν αὐλὴ
γιέ μ, πολλοὶ εἶναι μαζωμένοι.
— Παπαλάμπραινα καϋμένη —
Μὴν ὁ παπᾶς εἶν' ἄρρωστος
μὴν ἡ παπαδιὰ πεθαίνει;
— Παπαλάμπραινα καϋμένη —
Μάειδε ὁ παπᾶς εἶν' ἄρρωστος
μάειδε ἡ παπαδιὰ πεθαίνει
— Παπαλάμπραινα καϋμένη —
Παντρεύεται μιὰ λιγερὴ
μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα
— γιέ μ' μιᾶς χήρας θυγατέρα...

Ὁ Βελισσάριος

Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποὺ γίνεται:
Αἷμα ποτάμι χύνεται.
Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποὺ πάθαμε:
Τὸ Βελισσάρη χάσαμε.
Κλάψτε ἀητοὶ τὸ σταυροητὸ
κλάψτε τὸ Βελισσάρη,
κλάψε καὶ σὺ Εὐζωνικὸ
τὸ δόλιο ταγματάρχη.
Μέσ' στοῦ πολέμου τὴ φωτιὰ
χυνόταν σὰ λιοντάρι.
Θάνατο δὲν ψηφοῦσε πιὰ
γιατ' ἦταν παλληκάρι.

Ἡ Τζαβέλλαινα

Κορίτσια ἀπὸ τὰ Γιάννενα, νυφάδες ἀπ' τὸ Σοῦλι
τὰ μαῦρα νὰ φορέσετε, νὰ μαυροφορεθῆτε.
Τὸ Σοῦλι θὰ χαρατσωθῆ, χαράτσι θὰ πληρώσῃ.
Τζαβέλλαινα σὰν τἄκουσε πολὺ τῆς κακοφάνη.
Πιάνει καὶ ζώνει τ' ἅρματα, τὸ δόλιο τὸ ντουφέκι
καὶ παίρνει δίπλα τὰ βουνά, δίπλα τὰ κορφοβούνια.

Εὔκολο εἶναι, φαντάζομαι, νὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅτι ὁ Βελισσάριος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ θρυλικὸ ἐκπορθητὴ τῶν Ἰωαννίνων στὰ 1912, καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Σοὺφ ἢ Γιουσοὺφ Ἀράπη ἀναφέρεται στοὺς ἀγῶνες τῆς κλεφτουριᾶς τοῦ 1821 ἐνάντια στὰ στίφη τῶν τουρκαράπηδων. Μέσα σὲ κάτι τέτοια τραγούδια ποὺ παραμένουν ἀκόμα ζωντανὰ στὰ χείλη τῶν πολεμιστῶν τοῦ 1941 μπορεῖ κανεὶς νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἱστορικὴ συνοχὴ τῆς νεοελληνικῆς παλληκαριᾶς καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερία. Κι' ἄθελα μᾶς ἔρχεται στὸ νοῦ ἕνας ἀπ' τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ μεγάλου μας Παλαμᾶ: «...Μεθύστε μὲ τ' ἀθάνατο κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα».

Πρέπει νὰ σημειώσω ἀκόμα ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου ὁ χορὸς ἦταν κι' αὐτὸς μιὰ ἀπ' τὶς κυριώτερες διασκεδάσεις, καὶ τὰ τραγούδια αὐτὰ τὸν συνώδευαν. Φυσικὰ τώρα, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται λόγος γιὰ χορούς. Ὡστόσο τὰ βράδια, ὅταν ὁ πολεμικὸς βόγγος καλμάρη κι' οἱ φαντάροι ἡσυχάζουν σὲ κάποιον καταυλισμό, ἢ καὶ τὶς καλωσυνάτες μέρες ὅταν ἡ ἀεροπορικὴ ἐπιδρομὴ ἔχῃ περάσει, ἀκοῦς ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσ' ἀπ' τ' ἀντίσκηνα ἢ μεσ' ἀπ' τὶς τοῦφες τοῦ λόγγου κάποιον ποὺ τὸν ἔχει πάρει τὸ μεράκι νὰ τὸ λέῃ.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐλάτη Τσέλου Ἀντρέα, τοῦ καλλίφωνου τραγουδιστῆ ἀπὸ τὴ Θήβα, δὲν ἀκούεται πιά. Τὸ σεμνὸ παλληκάρι ἔπεσε ἡρωϊκά, στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου. Οἱ ἄλλοι ὅμως ὅταν βρίσκουν εὐκαιρία, βρίσκουν καὶ τὴν παθητικὴ φωνή τους καὶ τὸ κέφι τους: Ὁ Γιαννακόπουλος ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία,



Τύποι Ἀλβανῶν

ὁ Σακκᾶς ἀπὸ τὴ Λευκάδα, ὁ Χατζηγιάννης ἀπ' τὴν Ἄρτα, ὁ Βαγενᾶς ἀπ' τοὺς Σφακιῶτες, ὁ Κατσίκας ἀπ' τὸ Ξηρόμερο, ὁ Ἀλεξίου ἀπὸ τὰ Γιάννενα, κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι... Μέσα στὸν πόλεμο δὲν ξεχνοῦν τὰ τραγούδια τους οἱ φαντάροι. Ἡ μάχη γιὰ τὴ μάχη καὶ τὸ τραγοῦδι γιὰ τὸ τραγοῦδι. Ὅπως καὶ οἱ μαχηταὶ τῆς Γραβιᾶς χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ἐχθρικὴ ἔφοδο...

ἐλάτης, Γ. Γρηγόρης

(Σκίτσα τοῦ ἰδίου)





ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

2ΑΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ β΄ 22—40)

Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωυσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ, καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται, καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν νόμῳ Κυρίου, ζεῦγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν. Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλὴμ ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ' αὐτόν. Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου. Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένοιν τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ. Καὶ ἦν Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ. Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς, καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν ἑαυτῶν Ναζαρέτ.

Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.

Ἀπόστολος (πρὸς Ἑβραίους ζ΄ 7—17)

Ἀδελφοὶ χωρὶς πάσης ἀντιλογίας τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται. Καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν, ἐκεῖ δὲ μαρτυρούμενος ὅτι ζῇ. Καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ Ἀβραὰμ καὶ Λευῒ ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται. Ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ. Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο· τίς ἔτι χρεία κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι; Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται. Ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἑτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ. Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωϋσῆς ἐλάλησε. Καὶ περισσότερον ἔτι κατάδηλόν ἐστιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδὲκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος, ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου· μαρτυρεῖ γὰρ ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

ΑΝΘΗΣΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερα ἕνα γράμμα ποὺ ἐλάβαμεν ἀπὸ τὸ μέτωπο. — Γράμματα ἀπ' τὸ μέτωπο! Λὲς κι' εἶναι ἄγγελοι χαρᾶς, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ κεῖ πάνω γιὰ νὰ μᾶς φέρουν γλυκὰ μηνύματα θριάμβων. Μὲ πόση χαρὰ καὶ μὲ πόση συγκίνησι τὰ παίρνουμε στὰ χέρια τὰ ἀγαπημένα αὐτὰ γράμματα, τὰ σύντομα, πρόχειρα, κακογραμμένα πολλὲς φορές, μὰ πάντοτε ζεστὰ ἀπ' τὸν ἡρωϊκὸ παλμὸ τῆς ὁλόθερμης καρδιᾶς τῶν γενναίων ποὺ μᾶς τὶς γράφουν!

Ἀλλὰ τοῦτο ἐδῶ τὸ σημερινὸ γράμμα πρέπει νὰ πῶ ὅτι μοῦ ἦρθε χωρὶς νὰ τὸ περιμένω. Ἔχει γιὰ ὑπογραφὴ ἕνα ὄνομα ποὺ κόντευα σχεδὸν νὰ τὸ ξεχάσω, καὶ ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσῃ μιὰ περασμένη ἱστορία. Μιὰ ἱστορία, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ συνηθισμένη καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ σὲ δυὸ λόγια μονάχα: Ἕνας νέος μὲ ἀνατροφὴ καλὴ καὶ μὲ ἀρχὲς σωστές, ποὺ παρασύρθηκε σὲ λοξοδρομίσματα ἀπὸ διδασκαλίες γεμᾶτες ἄρνησι, ἀπιστία καὶ ψευτιά, ποὺ στὸ παρελθὸν εἶχαν προπαγανδισθῇ δυστυχῶς σὲ μεγάλο βαθμό. Τὸν τελευταῖο σταθμὸ τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως τοῦ νέου αὐτοῦ μοῦ τὸν δίνουν μερικὲς φράσεις τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς του.

«Σᾶς γράφω — μοῦ λέει — ἀπὸ τὰ πεδία τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐπέβαλαν οἱ βάρβαροι φασισταί. Πιστέψατέ με, ἡ ψυχή μου αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαράν, διότι ἐκλήθην καὶ ἐγὼ νὰ προσφέρω τὰς μικρὰς ὑπηρεσίας μου εἰς τὴν ἀγαπητήν μας Πατρίδα. Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἕως τώρα ἔκαμα τὸ καθῆκον μου ὅσον ἠμποροῦσα καλύτερα, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ τὸ ἐκτελῶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἂν χρειασθῇ ὄχι μόνον νὰ τραυματισθῶ, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωήν μου ἀκόμη νὰ θυσιάσω.

» Ἴσως ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ νὰ σᾶς παραξενέψῃ κάπως, διότι, μολονότι ἔχομε νὰ συναντηθοῦμε ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, ἐν τούτοις φαντάζομαι ὅτι θὰ εἴχατε πληροφορηθῆ τὰς ἀντιλήψεις μου ποὺ εἶχα σχηματίσει πρὸ ὀλίγου καιροῦ διὰ τὰ διάφορα μεγάλα ζητήματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνα τώρα ἐπέρασαν. Σκέπτομαι μὲ λύπην καὶ ἐντροπήν μου, ὅτι ἦρθε καιρὸς ποὺ ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν προγόνων μου καὶ ἄφησα νὰ κυριεύσῃ τὴν ψυχήν μου ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀπιστία. Σᾶς λέγω, λυποῦμαι πολύ. Ἀλλὰ καὶ χαίρω μαζί, διότι τώρα μοῦ δίδεται ἡ ὡραία εὐκαιρία νὰ δείξω ἐμπράκτως τὴν μετάνοιάν μου καὶ τὴν ἀγάπην μου πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Πατρίδα μου. Καὶ ποιὸς δὲν ἀγαπᾷ σήμερα τὴν Θρησκείαν μας καὶ τὴν Πατρίδα; Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο πολυτιμότερα πράγματα δι' ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον. Πρὸς χάριν αὐτῶν εὑρισκόμεθα ἐδῶ ἐπάνω καὶ ζοῦμε ἡμέραν καὶ νύκτα ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων. Ἀλλὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους μᾶς προφυλάττει ὁ Χριστός μας καὶ ἡ Μεγαλόχαρη. Αὐτὸ τὸ πιστεύομεν ὅλοι, ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται. Τὸ πιστεύομεν, διότι τὸ βλέπομεν καθημερινῶς μὲ τὰ μάτια μας. Κάθε ἕνας ἔχει νὰ πῇ καὶ ἕνα ἢ περισσότερα περιστατικά, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐσώθη ἀπὸ βέβαιον θάνατον ὡς ἐκ θαύματος. Τὰ θαύματα! Κάποτε καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι ἀμφεβάλλαμεν δι' αὐτά. Σήμερα δὲν ἀμφιβάλλει κανείς. Ὅλοι πιστεύουν. Μπορεῖτε ἐδῶ ἀπάνω νὰ ἀκούσετε προσευχάς, δοξολογίας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θερμὰς παρακλήσεις πρὸς τὴν Μεγαλόχαρην. Βλασφημίας δὲν θὰ ἀκούσετε. Στὰ χαρακώματα καὶ στοὺς γυλιοὺς τῶν Ἰταλῶν εὑρίσκομεν ἀσέμνους εἰκόνας καὶ καλλυντικά. Ἴσως τὸ ἔγραψαν καὶ ἐφημερίδες. Εἰς τὶς τσέπες τῶν στρατιωτῶν μας θὰ βρῆτε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Μεγαλόχαρης».

Σὲ περασμένο ἄρθρο εἴχαμε πῆ, ὅτι ἡ πίστις στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ μεγαλύτερος συντελεστὴς τῆς νίκης. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἐπιστολογράφου μου δὲν εἶναι μιὰ ἀκόμα ἐπιβεβαίωσις;

Ἀλλὰ τὸ θρησκευτικὸ ξύπνημα τοῦ μετώπου εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ τὸ προσέξουμε πολύ.

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν του πρὸς τοὺς Ἑβραίους ἐνῷ βρισκόταν στὴ Ρώμη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοὺς ἐμψυχώσῃ καὶ ἀκόμα γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ, δίδοντας εἰς αὐτοὺς πολλὰς συμβουλάς, νὰ μὴ βασανίζωνται πιὰ ἀπ' τὴν τυφλὴ ὑπακοὴ στὸ Μωσαϊκὸ νόμο, ποὺ ὣς τότε ἦταν ἡ βάσις τῆς θρησκείας τους, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθοῦν πιστὰ τὰ παραγγέλματα τῆς νέας τοῦ Χριστοῦ θρησκείας, ἡ ὁποία ἀκριβῶς σκοπὸ εἶχε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴ διδασκαλία τοῦ Μωϋσέως. Ὅταν βρισκόταν στὴν Παλαιστίνη ὁ Παῦλος, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, κατώρθωσαν ἀφοῦ ἔλαβαν τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ προσελκύσουν πολλοὺς Ἰουδαίους στὴ χριστιαννκὴ θρησκεία. Δυστυχῶς ὅμως αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ ἔγιναν χριστιανοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ παρασύρωνται ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς Μωσαϊκῆς θρησκείας καὶ ἄρχισαν νὰ φιλονικοῦν μεταξύ τους καὶ καθημερινῶς ἐδημιουργῶνταν διάφοροι αἱρέσεις. Λοιπὸν ὁ Παῦλος, σὰν πρώην Ἑβραῖος κι' αὐτὸς καὶ γνωρίζοντας πολὺ καλὰ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο, ἦταν ὁ πιὸ ἁρμόδιος γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπ' τὶς πλάνες τους τοὺς νεοφωτίστους ἀπὸ Ἑβραίους χριστιανούς. Στὴν ἐπιστολή του αὐτὴ τοὺς μιλεῖ μεταξὺ ἄλλων καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἱερέως, δηλαδὴ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνουν διάκρισι τῆς φυλῆς ἀπ' τὴν ὁποία θὰ διαλέξουν τοὺς διαφόρους ἀξιωματούχους τῆς Ἐκκλησίας των. Ἐγνώριζε ὁ Παῦλος ὅτι στὴν ἰουδαϊκὴ θρησκεία ὅλοι οἱ ἱερεῖς ἔπρεπε νὰ κατάγωνται ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευῒ καὶ ἀπηγορεύετο νὰ προέλθῃ ἱερεὺς ἀπὸ κάθε ἄλλη φυλή. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς τύπους τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ σωστὸς ἦταν. Γιατὶ μὲ ποιὰ δικαιολογία ἔπρεπε ἡ ὡρισμένη φυλὴ νὰ ἔχῃ τὸ προνόμιο αὐτό; Λοιπὸν τοὺς λέγει ὅτι στὴν ἐκλογὴ τοῦ προϊσταμένου τῆς Ἐκκλησίας των δὲν πρέπει νὰ ἀρκοῦνται στὸν τύπο τῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ πιὸ πολὺ νὰ τοὺς ἀπασχολῇ τὸ ζήτημα ἂν αὐτὸς ποὺ θὰ ἐκλέξουν θᾆναι ὁ πιὸ κατάλληλος καὶ πιὸ ἄξιος. Ἂν δηλαδὴ ὁ βίος του καὶ τὰ ἔργα του εἶναι σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς νέας θρησκείας.



Ο "ΠΡΩΤΕΥΣ"



Εἰς τὰς 29 Δεκεμβρίου τὸ ὑποβρύχιόν μας ὁ «Πρωτεὺς» ἐβύθισεν ἔξω ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Αὐλῶνος ἕνα μεγάλο ἰταλικὸ μεταγωγικό.

Τὸ ὑποβρύχιό μας ἠκολούθησε τὰς ἐνδόξους παραδόσεις τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ «Σαρδηνία» ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ὑπερωκεάνεια τῆς Ἰταλίας. Αὐτὴν ἐβύθισεν ὁ «Πρωτεύς». Πολλὰ ἰταλικὰ πλοῖα ἀπετέλουν μέρος τῆς νηοπομπῆς ποὺ ἀπὸ τὸ Πρίντεζι τῆς Ἰταλίας ἔπλεε πρὸς τὸν Αὐλῶνα. Ἔφερναν τὰ πλοῖα αὐτὰ στρατιώτας, πολεμεφόδια, τροφὰς γιὰ τὴν Ἀλβανία. Πολεμικὰ πλοῖα τὰ συνώδευαν. Ἀεροπλάνα ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν νηοπομπὴ καὶ ἐρευνοῦσαν τὸν ἀέρα καὶ τὴν θάλασσα. Τὰ ἴδια τὰ ἰταλικὰ μεταγωγικὰ ἦσαν καὶ αὐτὰ ὡπλισμένα μὲ κανόνια.

Ἀλλὰ ὁ κυβερνήτης τοῦ ἑλληνικοῦ ὑποβρυχίου δὲν ἐδειλίασε. Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μέσα στὸ ὑποβρύχιον, ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται, σαρανταένας τὸν ἀριθμό, μὲ τὴν ἴδια ψυχὴ καὶ τὴν ἴδια ἀπόφασι, ἐκτύπησαν τὸ καλλίτερο πλοῖο τῆς ἰταλικῆς νηοπομπῆς. Ἡ «Σαρδηνία» κατεστράφη. Ἐκτυπήθη ἀπὸ τὴν τορπίλλη ποὺ τοῦ ἔρριξε τὸ ἑλληνικὸν ὑποβρύχιον. Τὰ ἄλλα ἰταλικὰ σκάφη θὰ ἐσκόρπισαν ὅπως συνέβη σὲ τόσες ἄλλες περιπτώσεις.

Αὐτὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ «Πρωτέως» ἦλθεν ὕστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ «Παπανικολῆ», ποὺ εἶχε βυθίσει λίγες ἡμέρες πιὸ πρὶν εἰς τὸ ἴδιο σχεδὸν μέρος τρία ἰταλικὰ μεταγωγικά. Καὶ δύο ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸν «Πρωτέα», ἄλλο ὑποβρύχιό μας πάλι, ὁ «Κατσώνης», ἐβύθισεν ἔξω ἀπὸ τὰ βορειότερα ἀλβανικὰ παράλια ἕνα ἰταλικὸ πετρελαιοφόρο. Αἱ ἀνδραγαθίαι ὅμως τῶν ἑλληνικῶν ὑποβρυχίων δὲν σταματοῦν ἐδῶ.

Εἶναι ἀπὸ τὴν παλαιοτάτην ἐποχὴν ναυτικὸς λαὸς οἱ Ἕλληνες. Καὶ οἱ πόλεμοί μας τῆς ξηρᾶς πάλι ἐστηρίζοντο κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν στόλο. Ἀπὸ τοὺς δυνατώτερους ἐμπορικοὺς στόλους ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ἑλληνικὸς ἐμπορικὸς στόλος. Ἔχει μίαν ἱστορίαν θαλασσινὴν γραμμένην μὲ χρυσᾶ γράμματα ἡ Ἑλλάς. Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἀρχίζει τὸ ὀλιγώτερον ἐδῶ καὶ τρισήμισυ χιλιάδες χρόνια. Ποντοπόροι καὶ θαλασσοπόροι τολμηρότατοι οἱ πρόγονοί μας. Τότε ποὺ τὰ σκάφη ἦσαν πολὺ μικρά, εἶχαν μαζευθῆ τὰ καλλίτερα παλληκάρια τῆς Ἑλλάδος, βασιλόπουλα τὰ περισσότερα, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξερευνήσουν τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἀρχηγὸς τοῦ πλοίου καὶ τῆς θαλασσινῆς ἐκστρατείας ἦτο ὁ Ἰάσων. Τὸ πλοῖον ὠνομάσθη «Ἀργὼ» καὶ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἰωλκό, ἢ σὰν νὰ ποῦμε σήμερα ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Βόλου. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου ὠνομάσθη ἡ ἐκστρατεία «Ἀργοναυτικὴ» καὶ ἐκεῖνοι ποὺ μετεῖχαν «Ἀργοναῦται». Αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία ἔκανε τοὺς Ἕλληνας νὰ φθάσουν ὣς τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὣς τὴν Κολχίδα. Ἔτσι ἅρπαξαν οἱ Ἀργοναῦται τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ποὺ Ἕλληνες πάλι τὸ εἶχαν ἀφιερώσει.

Μετὰ τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ πάλι ἐμαζεύθησαν περὶ τὰ χίλια ἑκατὸ πλοῖα καὶ ἐξεστράτευσαν οἱ Ἕλληνες πρὸς τὰ Δαρδανέλλια. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἀρχαία Τροία. Αὐτὸς ὁ πόλεμος διήρκεσε δέκα χρόνια. Οἱ Ἕλληνες ἔβγαλαν τὰ σκάφη των εἰς τὴν ξηράν, ἐπειδὴ ἡ πολιορκία τῆς Τροίας παρετείνετο καὶ ἐπολεμοῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ σκάφη. Καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 τὸ ἴδιο σχεδὸν συνέβη. Οἱ Ψαριανοὶ ποὺ ἦσαν γενναιότατοι θαλασσοπόροι, ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ πλοῖα τὰ τιμόνια καὶ ἐπολεμοῦσαν στὴν ξηρά. Γιατὶ πολλὲς φορὲς οἱ θαλασσινοὶ γίνονται μαχηταὶ τῆς ξηρᾶς καὶ οἱ μαχηταὶ τῆς ξηρᾶς θαλασσομάχοι.

Πῶς νὰ μὴ θαυματουργοῦν λοιπὸν σήμερα τὰ ὑποβρύχιά μας; Αἱ περισσότεραι ἑλληνικαὶ ἀποικίαι τῆς ἀρχαιότητος στηρίζονται εἰς τὴν ναυτικότητα καὶ τὴν τόλμην τῶν Ἑλλήνων. Τὸ 480 π. Χ. οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν εἰς τὴν Σαλαμῖνα τὸν Περσικὸν στόλο, ποὺ ἦτο πολλὲς φορὲς πιὸ ἰσχυρός.



Ὁ Ναύαρχος τοῦ βυθοῦ τηλεφωνεῖ πρὸς τὸν Μουσσολίνι:

—Ἐλήφθησαν αἰσίως αἱ τελευταῖαι ἀποστολαὶ εἰς ἄνδρας καὶ ὑλικόν, περιμένω καὶ ἄλλας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βυζαντίου πάλι οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἰσχυρότατο στόλο καὶ ἔδιναν πολλὲς ναυμαχίες μὲ τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ἔκαναν ἐπιδρομὰς εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια καὶ εἰς τὰ νησιά μας. Καὶ πάλιν οἱ θαλασσινοί, ὅταν τοὺς ἐκαλοῦσεν ἡ περίστασις, ἐπολεμοῦσαν εἰς τὴν στεριά, καὶ οἱ στεριανοὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ 1821 οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ κατέπληξαν τὸν κόσμο. Ἦσαν ἐμποροπλοίαρχοι καὶ τὰ πλοῖα των εἶχαν εἰρηνικὸ σκοπό. Ἀλλὰ ἔξαφνα ἔγιναν οἱ ἐνδοξότεροι καὶ τολμηρότεροι θαλασσομάχοι.

Τὸ 1912 - 1913 ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἔδειξε καὶ πάλι τὴν μεγίστην του ἀξίαν καὶ ἠλευθέρωσε τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου.

Καὶ σήμερα, εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ποὺ μᾶς ἐκήρυξαν ἔτσι δόλια καὶ ὕπουλα οἱ Ἰταλοί, τὸ ναυτικό μας θαυματουργεῖ. Εἰς τὴν ξηρὰν ἡ λόγχη. Εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἀντιτορπιλλικὰ καὶ τὰ ὑποβρύχια. Εἰς τὸν ἀέρα τὰ ἀεροπλάνα. Καὶ νικοῦμε, ἂν καὶ εἴμεθα λιγοστοί, τοὺς πολυαριθμοτέρους ἀντιπάλους. Ὁ ἰταλικὸς στόλος κολοσσὸς ἐμπρὸς εἰς τὸν ἰδικόν μας. Σὰν ἐλέφας ἐμπρὸς σ' ἕνα ποντικάκι. Αὐτὴ σχεδὸν εἶναι ἡ ἀναλογία.

Βάζουν εἰς ἀνυπολογίστους κινδύνους τὴν ζωὴν των τὰ πληρώματα τῶν ὑποβρυχίων μας. Προσφέρουν τὴν ζωὴν των εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος. Θυσιάζονται. Ἀλλὰ συνεχίζουν μὲ τὴν ἴδια προγονικὴ τόλμη. Αὐτὴν τὴν αὐτοθυσίαν πολὺ δύσκολο εἶναι νὰ τὴν αἰσθανθῆ καὶ νὰ τὴν συλλάβῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οἱ ναῦται τῶν ἀντιτορπιλλικῶν μας ποὺ συνεχῶς περιπολοῦν καὶ φυλάσσουν τὴν θάλασσα ἢ κάνουν ἐπιδρομὰς εὑρίσκονται εἰς διαρκεῖς κινδύνους.

Οἱ ναῦται μας ἁμιλλῶνται μὲ τοὺς στρατιώτας καὶ μὲ τοὺς ἀεροπόρους μας.

Αἱ γενεαὶ ποὺ θὰ ἔλθουν θὰ γράψουν πολλά, ἄπειρα θὰ γράψουν γιὰ τὴν σημερινὴν ἀνάτασι τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἐφθάσαμε τοὺς Μαραθωνομάχους καὶ τοὺς Σαλαμινομάχους καὶ τὸ Σοῦλι καὶ τὸ Μεσολόγγι καὶ τὰ Ψαρά. Ἕνας ἀγὼν τιτάνειος γιὰ νὰ κρατηθοῦμε ἐλεύθεροι καὶ ἕνα σύμβολον: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος».

Τὰ ὑποβρύχιά μας μὲ τοὺς ἀποφασισμένους νέους, χωρὶς νὰ λογαριάσουν τὴ ζωή, ἀγωνίζονται κατὰ στόλου ἐχθρικοῦ εἴκοσι ἢ τριάντα φορὲς πιὸ μεγάλου καὶ θαυματουργοῦν γιατὶ ὅλοι ἔχουν ἀποφασίσει τὴν ζωήν τους. Δειλιᾷ ὁ ἐχθρός. Αὐτὸς τρέμει!

Κ. Φαλτάϊτς



ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΙΚΑΡΟΙ ΜΑΣ

Δὲν ξέρουμε ἀκόμα τί κρύβει ὁ παληὸς ἐκεῖνος μῦθος τοῦ Ἰκάρου. Λέει ὁ θρῦλος πὼς στὴν πολὺ παληὰ ἐποχὴ ὁ Δαίδαλος κι' ὁ γυιός του Ἴκαρος, δεσμῶτες τοῦ Μίνωα τῆς Κρήτης, χρησιμοποίησαν φτερούγες, ὑψώθηκαν στοὺς αἰθέρας καὶ ξέφυγαν τὴν κράτησί τους διασχίζοντας ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς τὸ διάστημα. Μόνο ποὺ ὁ Ἴκαρος παρακούοντας στὶς πατρικὲς ὁδηγίες ὑψώθηκε, σὰν νέος, πολὺ ψηλά, πλησίασε στὸν ἥλιο καὶ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὴν παρακοή. Γιατὶ μὲ κερὶ ἦσαν κολλημένες στὰ σώματά των οἱ φτερούγες, τὸ κερὶ ἀναλύθηκε ἀπὸ τὶς θερμὲς τοῦ ἥλιου ἀκτῖνες, καὶ ὁ νέος πνίγηκε στὸ πέλαγος.

Δὲν ξέρουμε ἀκόμα τί κρύβει ὁ μῦθος αὐτός. Ἂν δηλαδὴ εἶναι ἁπλῶς συμβολικός, ἢ ἂν πραγματικὰ τὴν πανάρχαιη ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ ἡ Εὐρώπη ψηλάφιζε ἀκόμα στὸ νεολιθικὸ σκοτάδι γιὰ νἄβρῃ τὸ μονοπάτι ποὺ θὰ τὴν ὡδηγοῦσε στὸν πολιτισμό, ὁ πολιτισμὸς ποὺ σκορποῦσε τὴν θερμουργό του ἀντανάκλασι ἀπὸ τὸ μικρὸ νησὶ τῆς Κρήτης εἶχε φτάσει ὡς τέτοιο σημεῖο νὰ πετύχῃ νὰ φτειάξῃ ἕνα μηχάνημα, ἀτελέστατο ἔστω, μὲ τὸ ὁποῖο πολλὲς χιλιάδες χρόνια ἀργότερα ἡ ἀνθρωπότητα θὰ κατακτοῦσε τοὺς αἰθέρας.

Μὰ ὅ,τι κι' ἂν κρύβῃ, κι' ἂν δὲν εἶναι συμβολισμός, ἀλλὰ πραγματικὸ γεγονός, ἕνα θαῦμα δηλαδή, σὰν κι' ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα τοῦ μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἢ κι' ἂν συμβολίζῃ τὸν πολιτισμὸ ποὺ ὑπερπηδῶντας μὲ τὴν δύναμι τ' ἀγέρα μύρια ἐμπόδια ἁπλώθηκε ἀπὸ τὸ μικρὸ νησὶ στὴν βάρβαρη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Εὐρωπαϊκὴ χερσόνησο, τὰ σύγχρονα ἑλληνικὰ πτερὰ δὲν στάθηκαν κατώτερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ ἡρωϊκοῦ των προγόνου.

Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἐγινόταν μιὰ ἐντατικὴ καὶ θορυβώδης ρεκλάμα τῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας. Ὁ στρατάρχης Μπάλμπο εἶχε πετάξει ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὴν Ἀμερικὴ μ' ὁλόκληρο στολίσκο. Χάλασε ὁ κόσμος. Κι' ἔπειτα τόσες καὶ τόσες χιλιάδες σιδερένια φτερά. Ἐμεῖς... Ἐμεῖς δὲν ξέραμε σχεδὸν τίποτε γιὰ τὴν δική μας ἀεροπορία. Ξέραμε βέβαια ὅτι ἀπὸ τὸ ἐθνικό μας Κράτος γινόταν μιὰ σιωπηλὴ καὶ συστηματικὴ ἐργασία, ἀλλὰ πάντως τὰ ἀεροπλάνα μας ἦταν λίγα, τόσο λίγα.... Ὅταν ὅμως οἱ Ἴκαροί μας ἅπλωσαν τὰ φτερά των, λίγα σ' ἀριθμὸ μ' ἀπέραντα σὲ ψυχικὴ δύναμι, ὅλος ὁ κόσμος τὰ θαύμασε.

Κυνήγησαν τὸν ἐχθρὸ παντοῦ ὅπου παρουσιάζετο καὶ τὸν ἔτρεψαν σὲ φυγή, ὅταν δὲν τὸν ἔρριξαν κάτω. Κτυποῦσαν τὸν ἀντίπαλο στὰ νεῦρα καὶ τὶς κλειδώσεις του καὶ τοῦ παράλυαν τὶς κινήσεις του, ὅσο μποροῦσαν περισσότερο. Τὸν ἐπεσκέφθησαν στὰ ἄντρα του καὶ τοῦ ἀνετίναξαν πολεμικὲς ἀποθῆκες καὶ πολεμικὰ ὑλικά.

Οἱ νέοι Ἴκαροι, τυχερώτεροι ἀπὸ τὸν πρόγονό τους, τολμηροὶ περισσότερο ἀπ' αὐτόν, πλαισιώνουν τοὺς ὁρίζοντας τοὺς ἑλληνικούς, προστατεύοντες ἀπὸ τοὺς αἰθέρας τὴν Ἑλλάδα.

Δὲν πᾶνε αὐτοὶ νὰ πολυβολήσουν ἄοπλες γυναῖκες Ἰταλίδες καὶ παιδιά. Κάτι ἄλλο ζητοῦν οἱ δικοί μας Ἴκαροι. Στόχο ἀντρίκιο, ποὺ μυρίζει μπαρούτη καὶ χρειάζεται καρδιὰ καὶ τόλμη γιὰ νὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα. Φάλαγγες μηχανοκίνητες ποὺ προορισμός τους ἦταν ν' ἀλωνίσουν τὴν Ἑλλάδα, στρατὸ μὲ ὅπλα, κέντρα μὲ ἀντιαεροπορικὸ πυροβολικό. Ἀεροδρόμια καὶ στρατῶνες. Φρούρια καὶ μαχητές. Φτερὰ χαλύβδινα σὰν καὶ τὰ δικά τους.

Ἂς σκοτώνουν ἀπὸ τὰ ὕψη των οἱ ἐχθροί μας γυναικόπαιδα. Γιὰ τὴν παλληκαριά τους αὐτὴ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς πληρωμῆς. Οἱ δικοί μας χρυσαετοὶ τοῦ Ὀλύμπου, περήφανοι, καμαρωτοί, ἔχουν κάποιο μεγάλο, πολὺ μεγάλο προορισμό.

Νὰ χτυπήσουν τὸν ἐχθρὸ στὰ νευραλγικά του σημεῖα. Κι' αὐτὸ τὸ πετυχαίνουν μὲ τρόπο ποὺ προκαλεῖ τὸ θαυμασμό

Δὲν ξέρουμε τί συμβολίζει ὁ μῦθος ἐκεῖνος ὁ παληός.

Μὰ ὅτι κι' ἂν κρύβῃ, οἱ σύγχρονοι Ἴκαροί μας τὸν ξεπέρασαν.

Ἂν συμβολίζῃ τὸ πήδημα τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ νησὶ τοῦ Μίνωα στὴν Εὐρώπη, τὸν ἀπόγονο τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ προστατεύουν ἀποφασιστικὰ οἱ σύγχρονοι Ἴκαροι.

Κι' ἂν συμβολίζῃ τὴν Νίκη τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς βίας, οἱ σύγχρονοι Ἴκαροί μας δείχνουν πόση μεγάλη δύναμι ἔχει τὸ πνεῦμα πάνω στὴν ὕλη. Πολλὰ τὰ φτερὰ τῶν ἐχθρῶν μας. Λίγα τὰ δικά μας. Μὰ ὅπως οἱ τριακόσιοι στάθηκαν στὶς Θερμοπύλες ἐνάντια μυριάδων κι' ἔπεσαν μόνο γιατὶ προδόθηκαν, ἔτσι κι' οἱ δικοί μας οἱ λίγοι Ἴκαροι, μαζὶ μὲ ὅλα τ' ἄλλα ὅπλα, ἀντιμετωπίζουν πολλαπλάσιο ἐχθρό, μὲ τὴν ἴδια ψυχὴ τοῦ Λεωνίδα, μὲ τῆς Πατρίδος τὸ πρόσταγμα.

Καὶ ἡ διαφορὰ τώρα εἶναι πὼς Ἐφιάλτες δὲν ὑπάρχουν. Καὶ στὴν Ἀλβανία ἐκεῖ ἐπάνω γράφονται καινούργιες Πλαταιές!



Ἕνας Ἴκαρός μας ἐπιστρέφει ἀπὸ ἐπιτυχῆ ἐπιδρομήν.

Ι. Ν. Βιστάκης

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Υπο Α. Β. Γ.



ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

50. (Συνέχεια)

Φώναξε τὸ γυιό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρε πεζοὺς καὶ καβαλλάρηδες, ἑκατὸ ἁμάξια καὶ πενῆντα ἐλέφαντες καὶ χτύπα τους.

Ὥρμησε ὁ γυιὸς τοῦ Πώρου ἐνάντια στὸν Ἀλέξανδρο. Οἱ Ἕλληνες ὥρμησαν κι' αὐτοί. Τετρακόσιοι Ἰνδοὶ ἔπεσαν καὶ μαζί τους καὶ τὸ βασιλόπουλο, ὁ γυιὸς τοῦ Πώρου. Οἱ ἐπίλοιποι ἄρχισαν νὰ φεύγουν.

Τρέχει ὁ Πῶρος βοήθεια μὲ τὸν πιὸ ἐκλεκτὸ στρατό του. Μπαίνει τότε ὁ Ἀλέξανδρος μπροστά, καβάλλα στὸ Βουκεφάλα καὶ χιμάει μὲ τοὺς διαλεχτούς του καβαλλάρηδες. Οἱ ἐχθροὶ κλονίζουνται, οἱ ἐλέφαντες τρομάζουν, ἀρχίζουν νὰ φεύγουν καταπατώντας τοὺς Ἰνδούς.

Ὡστόσο ὁ Κρατερὸς μὲ τὸ στρατὸ του πέρασε κι' αὐτὸς τὸν ποταμό, οἱ ἐχθροὶ κυκλώνουνται. Πολεμοῦν γενναῖα. Ὁ Βουκεφάλας πληγώνεται, σέρνει μέγα χλιμίντρισμα καὶ πέφτει κάτω. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἀγκαλιάζει, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ, μὰ τὸ ξακουσμένο ἄλογο κοίταξε μιὰ στιγμὴ τὸν ἀφέντη του, σὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετοῦσε, κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἦταν νεκρό. Ὁ Ἀλέξανδρος μὲ βουρκωμένα μάτια πήδηξε σὲ ἄλλο ἄλογο ποὺ τοῦ ἔφεραν κι' ἐξακολούθησε τὴ μάχη.

Ὁ Πῶρος, καβάλλα στὸν ἐλέφαντά του, πολεμοῦσε ἀτρόμητος. Ἦταν γίγας, ὡραῖος ἄντρας, μεγάλος βασιλιᾶς. Μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν Ἀλέξανδρο. Δέκα χιλιάδες Ἰνδοὶ ἦταν ξαπλωμένοι στὸ πεδίο τῆς μάχης. Κατὰ τὸ δειλινὸ ὅλος ὁ ξακουστὸς στρατὸς ἔφευγε τρομαγμένος. Ὁ Πῶρος, γεμᾶτος πληγές, μὴν μπορώντας πιὰ νὰ παλαίψῃ, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν κοίταξε μὲ θαυμασμό. Ποτὲ δὲν εἶχε δῆ τόσο ψηλὸ κι' ὡραῖον ἄντρα. Ποτὲ δὲν εἶχε δῆ τόση μεγαλοπρέπεια καὶ γαλήνη σὲ πρόσωπο νικημένου βασιλιᾶ.

— Πῶς θὲς νὰ σὲ μεταχειριστῶ; τὸν ρώτησε.

— Σὰ βασιλιᾶ! ἀποκρίθηκε ὁ Πῶρος.

Ὁ Ἀλέξανδρος θαύμασε τὴν περηφάνειά του καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια.

— Σὲ κάνω φίλο μου, εἶπε, τὸ ἀξίζεις. Σοῦ ἀφήνω τὸ βασίλειό σου. Εἶσαι λεύτερος.

Εἶπε καὶ τράβηξε νὰ βρῇ τὸ πτῶμα τοῦ ἀχώριστού του φίλου, τὸ Βουκεφάλα. Τὸ βρῆκε ἀνάμεσα στὰ ἐχθρικὰ πτώματα μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὴ λάσπη. Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε νὰ τὸν σηκώσουν, νὰ τὸν πλύνουν, νὰ τὸν ἀλείψουν ἀρώματα, νὰ τὸν στεφανώσουν μὲ χρυσῆ δάφνη. Ἄνοιξε μεγάλο λάκκο, σήμαναν οἱ πολεμικὲς σάλπιγγες καὶ τὸν ἔθαψαν. Καὶ στὸ μέρος ποὺ ἔπεσε ἔχτισε μιὰ πόλι.

— Τὴν ὀνομάζω, εἶπε, Βουκεφαλία, πρὸς τιμὴ τοῦ ἀγαπημένου μου συντρόφου!

Κεφ. 67.

Ἔβρεχε, ἔβρεχε, ἔβρεχε. Ὅλη ἡ γῆ πιὰ δὲν ἦταν παρὰ λάσπη, οἱ ποταμοὶ φούσκωσαν, βροντὲς κι' ἀστραπὲς μέρα καὶ νύχτα.

Προχωροῦσαν βουτώντας στὴ λάσπη, μουσκεμένοι, τουρτουρίζοντας, τὰ ροῦχα τους εἶχαν γίνει κουρέλια, παράξενες ἀρρώστειες τοὺς τσάκιζαν τὰ γόνατα· ἦταν κουρασμένοι, δὲν ἤθελαν πιὰ νὰ προχωρήσουν.

— Ποῦ πᾶμε; Ποῦ πᾶμε; ρωτοῦσαν. Μῆνες καὶ μῆνες προχωροῦμε. Ποῦ πᾶμε;

Μὰ κανένας δὲν τοὺς ἔδινε ἀπάντησι.

— Μουρμουρίζουν οἱ στρατιῶτες, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Πτολεμαῖος στὸν Ἀλέξανδρο.

— Ἂς μουρμουρίζουν, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Φτάνει νὰ ὑπακούουν.

Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ἡφαιστίων ζύγωσε τὸν Ἀλέξανδρο.

— Δὲ θέλουν πιὰ νὰ ὑπακούσουν, εἶπε. Σταμάτησαν.

— Τί θέλουν;

— Νὰ γυρίσουν πίσω.

— Ποῦ;

— Στὴν Ἑλλάδα.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ Ἑλλάδα, παντοῦ εἶναι ἡ Ἑλλάδα, φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν τὸ καταλαβαίνουν;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἡφαιστίων. Θέλουν τὰ σπίτια τους, τὰ χωράφια τους στὴ Μακεδονία, στὴ Θεσσαλία, στὴν Ἑλλάδα.

— Ἐγὼ τοὺς ἔδωσα παλάτια καὶ χῶρες ἀπέραντες, τὴ Λυδία, τὴ Φρυγία, τὴν Καππαδικία, τὴ Φοινίκη, τὴν Αἴγυπτο, τὴ Συρία, τὴ Μεσοποταμία, τὴν Ὑρκανδία, τὴ Βακτριανή, τὴ Σογδιανή, τὸ Ἀφγανιστάν, τὶς Ἰνδίες, δὲν τοὺς φτάνουν;

— Δὲ θέλουν τὸν κόσμο, ἀποκρίθηκε ὁ Ἡφαιστίων, θέλουν τὰ μικρά τους σπιτάκια στὴ Μακεδονία, στὴ Θεσσαλία, στὴν Ἑλλάδα.

— Νάρθουν ἐδῶ μπροστά μου ὅσοι παραπονιοῦνται. Θὰ τοὺς μιλήσω.

Τὴ μέρα ἐκείνη ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Σὲ μιὰ μεγάλη πεδιάδα ὁ στρατὸς σταμάτησε. Ὅσοι εἶχαν παράπονα κι' ἤθελαν νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα προχώρησαν. Ὁ Ἀλέξανδρος γιὰ νὰ τὸν ἀκοῦν ὅλοι ἀνέβηκε σ' ἕνα πανύψηλο ἐλέφαντα ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ Πῶρος.

— Ἔχετε τίποτα νὰ μὲ ρωτήσετε; φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος στοὺς μαζεμένους στρατιῶτες μπροστά του.

Καὶ τότε ἀκούστηκε μυριόστομη κραυγή:

— Ποῦ πᾶμε;

Ὁ Ἀλέξανδρος τίναξε τὸ κεφάλι. Βροντερὴ ἀκούστηκε ἡ φωνή του:

— Ἀκούσετε! Πᾶμε νὰ βροῦμε τ' ἀνατολικὰ σύνορα τῆς γῆς. Λίγο ἀκόμα, νὰ περάσουμε ἕνα μεγάλο ποταμὸ καὶ φτάνουμε. Ἔπειτα θὰ γυρίσουμε πίσω στὸν Περσικὸ κόλπο, θὰ κατασκευάσουμε μεγάλο στόλο, θὰ μποῦμε στὸν ὠκεανό, θὰ κάνουμε τὸ γῦρο τῆς Ἀφρικῆς, θὰ φτάσουμε στὶς στῆλες τοῦ Ἡρακλῆ, θὰ μποῦμε στὴ Μεσόγειο καὶ θὰ φτάσουμε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι θὰ κλείσῃ ἀκέραιος ὁ κύκλος κι' ἡ πορεία μας θὰ τελειώσῃ. Πιστοὶ καὶ γενναῖοι μου σύντροφοι, αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιό μου. Εἴμαστε Ἕλληνες, δηλαδὴ ἐλεύτεροι ἄνθρωποι. Μιλήσετε καθαρά· ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας;

Νεκρικὴ σιγὴ ἀκολούθησε τὰ λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐξαντλημένοι, χλωμοί, γεμᾶτοι πληγές, γερασμένοι σὲ λίγα χρόνια, οἱ παλιοὶ σύντροφοι τοῦ Ἀλεξάνδρου σώπαιναν. Τὸν κοίταζαν μὲ γουρλωμένα μάτια κατάπληχτοι καὶ σώπαιναν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ταράχτηκε. Γιατί δὲ μιλοῦν; Τί ἔχουν; Γιατί τὸν κοιτάζουν ἔτσι; Κοίταξε τοὺς πιὸ πιστοὺς ἀξιωματικούς του ποὺ στέκουνταν ὄρθιοι γύρα του. Χοντρά, βουβὰ δάκρυα ἔτρεχαν στὰ ἀδυνατισμένα κουρασμένα τους μάγουλα.

(Ἀκολουθεῖ)



Μπαίνει τότε ὁ Ἀλέξανδρος μπροστὰ καβάλλα στὸ Βουκεφάλα.

ΜΕ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΑΛΠΙΝΙΣΤΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΗΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ "ΤΖΟΥΛΙΑ,,

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

"Όταν οἱ Κένταυροι τοῦ Ψευδοκαίσαρος τῆς Ρώμης πέρασαν μετὰ τῶν Ἀλπίνι τῆς «Τζούλια» ὕπουλα καὶ δολοφονικὰ τὰ σύνορά μας στὴν Πίνδο τὰ μεσάνυχτα τῆς 27ης πρὸς τὴν 28ην Ὀκτωβρίου — προτοῦ ἀκόμη κηρυχθῆ ὁ πόλεμος — ἐνόμιζαν ὅτι θὰ ἔκαμναν ἕνα περίπατο στὴν Ἑλλάδα.

Πολὺ γρήγορα ἡ 1η Μεραρχία ἔκλεισε τὰ σύνορά



Διακριτικὸν τῆς ἐκμηδενισθείσης εἰς τὴν Πίνδον 3ης Μεραρχίας τῶν Ἀλπινιστῶν «Τζούλια», εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέχουσαν θέσιν κατέχει τὸ φασιστικὸν στιλέτο...

μας μὲ ἡρωϊκὴ ἀντίστασι κι' ἔτσι οἱ «ἡρωϊκοὶ καὶ ἀκατάβλητοι» Ἀλπίνι τοῦ Μουσσολίνι βρέθηκαν αἰχμάλωτοι μέσα στὶς χαράδρες τοῦ Ἀώου.

Τὸ δικό μας Τάγμα ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς κυρίους αὐτοὺς τὸ σούρουπο τῆς 3ης Νοεμβρίου.

Τὰ ξημερώματα τῆς ἄλλης μέρας ἄρχισαν νὰ κελαϊδοῦν τὰ πολυβόλα μας καὶ τότε κανένας δὲν μποροῦσε νὰ φθάση τοὺς Ἀλπίνι, ποὺ ἔφευγαν σὰν λαγοὶ πρὸς βορρᾶν γιὰ νὰ σωθοῦν...

Οἱ αἰχμάλωτοι πέφτανε κατὰ ἑκατοντάδες στὰ χέρια τῶν τμημάτων μας καὶ ἄρχισε ὁ μπελᾶς τῆς μεταφορᾶς των στὰ μετόπισθεν...

Πολλὰ πτώματα ἀλπινιστῶν εἴχανε μείνει ἄταφα ἀπὸ τοὺς ὑποχωροῦντας ἄτακτα Ἰταλοὺς στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἀώου.

Στὰς 13 Νοεμβρίου τὸ ἀπόγευμα τὰ τμήματά μας μεταφέρανε στὸ γραφικὸ χωριὸ Λάϊστα 513 αἰχμαλώτους μὲ 5 ἀξιωματικούς. Ἡ κατάστασις τῶν πειναλων αἰχμαλώτων ἦταν ἐλεεινή. Οἱ φανταροι μας ὑπεδέχθησαν τούς... ἀτυχήσαντας Ἀλπινιστὰς μὲ πολὺ καλὸ τρόπο καὶ τοὺς ἔδωσαν τὸ λίγο ψωμί τους καὶ τὰ τσιγάρα τους.

Οἱ αἰχμάλωτοι μᾶς κοιτάζανε περίλυποι καὶ φωνάζανε:

—Ἀμίκος, ἀμίκος μαντζαρία. Μπόνος Γκρέκος, μπόνος Γκρέκος!...

Δηλαδή: Φίλοι, φίλοι, φαΐ. Καλοὶ Ἕλληνες, καλοὶ Ἕλληνες!..

—Βρὲ σεῖς, φώναξε κάποιος χωριάτης, τί δίνετε ψωμὶ στοὺς Ταλιάνους; Αὐτοὶ σκοτώσανε ἄοπλαχνα γυναῖκες καὶ παιδιὰ στὴν Κόνιτσα!...

—Δὲν πειράζει, μπάρμπα, ἀπάντησε ἕνας φαντάρος. Ἐμεῖς δὲ θὰ κάνουμε τὰ ἴδια. Ἐμεῖς, ἐτόνισε μὲ ὑπερηφάνεια, εἴμαστε Ἕλληνες.

Στὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ Ἕλληνα φαντάρου ξανάζησε τὸ ἀρχαῖο πνεῦμα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀθανάτου πολιτισμοῦ μας. Ξανάζησε ὁ ἱπποτισμὸς τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν ποὺ θεωροῦσανε ἱεροὺς τοὺς αἰχμαλώτους. Οἱ Ἕλληνες ξέρουνε νὰ πολεμοῦνε σὰν λιοντάρια. Ξέρουνε ὅμως ἀκόμα καλύτερα νὰ φέρωνται μὲ μεγαλοψυχία καὶ ἀνθρωπισμὸ στοὺς νικημένους αἰχμαλώτους τοῦ πολέμου.

Σὲ μιὰ συνομιλία ποὺ εἶχα σὲ γαλλικὴ γλῶσσα μὲ ἕναν ὑπολοχαγὸ Ἰταλὸ σχετικὴ μὲ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο, ὁ αἰχμάλωτος ἀξιωματικὸς μοῦ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό του γιὰ τὴ γενναιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

«Οἱ στρατιῶται σας, μοῦ εἶπε, μάχονται μὲ ἀνδρεία καὶ ἀποφασιστικότητα καὶ ξέρουνε νὰ χρησιμοποιοῦνε τὸ ἔδαφος μὲ ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα καὶ ταχύτητα. Ἡ ἀτομικὴ τακτικὴ πολέμου τοῦ Ἕλληνα στρατιώτη μοῦ κίνησε τὸ θαυμασμό. Μεγάλη ἐντύπωσι μοῦ ἔκανε καὶ ἡ μεγάλη εὐστοχία τοῦ πυροβολικοῦ σας. Μιὰ μέρα ἔσκασε μιὰ ὀβίδα σας πάνω ἀπ' τὸ καζάνι μας τὴν ὥρα ποὺ εἴχαμε συγκεντρωθῆ γιὰ συσσίτιο».

"Όταν τὸν ρώτησα τί ἰδέα ἔχει γιὰ τὸν Ἰταλοελληνικὸ πόλεμο, μοῦ εἶπε χωρὶς νὰ σκεφθῆ καθόλου: «Αὐτὸς ὁ πόλεμος ἦτανε ἄδικος. Ὁ Ντοῦτσε τὸν θέλησε χωρὶς νὰ τὸν θέλη ὅμως καὶ ὁ Ἰταλικὸς στρατός».

Ἔπειτα ἀναστέναξε βαθιά, χάϊδεψε λίγο τὴ μαύρη γενειάδα του καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι εἶπε:

—Οἱ διαταγὲς εἶναι διαταγές!... Εἶμαι μόνιμος ἀξιωματικὸς καὶ εἶχα ζητήσει δι' αἰτήσεώς μου νὰ μετάσχω τῶν πολέμων τῆς Ἀβησσυνίας καὶ τῆς Ἱσπανίας. Αἱ αἰτήσεις αὐταὶ ἀπερρίφθησαν τότε. Σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο δὲν πίστευα καὶ δὲν ἤθελα νὰ μετάσχω. Ἐδῶ ὅμως δὲ μὲ ρωτήσανε καὶ μὲ στείλανε νὰ πολεμήσω τὴν Ἑλλάδα. Ἦρθα μὲ κρύα καρδιὰ καὶ νὰ τώρα ποὺ βρίσκομαι στὰ χέρια σας αἰχμάλωτος... Αὐτὰ ἔχει ἡ μοῖρα!...

Ἄραγε ἔλεγε ἀλήθεια πὼς δὲν ἤθελε νὰ πολεμήση τὴν Ἑλλάδα; Ποιὸς ξέρει...

—Τί νὰ γίνη, τοῦ ἀπάντησα. Σεῖς φταῖτε. Ἡ Ἑλλὰς δὲν θέλησε ποτὲ τὸν πόλεμο αὐτό!...

Μόλις ξημέρωσε τὴν ἄλλη μέρα (14 Νοεμβρίου) τὸ Στρατηγεῖο ἔδωσε διαταγὴ νὰ μεταφερθοῦν οἱ Ἰταλοὶ αἰχμάλωτοι μέσῳ Γρεβενιτίου στὸ Μέτσοβο μὲ συνοδεία 40 μόνον ἐνόπλων ἀνδρῶν καὶ 4 ὁπλοπολυβόλων.

Ξεκινήσαμε στὶς 6 τὸ πρωὶ καὶ ἡ φάλαγγα τῶν αἰχμαλώτων ἔπιανε 500 καὶ πλέον μέτρα στὴ γιδόστρατα, ποὺ βαδίζαμε ἕνας - ἕνας...

"Όταν περάσαμε τὸ ποτάμι τῆς Λάϊστας φανήκανε στὸν οὐρανὸ τρία βομβαρδιστικὰ Ἰταλικὰ ἀεροπλάνα.

Τότε φώναξα στὴν ὁμάδα τῶν αἰχμαλώτων ποὺ ὡδηγοῦσα νὰ βγάλουνε τὰ κράνη, γιατί γυαλίζανε ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ μπορούσανε νὰ μᾶς προδώσουνε στοὺς Ἰταλοὺς ἀεροπόρους... Οἱ αἰχμάλωτοι ὑπακούσανε ἀμέσως καὶ βγάλανε ὅλοι τὰ πράσινα κράνη τους.

Ἕνας παμπόνηρος «φρατέλλος» κοίταξε κατὰ τὸν οὐρανὸ καὶ μοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἀνήσυχο γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήση τάχα ὅτι κινδυνεύαμε:

—Σολντάτο - σολντάτο, ἀπαρέτζι...

Δηλαδή: Στρατιώτη - Στρατιώτη ἀεροπλάνα...

Ἐγὼ ὅμως ἀτάραχος τοῦ ἀπήντησα:

—Νόστρι ἀπαρέτζι!...

Δηλαδή: Δικά μας εἶναι τὰ ἀεροπλάνα!...

Ὁ φουκαρᾶς ὁ «φρατέλλος» ἔκανε τότε πὼς χαμογελάει καὶ χτυπώντας με στὸν ὦμο μοῦ εἶπε γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήση:

—Βόστρι - βόστρι ἀπαρέτζι...

Δηλαδή: Δικά σας, δικά σας εἶναι τὰ ἀεροπλάνα...

Κι' ὅμως ἤμουνα σίγουρος πὼς δὲν πίστευε τίποτα ἀπὸ ὅσα μοῦ ἔλεγε... Ἀνάγκα καὶ Θεοὶ πείθονται!..

Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μικρῆς ἀναπαύσεως ἕνας ἄλλος ἀνθυπολοχαγὸς αἰχμάλωτος μὲ ξανθὸ μου-



Αἱ δύο ὄψεις χαλκίνου ἀναμνηστικοῦ μεταλλίου, τὸ ὁποῖον ἐκόπη ὑπὸ τῶν Φασιστῶν ἐπὶ τῇ καταλήψει τῆς Ἀλβανίας ὑπὸ τῆς «ἡρωϊκῆς» Μεραρχίας τῶν Ἀλπινιστῶν «Τζούλια». Διὰ τὴν κοπὴν τῶν μεταλλίων αὐτῶν ἐχρησιμοποιήθησαν οἱ «τεντζερέδες» τῶν ἀτυχῶν Ἀλβανῶν. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως διακρίνονται ὁ σύγχρονος Ἀλπινιστὴς μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ ἥρωος τῶν Ἀλβανῶν Σκεντέρμπεη (Γεωργίου Καστριώτη) καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ὁ χάρτης τῆς Ἀλβανίας, χωρὶς σύνορα πρὸς νότον.

στάκι, ποὺ εἶχε ὕφος ἀτυχήσαντος πολεμάρχου, θέλοντας νὰ δικαιολογήση

(Συνέχεια στὴν προτελευταία ἐξωφύλλου)











1) Φαντάροι μας, ἀνεβασμένοι ἐπάνω σὲ καταληφθὲν
ρώτισσες μεταφέρουν εἰς προκεχωρημένας γραμμὰς το
ναίους Ἰκάρους μας χαιρετάει τοὺς συναδέλφους του π
ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς «Στέγης Φαλαγγιτίσσης» Ἀθηνῶ
6) Ἕνας στρατιώτης προσφέρει σὲ συνάδελφό του τσι
ποιεῖ ὡς ταμπακέρα. 7) Ὁ λοχαγὸς ἱερεὺς Ἰωακεὶμ
νισσες πλέκουν μάλλινα γιὰ τοὺς στρατιώτας μας. 9)
διὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸν τῶν στρατιωτῶν μας σὲ μάλλι







6







ταλικὸν πυροβόλον, ποζάρουν γιὰ τὴν «Νεολαία». 2) Ἠπει-
ῦ μετώπου κιβώτια μὲ πολεμεφόδια. 3) Ἕνας ἀπὸ τοὺς γεν-
οῖν ἀπογειωθῇ διὰ νὰ καταδιώξῃ τὸν ἐχθρό. 4 καὶ5) Εἰκόνες
, τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τῆς Π.Υ.Α.Μ.
γαρο μέσα ἀπὸ ἰταλικὴ χειροβομβίδα, τὴν ὁποίαν χρησιμο-
Λιούλιας κάπου εἰς τὸ μέτωπον. 8) Καὶ οἱ μικρὲς Σκαπά-
Οἱ Φαλαγγῖτες καὶ οἱ Φαλαγγίτισσες ἐργάζονται πυρετωδῶς
α. 10) Φαλαγγίτισσαι διασκεδάζουσαι τοὺς τραυματίας.

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Υπό Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

46. (Συνέχεια)

—Κένταρχε Γρηγόριε Κομιτᾶ... εἶπε πάλι ἡ ἴδια φωνή. Δὲν ξέρω ποιὰ ἀφορμὴ ἔφερε σένα καὶ τοὺς φίλους σου ἐδῶ πέρα... Σοῦ χρωστῶ ὅμως μιὰ φιλοξενία ἐκεῖ κάτω στὴ Θεσσαλονίκη καὶ μάθε πῶς θὰ κάνω κάθε τί γιὰ νὰ σοῦ τὴν ἀνταποδώσω...

—Ὁ Πέτρος Καλυβίτης, φώναξε ὁ Δημήτρης.

—Ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρᾶς Σταύραινας, ὁ ἴδιος' ἐβεβαίωσε ὁ Γρηγόρης...

—Ὁ Ἰωαννίτσης, ὁ κατάσκοπος, πρόσθεσε ὁ Μιχαήλ...

Αὐτὸς ἐξακολούθησε...

— Εἴμαστε τέσσερες φορὲς περισσότεροι ἀπὸ σᾶς κι' ὡς τὸ βράδυ τὸ νησὶ θὰ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ συντρόφους μου... Ἡ ἀντρεία σας λοιπὸν θὰ πάη τοῦ κάκου... χαμένη.

— Στοιχηματίζω πῶς ἡ σαΐτα τούτη εἶναι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ εὐγενέστατου ἄρχοντα Δημήτρη Γρηγορᾶ... ποὺ παράτησε τὴν ἀσφάλεια καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ παλατιοῦ καὶ κατεβαίνει στὴν Κρήτη γιὰ χάρη μας...

— Δὲν μπορῶ... θὰ τοῦ ἀπαντήσω, εἶπε ὁ Μιχαὴλ καὶ πρὶν ἀκόμα δώσουν τὴ γνώμη τους οἱ ἄλλοι πρόσθεσε:

— Πετρο Καλυβίτη... ἢ Ἰωαννίτση ἢ... δὲν ξέρω πιὸ ἄλλο ἀκόμα ὄνομα νὰ σοῦ δώσω, γιατί, χωρὶς ἄλλο, ἐξὸν ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἔχεις κι' ἄλλα... Ἐμεῖς κάνουμε τὸ χρέος μας καὶ πολεμοῦμε γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν αὐτοκράτορα... Μὰ ἐσὺ γιὰ ποιὸν κρύβεσαι καὶ κατασκοπεύεις καὶ προδίνεις;

— Μιχαὴλ Χρυσοβέργη' ἀπάντησε ἡ φωνή.. Εἶσαι γενναῖος ἀντίπαλος καὶ τὴ γενναιότητα ἡ ράτσα μου ξέρει νὰ τὴ σέβεται καὶ νὰ τὴν τιμᾶ... Σοῦ ἀπαντῶ λοιπόν. Κι' ἐγὼ κάνω τὸ χρέος μου ἐκεῖ ποὺ μ' ἔταξαν' μπορεῖ νὰ εἶναι ἄχαρο, ἀλήθεια, μὰ δὲν εἶναι λιγώτερο ἀκίνδυνο καὶ μ' ἀρέσει... Ὡς τόσο εἶμαι πρόθυμος νὰ μετρηθῶ μαζί σου καὶ μὲ τὸ σπαθὶ καὶ μὲ τὸ κοντάρι κι' ὅπως θές. Ἂς βγοῦμε οἱ δυὸ στὴ μέση κι' ἂς δείξουμε μπροστὰ σ' ὅλους τί ἀξίζουμε.

— Σὲ προκαλεῖ σὲ μονομαχία' εἶπε ὁ Δημήτρης.

— Καὶ θὰ τὸ δεχτῶ τὸ κάλεσμα, μὰ τὸν τροπαιοφόρο Γεώργιο' ἀπάντησε ὁ Μιχαὴλ καὶ σηκώθηκε μὲ μιᾶς ὄρθιος...

— Τώρα πιὰ δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῆς' παραδέχτηκε ὁ Γρηγόρης.

— Κανένας νὰ μὴ ρίξη' πρόσταξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ Καλυβίτης καὶ προχώρησε ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ ἔφραζε τὴν μπασιὰ τῆς σπηλιᾶς...

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι βρίσκονταν τώρα ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο μὲ τὰ σπαθιά τους μοναχὰ στὸ χέρι...

Ὁ Καλυβίτης ἔσκυβε λίγο τὸ κεφάλι καὶ κοίταζε λοξά, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μίσος σὰν ἀγριόγατος ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῆ.

Ὁ Μιχαὴλ μὲ τὸ στῆθος μπροστὰ προχωροῦσε σταθερὰ καὶ ἴσια κατ' ἀπάνω του...

Ὅλοι κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους... Ἦταν φανερὸ πῶς ἀπὸ τὸ θανάσιμο τοῦτο πάλαιμα ὁ ἕνας θ' ἀπόμενε νεκρὸς κι' ἀκόμα πῶς καὶ οἱ δυὸ ἦσαν γενναῖοι καὶ δυνατοί, μὰ ὁ Σαρακηνὸς ἤξερε νὰ προφυλάσσεται καλλίτερα καὶ σὰν ἄντρας πιὰ καὶ δοκιμασμένος στὸν πόλεμο, κρατοῦσε τὴν ὁρμή του καὶ διάλεγε μὲ φρόνηση τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ χτυπήση. Ξαφνικὰ ὁ Μιχαὴλ χύθηκε, σήκωσε τὸ σπαθὶ καὶ τὸ κατέβασε μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Τοῦ κάκου. Ὁ Καλυβίτης ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὴν



Ὁ Μιχαὴλ μὲ τὸ στῆθος μπροστὰ προχωροῦσε σταθερὰ κατ' ἐπάνω του.

παραμικρότερή του κίνηση, ἔκλινε λοξά, ξέφυγε τὸ χτύπημα κι' ἁρπάζοντας καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ δικό του σπαθί, θέλησε νὰ χτυπήση τὸν ἀντίπαλό του... Ὁ Μιχαὴλ δίχως ἄλλο θὰ ἦταν χαμένος ἂν δὲν εἶχε κυλιστῆ κάτω συναρπασμένος ἀπὸ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ δύναμη ποὺ ἔβαλε νὰ χτυπήση... Θὰ πρόφταινε νὰ σηκωθῆ ἄραγε; Οἱ φίλοι του πέρασαν στιγμὲς ἀφάνταστης ἀγωνίας.

Οἱ Βυζαντινοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ τ' ἄλλο, ὀρθοὶ πιὰ κι' ἀπροφύλακτοι, παρακολουθοῦσαν τὴ μονομαχία ποὺ εἶχε φτάσει στὸ κρισιμώτερό της σημεῖο. Ὁ Καλυβίτης ξανασήκωσε τὸ σπαθί, μὰ ὁ Μιχαὴλ μὴ χάνοντας τὴν ψυχραιμία του σὲ κείνη τὴ δύσκολη θέση ποὺ βρισκόταν, βάλθηκε νὰ κυλᾶ γοργὰ τὸν κατήφορο ὡς ποὺ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πεταχτῆ ὄρθιος

Πάλι οἱ δυὸ ἀντίπαλοι βρέθηκαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο...

— Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ κὺρ Θόδωρος φτάνει... εἶπε κάποιος πίσω ἀπὸ τὸ Γρηγόρη...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν φωνὲς ἀπὸ τὸ κουρσάρικο... Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἀπομείνει μέσα ἔδειχναν κατὰ τὸν κάβο πέρα, χειρονομοῦσαν ζωηρὰ καὶ φώναζαν...

Τὸ Βυζαντινὸ καράβι εἶχε στρίψει κι' ὅλας μὲ τὰ πανιὰ ἀνοιχτά, μὰ καὶ μὲ τὰ κουπιὰ σ' ἐνέργεια, γιὰ νὰ πηγαίνη πιὸ γρήγορα, ἐρχόταν ἴσια κατὰ πάνω στὸ κουρσάρικο...

Ὁ Καλυβίτης μὲ μιὰ λοξὴ ματιὰ ποὺ ἔρριξε, εἶδε, ἀναμέτρησε τὴν κατάσταση καὶ πῆρα ἀπόφαση... Κάποια προσταγὴ ἔδωσε στοὺς συντρόφους του ποὺ ἄρχισαν νὰ τρέχουν κατὰ τὸ πλεούμενό τους, ἐνῶ κεῖνοι ποὺ ἦσαν μέσα τραβοῦσαν κιόλας τὰ πανιά, ποὺ εἶχαν μαζέψει στὸ μεταξύ, κι' ἔπαιρναν θέση δίπλα στὰ κουπιά τους...

— Μιχαὴλ Χρυσοβέργη, φώναξε ὁ Καλυβίτης. Ἡ τύχη σὲ βοήθησε αὐτὴ τὴ φορά... Τώρα καθὼς βλέπεις οἱ δικοί σου μ' ἀναγκάζουν νὰ διακόψω τὸν ἀγῶνα' μὰ τὴν ἄλλη, σὰ θὰ συναντηθοῦμε, ὅπου ὁ Θεὸς ὁρίση, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πῶς θὰ σὲ περιποιηθῶ καλλίτερα...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια του ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὸν κατήφορο, κυλίστηκε κάτω, σηκώθηκε καὶ πρὶν ἀκόμα ὁ Μιχαὴλ προφτάση νὰ πέση ἀπάνω του, αὐτὸς εἶχε σμίξει μὲ τοὺς συντρόφους του.

—Ἐμπρὸς παιδιά, φώναξε σύγκαιρα ὁ Γρηγόρης, χτυπᾶτε τους μὲ τὰ δοξάρια...

Οἱ σαΐτες ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροχὴ σφυρίζοντας... Ἕνας Σαρακηνός, τρυπημένος στὸ στῆθος, ἔπεσε βογγώντας... Ἕνας ἄλλος ἔμεινε πίσω κρατῶντας τὸ πληγωμένο του πόδι...

— Δημήτρη, κοίταξε τὸν Καλυβίτη ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀνεβαίνει στὸ καράβι... σημάδεψέ τον καλὰ καὶ χτύπησε, εἶπε ὁ Γρηγόρης.

Ὡς ποὺ νὰ τεντώση ὅμως τὸ δοξάρι του ὁ Δημήτρης, ἄλλοι μπῆκαν μπροστά του καὶ τὸν ἔχασε ἀνάμεσά τους.

Τώρα ὅλοι οἱ κουρσάροι βρίσκουνταν πιὰ στὴ φ ο ύ σ τ α.

(Ἀκολουθεῖ)

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμὲς

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα



ὁ Πόλεμος



9ον

Ὁ μισθός του, μαζὶ μὲ τὸν δικό μου, μόλις ἐκατάφερνε νὰ μᾶς φτάνῃ γιὰ νὰ ζοῦμε σὰν ἄνθρωποι. Σήμερα, ὁ δικός μου μισθὸς ἀναγκαστικὰ κουτσουρεύεται. Κοίτα λοιπὸν καὶ σύ, μιὰ κι' ἔκλεισαν τὰ σκολειά, νὰ βρῇς καμμιὰ δουλίτσα ν' ἀνακουφίζῃς τὸ σπίτι μας, σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες στιγμές.

—Ἔννοια σου, τοῦ λέω, καταλαβαίνω. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω.

—Καὶ ἰδίως νάσαι καλὸς μὲ τὴν μάνα καὶ τὸν πατέρα, ἐπιμένει ὁ Γιῶργος. Εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῇς τί σπουδαῖο πρᾶμα εἶναι νάχῃ κανεὶς καλοὺς γονιούς, σὰν τοὺς δικούς μας. Ἔχε ἀκόμα στὸ νοῦ σου πάντα τὰ μικρά μας τ' ἀδερφάκια. Στὸν πατέρα καὶ στὴν μητέρα δὲ μένει πιὰ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τὰ προσέχουν ὅσο χρειάζεται. Αὐτὰ πρέπει νὰ ζήσουν καὶ νὰ χαροῦν τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου, ποὺ πᾶμε σήμερα ἐμεῖς νὰ θεμελιώσουμε, θυσιάζοντας ἀκόμα καὶ τὴ ζωή μας, σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο...

Στάθηκε γιὰ λίγο, κι' ὕστερα συμπλήρωσε:

—Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο: Ὁ καθηγητὴς καὶ οἱ κόρες του μοῦ ζήτησαν, χωρὶς ἐγὼ νὰ τοὺς πῶ τίποτε, νὰ κάνουν μάθημα δωρεὰν στὸν Δημητράκη. Ὁ καθηγητὴς θέλει νὰ κάνῃ καὶ σὲ σένα μάθημα. Μὴν παραλείψῃς νὰ πᾶς... Νομίζω πὼς δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ δεχτοῦμε... Κοίτα καὶ σὺ νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσῃς σὲ τίποτα ἂν χρειασθῇ ἀνάγκη. Εἶναι πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι... Νὰ θυμίζῃς καὶ στὴ μητέρα νὰ πηγαίνῃ συχνὰ νὰ τοὺς βλέπῃ... Εἶναι πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι καὶ μᾶς ἀγαποῦν...

Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ κρατηθῶ, καὶ ξέσπασα φωνάζοντας μὲ λυγμό:

—Γιῶργο, ἀδερφούλη μου... γιατὶ μιλᾶς ἔτσι...

Δὲ μ' ἄφησε νὰ τελειώσω:

—Ἔχω καὶ τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ μου στὸ μάστορη, φωνάζει σὰ νὰ θέλῃ νὰ σκεπάσῃ τὴ δικιά μου φωνή. Δὲν ἐπρόλαβε νὰ μοῦ τὸ φτιάσῃ πρὶν φύγω. Τοῦ εἶπα πὼς θὰ πᾷς νὰ τὸ πάρῃς ἐσύ. Πέρασε, πάρε το καὶ φόρα το, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι, ὥσπου νὰ γυρίσω, μὲ τὸ καλό, ἂν γυρίσω...

—Θὰ γυρίσῃς... Πρέπει νὰ γυρίσῃς!, τοῦ λέω τότε ἐγώ, ἐνῷ τὰ δάκρυα, ἀσυγκράτητα πιά, κυλοῦν ἀπάνω στὰ μάγουλά μου. Ὅλα γύρω μου γίνονται πιὸ σκοτεινὰ γιὰ τὰ θολὰ μάτια μου καὶ στριφογυρίζουν σὰν σβούρα. Ἀπὸ τὴν πνιγερὴ αὐτὴ συγκίνησί μου μὲ βγάνει τὸ δυνατὸ καὶ παρατεταμένο σφύριγμα τοῦ σταθμάρχη, ποὺ δίνει τὸ σύνθημα γιὰ νὰ ξεκινήσῃ τὸ τραῖνο...

—Καὶ τώρα, γειά σου, μοῦ λέει ὁ Γιῶργος. Φεύγω...

Μ' ἀγκαλιάζει καὶ μὲ φιλάει. Νοιώθω καὶ τὰ δικά του μάγουλα νοτισμένα ἀπὸ δάκρυα.

Μόλις προφταίνω νὰ ψιθυρίσω ἕνα «ἔχε γειά», καὶ τὸν χάνω ἀπὸ τὰ μάτια μου, μέσ' στὸ σκοτάδι καθὼς μπερδεύεται καὶ σκαρφαλώνει μ' ἄλλους φαντάρους. Κάθομαι ἔτσι καὶ κοιτάζω γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν χαζὸς τὴν ἀνοιχτὴ θύρα ποὺ ρούφηξε τὸ Γιῶργο, τ' ἀγαπημένο μου τ' ἀδέρφι.

Τώρα οἱ ἀνοιχτὲς θύρες τῶν βαγονιῶν κλείνουν ὅλες, κι' αὐτὲς βιαστικά. Μὰ νὰ ποῦ, ξάφνου, μέσ' ἀπ' ἕνα παραθυράκι, ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἀνοίγουν, βγαίνει καὶ τεντώνεται πρὸς τὸ μέρος μου ἕνα χέρι:

—Μιχαλάκη... Μιχαλάκη... ἐδῶ!...

Εἶν' ὁ ἀδερφός μου:

—Ἄκουσε, πάρε αὐτό, μοῦ λέει καὶ μοῦ βάνει στὸ χέρι κάτι σὰν γράμμα. Πάρ' το καὶ δός το στὴν Ἀννούλα... Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ γίνῃ κουβέντα...

Σαστίζω καὶ βάνω στὴν τσέπη ἐκεῖνο ποὺ μοὔδωσε, χωρὶς νὰ πῶ λέξι. Ἔγιναν κι' ἄλλα πράματ' ἀκόμα, κεῖνες τὶς στιγμές, ποὺ τώρα μοναχὰ βρίσκομαι σὲ θέσι νὰ τὰ βάνω σὲ τάξι ἕνα-ἕνα στὸ μυαλό μου:

Θυμοῦμαι δηλαδὴ τώρα, πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὴν παραπάνω σκηνὴ ἡ μηχανὴ τοῦ τραίνου ξαμόλησε δυὸ σφυριξιὲς δυνατὲς καὶ πὼς ὁ ἀτμὸς ἄρχισε νὰ βογγάῃ ρυθμικά, στὴν ἀρχὴ ἀργὰ κι' ὕστερα ὅλο καὶ πιὸ γοργά, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὶς βαλβίδες καὶ παρασέρνοντας ἀθόρυβα τὰ βαγόνια πάνω στὶς ράγες των, πρὸς τὸ βορρᾶ.

Καὶ τότε, ἐνῷ μὲ σκούνταγαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς οἱ ἀργοπορημένοι στρατιῶτες, καθὼς ἔτρεχαν νὰ κρεμαστοῦν ἀπὸ τὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε, εἶδα ν' ἀνοίγωνται κι' ἄλλα παραθυράκια καὶ νὰ ξεπροβαίνουν ἀπὸ κεῖ οἱ σκιὲς πολλῶν φαντάρων καὶ ντουφεκιῶν ποὺ ξάμωναν ψηλὰ τὸν οὐρανὸ μὲ τὶς μακρυὲς κάννες τους. Ἕνα «μπούμ», ποὺ ξαμολήθηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπὸ ἕνα τέτοιο ντουφέκι, δὲν ἔμεινε μοναχό του. Τὸ ἀκολούθησε ἀμέσως ἄλλο, ὕστερα κι' ἄλλο, ὥσπου βρόντησε ὁ τόπος ἀπὸ τὸ ντουφεκίδι καὶ γιόμισε τὸ σκοτάδι ἀπὸ ξεφωνητὰ καὶ ζητωκραυγές:

—Ἀέρααααα!

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς καί, μαζὶ μ' αὐτόν, ὁ ἀδερφός μου ὁ Γιῶργος, ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο..

—Ὁ Θεὸς μαζί τους, ψιθύρισ' ἀπὸ μέσα μου, ἐνῷ ἔβλεπα τὸ φειδωτὸ σκοτεινὸ ἀχνάρι τοῦ τραίνου νὰ χάνεται πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ νὰ γίνεται ἕνα μὲ τὴ σκοτεινὴ νύχτα.

Ἔμεινα ἔτσι, ἐκεῖ, στὴν πλατφόρμα τοῦ σταθμοῦ, ὡσότου δὲν ἔβλεπα καὶ δὲν ἄκουγα πιὰ τίποτε ἀπὸ τὸ τραῖνο ποὺ πῆρε τὸν ἀδερφό μου...

Η ΑΘΗΝΑ ΚΙ' ΕΓΩ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ....

Σφύραγαν γύρω μου ἀκόμα τὰ τραῖνα, καθὼς μανουβράριζαν γιὰ νὰ φορτώσουν τὶς νέες μᾶζες τῶν φαντάρων, ποὺ πλημμύριζαν τὸ χῶρο τῆς πλατφόρμας, ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸ σταθμό, μὲ πλώρη νὰ γυρίσω σπίτι.

Μπροστά μου, τώρα, δὲν ἀντίκρυζα μοναχα πλέριο σκοτάδι, ἀλλὰ καὶ πλέρια σιγή. Σίγουρα δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἕντεκα καὶ μισή. Κι' ὅμως, νὰ ποὺ γύρω μου δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σκοτάδι καὶ σιγαλιά...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετὰ τὴν ὀργάνωσι τοῦ Ἱεροῦ λόχου γίνηκε ἡ ὀργάνωσι τοῦ Ἱππικοῦ. Οἱ Καβαλλαραῖοι φέρνανε ἄλλοι στολὴ κοζάκου καὶ ἄλλοι στολὴ οὐσάρου.

Στὴν ἐκκλησία τῆς Φωζάνης γίνηκε ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν Ἱερολοχιτῶν. Καὶ μετὰ τὸν ὅρκο ὁ ἀνθὸς ἐκεῖνος τῶν ἑλληνικῶν νειάτων μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι ποὔχε στημένο τὸ ἀρχηγεῖο του ὁ Ὑψηλάντης, τραγουδῶντας τὸ ἐμβατήριο:

«Φίλοι μου συμπατριῶτες
δοῦλοι νάμεθα ὡς πότε,
τῶν ἀχρείων Μουσουλμάνων
τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων;»

Βγῆκε τότε στὸ μπαλκόνι ὁ Ὑψηλάντης καὶ μὲ φωνὴ ποὺ κόβονταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τοὺς ἀνάπτυξε τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ ὡς κατακλεῖδα τοὺς ζήτησε νὰ μὴ ξεχάσουν ποτὲ τὸν ὅρκο ποὺ δώκανε πρὶν λίγες μέρες μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἁγίους. Οἱ Ἱερολοχῖτες ξανάπαν ὡρισμένες περικοπὲς τοῦ ὅρκου.

«Ὁρκίζομαι νὰ χύσω καὶ αὐτὴν τὴν ὑστέραν ρανίδα τοῦ αἵματός μου ὑπὲρ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος μου».

«Ὁρκίζομαι νὰ μὴ βλέπω εἰς τὰ ὀπισθέν μου, ἐὰν πρῶτον δὲν ἀποδιώξω τὸν ἐχθρὸν τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας μου».

Τὴν ἄλλη μέρα φτάσανε ἀπὸ τὴ Ρωσσία καὶ ἄλλα Ἑλληνόπουλα. Γιὰ τοὺς νέους τούτους πιστοὺς δὲν ὑπῆρχαν ὅπλα καὶ ροῦχα. Τὸ ἀπόθεμα ποὺ ὑπῆρχε στὴ Βεσσαραβία εἶχε σωθῇ. Στὸ τέλος ὡπλίστηκαν ἄρρυθμα... Τὸν ταχτικὸ τοῦτο στρατὸ τὸν γιόμισε ὁ Ὑψηλάντης συμβουλὲς αὐστηρές. Τοὺς ἐτόνισε πὼς πρέπει νὰ φέρνουνται στὴν πορεία τους καὶ νὰ μὴ δίνουν ἀφορμὴ δυσαρέσκειας στοὺς κατοίκους.

Καὶ στήριξε ὁ πολιτισμένος αὐτὸς πρίγκηπας στὸν ταχτικὸ αὐτὸ στρατὸ τὶς καλύτερες καὶ λαμπρότερες ἐλπίδες.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ

Ὅπως εἴδαμε καὶ σὲ ἄλλο κεφάλαιο, τὸ κίνημα τοῦ Ἀλέξανδρου Ὑψηλάντη δὲν ἀφωροῦσε τὴν Ἑλλάδα μονάχα. Ἀφωροῦσε καὶ τὴ Σερβία, τὴ Βουλγαρία καὶ τὴ Ρουμανία. Σ' αὐτοὺς ὅλους εἶχε στηριχτῇ ὁ Ὑψηλάντης καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀνάψῃ ἀπὸ κεῖ τὴν ἐπαναστατικὴ πυρκαϊά. Ἀλλὰ ἀπὸ διάφορες ἀτυχίες ἴσως καὶ ἀπὸ κακὴ διαχείρισι τῆς ὑποθέσεως ἀπὸ πρόσωπα φιλόδοξα κι' ἀκατάλληλα, ὁ ἀγώνας ἀπέτυχε στὶς χῶρες αὐτές. Ὁ Ὑψηλάντης δὲν ἐλύγισε ἀπὸ τὴν ἀποτυχία αὐτή. Μόνο ποὺ εἶχε χάσει ἀρκετὸ καιρό.

Δὲν εἴχανε βέβαια φανῆ ἀκόμα σεβαστὲς τουρκικὲς δυνάμεις, γιατὶ ὅπως εἴδαμε καὶ πάρα πάνου, ὁ Σουλτᾶνος τὶς εἶχε ὅλες κρατήσει στὴ Βασιλεύουσα. Μὰ ὅπου καὶ νἄταν θὰ φαίνονταν. Γι' αὐτὸ τώρα ἀποφάσισε νὰ πιάσῃ τὰ κεντρικώτερα μέρη. Ἔπιασε τὸ Γαλάτσι καὶ τὸ Ἰάσιο γιὰ νὰ ἐμποδιστῇ ἔτσι ἡ ἀπὸ τὴ Βραΐλα εἰσβολὴ τῶν Τούρκων. Στὸ Γαλάτσι στάλθηκε, ἄξιος καὶ τίμιος ἀρχηγός, ὁ Καρπενησιώτης, καὶ στὸ Ἰάσιο στάλθηκε ὁ Πεντεδέκας. Ὁ Ὑψηλάντης δὲν εἶχε μάθει τὴν βίαιη φυγὴ τοῦ Σούτσου, κι' ὁ Πεντεδέκας νόμιζε πὼς θὰ εὕρισκε φίλους. Βρῆκε ὅμως ἐχθρούς. Ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ ἀναπλήρωνε τὸν ἡγεμόνα ὑποδέχτηκε ἐχθρικὰ τὸν Πεντεδέκα, καὶ οἱ Τοῦρκοι ποὺ εἶχαν φυλακιστῆ ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντη γύριζαν τώρα ὡπλισμένοι καὶ βλοσυροὶ μέσα στὴν πόλι. Ὁ Πεντεδέκας ζήτησε ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τὸ παράδομα τῶν Τούρκων. Οἱ Μολδαυοὶ ὅμως τοὺς φυγάδεψαν. Θύμωσε τότε αὐτὸς καὶ μὲ διακόσιους πιστοὺς Ἕλληνες ποὺ βρῆκε ἐκεῖ, μπῆκε στ' ἀνάκτορα, τὰ κυρίεψε, κατάλυσε τὴν ἐξουσία, κι' ἀνάλαβε ὁ ἴδιος τὴ διοίκησι.

Τὸ ἴδιο ὀργανωτικὸς καὶ δραστήριος στάθηκε καὶ ὁ Καρπενησιώτης στὸ Γαλάτσι. Πῆγε κεῖ μὲ ἑξῆντα ἄντρες, καὶ τοὺς ἔκανε μὲ μιᾶς ἑξακόσιους. Κατάλαβε τοὺς προμαχῶνες, ποὺ βρίσκονταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, μετέφερε τὰ κανόνια ἀπὸ τὰ πλοῖα κι' ἔκανε ἀπόρθητο τὸν προμαχῶνα ποὺ ἦταν στὸ δρόμο τῆς Βραΐλας. Μέσα σ' αὐτὸν βρῆκε καὶ σεβαστὴ ποσότητα σφαιρῶν, κρυμμένες ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ τοὺς Ρώσσους. Ἔστησε κεῖ ὁ ἴδιος τὸ στρατηγεῖο του καὶ στὸν ἄλλο τοποθετήθηκε ὁ Τρομπολιτσιώτης Μήγκλαρης. Διακόσιοι ἄντρες ταμπουρώθηκαν στοὺς προμαχῶνες καὶ τετρακόσιοι μείναν μέσα στὴν πόλι.

Ὁ Ὑψηλάντης εἶχε τώρα θετικὲς πληροφορίες πὼς στρατὸς πολὺς ἐρχότανε γιὰ νὰ πολεμήσῃ μαζί του. Εἴκοσι πέντε χιλιάδες Γενίτσαροι ποὺ εἴχανε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσα ὅσο νὰ φτάσουν στὸ Δούναβι εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ τσεκοῦρι ὅλους τοὺς τόπους ποὺ πάτησαν τὰ πόδια τους. Ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ τούτου ἦτανε ὁ Σελὴμ Μεχμέτ. Καὶ κάτου ἀπ' αὐτὸν στέκονταν ἄλλοι ἔμπειροι ἀξιωματικοί, ὅπως ὁ φρούραρχος τῆς Βραΐλας Γιουσσοὺφ Βερκόφτσαλης, καὶ ὁ Δερβὶς Πασᾶς τοῦ Βιδινίου. Ὁ στρατὸς αὐτὸς διαιρέθηκε σὲ δυὸ τμήματα. Τὸ τμῆμα τοῦ Σελὴμ Μεχμὲτ βάδιζε κατὰ τῆς Μεγάλης Βλαχίας, καὶ ὁ Γιουσσούφ, ἀντάμα μὲ τὸν πασᾶ τοῦ Βιδινίου, κατὰ τῆς Μικρῆς Βλαχίας.

Τὶς ἐχθρικὲς αὐτὲς κινήσεις τὶς γνώριζε καλὰ ὁ Ὑψηλάντης. Κι' ἔδωσε διαταγὴ στὸ Δούκα νὰ ἀσφαλίσῃ καλὰ τὸ Πλοέστι, τὴν Κίμπινα καὶ τὰ παραπλήσια μέρη, καὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα του νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ Βουζέο κι' ἀπὸ κεῖ, ἀφοῦ κάνῃ κι' αὐτὸς δύο πτέρυγες, νὰ στείλῃ τὴ μιὰ πρὸς τὴ Γιαλομνίτσα καὶ τὴν ἄλλη πρὸς τὸ Ρίμνικο. Τὰ σώματα αὐτὰ εἶχαν σκοπὸ νὰ χτυπήσουν τοὺς Τούρκους καὶ νὰ γκρεμίζουν γιοφύρια. Διαταγὴ αὐστηρὴ εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντη γιὰ νὰ φέρνουνται μὲ καλωσύνη στοὺς χωριάτες, καὶ νὰ τοὺς κάνουν μὲ τρόπο καλὸ νὰ μένουν στὰ σπίτια τους.

Οἱ Τοῦρκοι πάλι γιὰ νὰ προκαλέσουν ἀντιπερισπασμὸ καὶ γιὰ νὰ κινηθοῦν ἀνετώτερα οἱ κεντρικές τους δυνάμεις, ἔστειλαν ἀπὸ τὸ Ρουχτσούκι ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα ἄντρες γιὰ αἰφνιδιασμὸ καὶ λεηλασίες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ τῶν κοριτσιῶν

 ΠΙΣΤΙ... 

«Δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος στέκει ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἀγῶνος, εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὅλοι οἱ συναγωνισταί του ἐμπνέονται μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν, ὅπως αὐτή: Νὰ φέρουν τὸν ἀγῶνα εἰς πέρας ἔνδοξον καὶ τιμημένον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο Κορίτσι,
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὅταν ἀρχίζουμε ἕνα ἔργο, δηλοῦμε ἀμέσως μὲ τὴν ἀρχή του τὴν πίστι μας σ' αὐτό. Εἴτε μεγάλο, εἴτε μικρὸ εἶναι, ἔχει μέσα του τὸ σπέρμα τῆς πίστεως. Μεταξὺ ὅμως ἀρχῆς καὶ πέρατος ἑνὸς ἔργου ὑπάρχει μεγάλο διάστημα. Τὴν ἀρχὴ ἑνὸς ἔργου τὴν κανονίζει πάντα ἡ πίστι, τὸ τέλος του καὶ μάλιστα τὸ ἐπιτυχές του τέλος ἡ μετρημένη σκέψι καὶ ἡ μελέτη του ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Πολλὲς φορὲς μιὰ ὁμαδικὴ πίστι σὲ κάτι δὲν ὁρίζεται ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ τὴ σκέψι. Στηρίζεται πάνω σὲ μεταφυσικὰ φαινόμενα καὶ γεννᾶται κάτω ἀπὸ τὴ δυνατὴ ψυχικὴ ἐπίδρασι ἑνὸς ἐκλεκτοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἔτσι ἔγινε στὴν χριστιανικὴ πίστι καὶ γενικὰ σὲ ὅλες τὶς θρησκεῖες ποὺ κήρυξαν γεροὶ στὴν ψυχὴ Ἡγέται.

Ἡ πίστι εἶναι ἕνα μαγνητικὸ ρευστό, ποὺ μπορεῖ νὰ ξαπλώνεται καὶ νὰ μεταπηδᾷ ἀπὸ ψυχὴ σὲ ψυχὴ πληρώντας τὰ πάντα καὶ παρουσιάζοντας τὶς ὁμαδικὲς ἐκδηλώσεις, ὅταν ὁ Ἡγέτης ποὺ ἄνοιξε τὴν ψυχική του πηγὴ γιὰ μετάδοσι εἶναι μεγάλος.

Ἡ ἀληθινὴ πίστι ἀνάβει καὶ φουσκώνει σὰν φλόγα ἀπὸ δυνατὸ βοριᾶ φυσημένη. Μόνο ἡ πίστι αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ θαύματα. Καὶ ὅταν ὁ Θεάνθρωπος λέγῃ ἐκεῖνο τὸ λακωνικό: «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε!», ξέρει νὰ δίνῃ τὴν ψυχολογικὴ σφραγῖδα τῆς ἐννοίας «πίστις».

Καὶ τώρα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ὁ Προφήτης - Ἡγέτης φύσησε μέσα στὶς ψυχές μας σὰν πνοὴ νέας ζωῆς τὴν πίστι. Ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ ἱστορικὴ 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 γιὰ νὰ νοιώσουμε τὴ δύναμί Του τὴν ἡγετική. Βροντοφώνησε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς Ἑλλάδος ὡς τὴν ἄλλη, μ' ἀναμμένα τὰ μάτια ἀπὸ μιὰ προμηθικὴ φλόγα: «Λαέ μου, σοῦ φέρνω μιὰ νέα φωτιὰ κλεμμένη ἀπὸ τοὺς Θεούς. Ἄνοιξε τὴν ψυχή σου γιὰ νὰ δεχτῇς τὸ θαῦμα αὐτό, ποὺ θὰ σὲ κάνῃ ἰσάξιο μ' αὐτοὺς καὶ θὰ σὲ ἀνεβάσῃ ὡς τοὺς Ὀλύμπους των. Σοῦ φέρνω τὴ θερμὴ καὶ φλογερὴ δᾶδα τῆς πίστεως, τῆς πίστεως στὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς σου! Λαέ μου, κλεῖσε τὴν πίστι αὐτὴ μέσα σου, θωρακίσου μ' αὐτὴ καὶ ὅρμησε νὰ ζητήσῃς τὸ δίκιο σου καὶ νὰ γράψῃς μὲ τὰ πυρὰ γράμματα τῆς νέας σου ἱστορίας τὰς δέλτους. Λαέ μου, μὲ τὴν πίστι αὐτὴ θὰ γίνῃς ἀκατάβλητος καὶ οὔτε ἀχίλλειο πτέρνα δὲν θἄχῃς ἐσύ, γιατὶ θὰ βαφτιστῇς ὁλόκληρος μέσα στ' ἀθάνατά της νάματα! Ἔτσι ὡπλισμένος θὰ κερδίσῃς τὴ Νίκη!».

Παράξενος θώρακας αὐτὴ ἡ πίστι! Τὸ ποιόν της εἶναι τὸ ἴδιο ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Μ' αὐτὴ πέθαιναν οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστιανισμοῦ χαμογελῶντας. Στὸ τέλος ἔστεψε τὴ μεγάλη αὐτὴ ὑπόθεσι τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἡ Νίκη. Τώρα σηκώθηκε ἀμέσως ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς σὰν ἕνας ἄνθρωπος ρωμαλέος, ἄφοβος, αἰσιόδοξος, ὁρμητικός, ἕτοιμος γιὰ θυσίες στὴν προφητικὴ αὐτὴ φωνὴ τοῦ Ἡγέτου του. Τὰ παιδιά του, μικρὰ καὶ μεγάλα, προσφέρονται μὲ τὴ χαρὰ στὰ μάτια. Τίποτα δὲν τὰ σταματᾶ. Τί κι' ἂν ὁ ἐχθρὸς ἦτανε τρομερὸς Δράκων τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ φυσοῦσε πῦρ ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἔβγαζε φλόγες ἀπὸ τὰ μάτια; Τί κι' ἂν ἡ πανοπλία του ἦτανε καμωμένη ἀπὸ πυρωμένα ἀτσαλένια λέπια; Ξεκίνησε ὁ Ἅη-Γιώργης, τὸ ἴδιο ὡπλισμένος μὲ τὴν πίστι, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, κι' ἔχωσε τὸ θαυματουργὸ κοντάρι του στὸ ἄπληστο στόμα τοῦ θηρίου.

Ἔτσι ξαναζοῦνε πάλι οἱ θρῦλοι καὶ οἱ μῦθοι τῆς λαϊκῆς μας ζωῆς. Ὁ Θησέας, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσωνας, ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας, ὁ Ἅη-Γιώργης εἶναι ὁ καθένας τους μιὰ συμπύκνωσι τῆς ἑλληνικῆς πίστεως σὲ ὡρισμένες ἐποχές. Ποιὸς ξέρει ἂν ἀργότερα ὅταν ἐμεῖς πιὰ δὲν θὰ ὑπάρχουμε καὶ οἱ μελλούμενες γενεὲς θὰ βλέπουν μὲ τὸ γυαλὶ τῆς ἀποστάσεως τὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν λένε τὴ σειρὰ αὐτὴ καὶ δὲν προσθέτουν στὸ τέλος «καὶ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς μὲ ὅλο του τὸ λαό!».

Ἔτσι θὰ μᾶς μνημονεύσῃ χωρὶς ἄλλο ἡ ἱστορία, γιατὶ τὰ δυὸ αὐτὰ μεγάλα δεδομένα Λαὸς - Ἀρχηγὸς εἶναι τόσο ὁμοιογενῆ, μονολιθικὰ καὶ ὀργανικὰ δεμένα ποὺ δὲν θὰ μπορῇ κανεὶς ἀργότερα νὰ ξεχωρίσῃ τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἡ πίστι Του ἔγινε πίστι μας, ἡ πεποίθησί Του πεποίθησί μας καὶ ἡ ἀπόφασί Του ἀπόφασί μας.

Καὶ καθὼς «φέρνουμε τὸν ἀγῶνα εἰς πέρας ἔνδοξον καὶ τιμημένον» δὲν μποροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ Ἐκεῖνον. Ἐκεῖνος εἶναι μέσα στὴν πολυμερῆ λαϊκὴ ψυχή μας καὶ μεῖς ὅλοι μέσα στὴν ἀπέραντη δική Του.

Σ. Καραϊσκάκη

 ΨΥΧΙΚΗ ΑΝΤΟΧΗ 

Θὰ ξέρετε βέβαια πὼς χρειάζεται κάποια δύναμι καὶ ἀντοχὴ γιὰ νὰ διαφυλάξῃ κανεὶς τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν διάθεσί του σὲ κρίσιμες στιγμές. Πολλὲς φορὲς μᾶς χτύπησαν συμφορές, χάσαμε τὸ κέφι μας, κλειστήκαμε στὸν ἑαυτό μας καὶ δὲν μᾶς ἔμελλε γιὰ τὰ γύρω μας. Ὁ πόνος μας καὶ ἡ δυστυχία μας ἦτανε τὸ κέντρο τῶν σκέψεών μας.

Τώρα ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἔτσι. Ὅ,τι καὶ νὰ μᾶς λάχῃ ἀτομικό, πρέπει νὰ τὸ παραγκωνίζουμε, νὰ τὸ λησμονοῦμε. Τώρα πρέπει νὰ θέσουμε ὅλη μας τὴ δύναμι, τὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχή μας στὴν ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου κοινοῦ σκοποῦ, τῆς Νίκης τοῦ Ἔθνους μας ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων. Οἱ μεμψιμοιρίες καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ γιὰ τὰ ἀτομικά μας βάσανα καταστρέφουν τὴν δραστηριότητά μας κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ θλιβερὸ στὴ σημερινὴ ἐποχή.

Αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν σήμερα ἀπ' τὶς φυσικὲς συνέπειες τοῦ πολέμου μᾶς ζητοῦν τὴν ἐργασία μας καὶ τὴν ψυχική μας ἀντοχή. Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τοὺς προσπεράσουμε ἢ νὰ τὶς παραβλέψουμε γιατὶ ὁ ἀτομικός μας πόνος μᾶς ἐμποδίζει. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ παραμελήσουμε μιὰ ἀπαραίτητη δουλειὰ γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἴμαστε λυπημένες. Πρέπει σοβαρὰ νὰ ἀναλογισθοῦμε κι' ἐμεῖς ὅτι εἴμαστε ἀληθινὰ ἐπιστρατευμένες καὶ ὅτι ὅπως ὁ στρατιώτης ὅταν εἶναι στὸ μέτωπο δὲν μπορεῖ τίποτε ἄλλο νὰ σκέπτεται κατὰ τὴν ὥρα τῆς μάχης παρὰ τὴ νίκη, ἔτσι κι' ἐμεῖς τώρα δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε στὸ νοῦ μας τὶς δικές μας θλίψεις. Μόνο ἡ ἀνάγκη τοῦ συνόλου τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος ἂς μᾶς συγκινῇ.

Ἂς εἴμαστε παραδειγματικοὶ στρατιῶτες ὅπως καὶ τὰ παλληκάρια μας ἐκεῖ ἀπάνω. Ἂς ὁπλισθοῦμε μὲ τὸ θώρακα τῆς ψυχικῆς ἀντοχῆς κι' ἂς δουλεύουμε.

Τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ περάσουν ἀπὸ τὰ σπίτια σας στὶς 25, 26 καὶ 27 Ἰανουαρίου, γιὰ νὰ τοὺς δώσετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς στρατιώτας μας καὶ τὰς οἰκογενείας των.

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ τῆς Ἠπείρου

Β'.

Ὁ ἀναγνώστης ἂς μὴν παραξενευτῇ ποὺ μιλῶντας γιὰ τοὺς Ἠπειρῶτες ἀφιερώνουμε ἰδιαίτερο κεφάλαιο στὴν τροφή τους. Εἶναι καὶ τὸ φαΐ ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προβλήματα ποὺ ἐνδιαφέρουν τοὺς ἀνθρώπους. Στὴν Ἤπειρο μάλιστα εἶναι πολὺ συνηθισμένος ὁ ὅρκος: «μὰ τὸ ψωμί». Τὰ παιδιὰ μάλιστα, θέλοντας καμμιὰ φορὰ ν' ἀστειευτοῦν, ὁρκίζονται ψέματα ἀλλάζοντας ἐλαφρὰ τὴν προφορά: «νὰ τὸ ψωμί».

Τὴ μπομπότα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάσι τῆς τροφῆς των, τὴν ὑπολήπτονται ἐξαιρετικὰ οἱ Ἠπειρῶτες. Ποτὲ δὲν πετοῦν τὸ ψωμὶ ποὺ τοὺς περισσεύει. Ἀκόμα καὶ τὰ ψίχουλα φυλάγονται νὰ μὴν πέσουν καταγῆς. Εἶναι κρῖμα, λέν, νὰ πατήσῃς τὸ ψωμί' ὁ Θεὸς τὸ βλέπει καὶ μπορεῖ «νὰ κάμῃς στὰ μάτια» ἀπὸ τὴν πεῖνα μιὰ μέρα.

Τὸ ψωμί τους εἶναι συνηθέστερα καλαμποκίσιο, ἀπὸ ἄσπρο ἢ κίτρινο καλαμπόκι. Κάπου κάπου ζυμώνουν οἱ νοικοκυράδες καὶ σμιγό, ἀνάμικτο δηλαδὴ μὲ σιτάρι, βρίζα ἢ κριθάρι. Σὲ σπάνιες περιστάσεις φτειάνουν ψωμὶ κι' ἀπὸ καθαρὸ σιτάρι πού, ὅταν προσθέσουν καὶ ἀρκετὸ λάδι, λέγεται πιὰ καθαρόπηττα. Αὐτὸ γίνεται μονάχα σὲ τίποτα γιορτάδες καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου. Οἱ περισσότεροι ὅμως, οἱ πιὸ φτωχοί, δὲν γνωρίζουν τὸ σταρόψωμο παρὰ μόνο ἀπὸ τὰ «ὑψώματα», δηλαδὴ τὰ πρόσφορα ποὺ λειτουργάει ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλησιὰ καὶ ποὺ μοιράζονται ὕστερα στὸ σπίτι ἀνάλογα μὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Τὸ ψωμί, ἀφοῦ ζυμωθῇ, ψήνεται μέσ' στὴ γωνιά, πάνου στὶς πλάκες ποὺ τὶς ἔχουν ζεστάνει πρωτήτερα μὲ κάρβουνα καὶ τὶς ξεσταχτώνουνε μὲ τὴ μασιά. Γιὰ νὰ μὴν καῇ τὸ ψωμί, τὸ σκεπάζουν μὲ φύλλα γκουτσουπιᾶς, ποὺ τὰ βγάζουν ὕστερ' ἀπ' τὸ ψήσιμο. Ἀποπάνου ἀκουμποῦνε τὴ γάστρα, εἶδος μεγάλου καπακιοῦ καμωμένου ἀπὸ λαμαρίνα, ὅλο κάρβουνα καὶ στάχτη γιὰ νὰ καλοψηθῇ τὸ ψωμί.

Μιλοῦμε γιὰ τοὺς ὀρεινοὺς πληθυσμούς, αὐτοὺς ποὺ ζοῦν μακριὰ ἀπ' τὰ κέντρα καὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπὸ φοῦρνο. Σὲ ἄλλα μέρη ὅμως, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὶς πολιτεῖες, χρησιμοποιοῦν φούρνους καὶ ψήνουν καρβέλια κανονικά.

Ὅταν εἶναι τὸ ψωμὶ ζεστό, τρώγεται μὲ πολλὴ ὄρεξι. Ὅ,τι καὶ νὰ πάρῃς τότε γιὰ προσφάϊ, τυρί, ἐλιὲς ἢ κρεμμύδια, σοῦ φαίνεται βασιλικὸ φαΐ, ποὺ λέν. Γιὰ τὴν κρυωμένη μπομπότα, ποὺ δὲν ροκανίζεται, ἔχουν ἐφαρμόσει μιὰν ἄλλη μέθοδο. Τὴν κόβουν μὲ τὸ μαχαίρι στὴ μέση, κομμάτια κομμάτια, καὶ τοποθετῶντας τα ἀντίκρυ στὴ φωτιὰ τ' ἀφήνουν ὥσπου νὰ ροδοκοκκινίσουν. Ἔτσι γίνονται οἱ νοστιμώτατες «πυρομάδες», ποὺ δὲ λείπουν, πρὸ πάντων τὸ χειμῶνα, ἀπὸ κανένα σπίτι. Ἀπ' αὐτὲς παίρνουν μαζί τους καὶ τὰ τσοπανούδια καθὼς καὶ οἱ ταξιδιῶτες γιὰ τὸ δρόμο.

Οἱ βουνίσιοι μεταχειρίζονται πολὺ περισσότερο τὸ βούτυρο παρὰ τὸ λάδι' κι' αὐτό, ἐπειδὴ τὸ πρῶτο τὸ παράγουν οἱ ἴδιοι, ἀπὸ τὸ κοπάδι τους, ἐνῷ τὸ δεύτερο πρέπει νὰ τ' ἀγοράσουν, νὰ δώσουνε παράδες. Βούτυρο βάνουν καὶ στὶς λαχανόπηττες, ποὺ μοσκομυρίζουν ἔτσι ἀπὸ τὴ λίγδα.

Ἄλλες πῆττες ποὺ συνηθίζονται στὸν τόπο τους εἶναι οἱ τυρόπηττες, οἱ κρεατόπηττες κι' οἱ κολοκυθόπηττες. Γιὰ τὸ ξύσιμο τῶν κολοκυθιῶν μεταχειρίζονται τὸν τρίφτη. Τὸ ἀπ' ἔξω μέρος, τὴ λεγομένη γκούσια, τὸ μεταχειρίζονται γιὰ τὸ στέγνωμα τοῦ κολοκυθόσπορου ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴ φωτιά.

Τὸ χειμῶνα συνηθίζονται πολὺ κι' οἱ «παπαδίτσες». Αὐτὲς εἶναι σπειριὰ καλαμποκιοῦ ποὺ τὰ βάνουν μέσ' στὸν ψήστη καὶ μὲ τὸ γύρισμά του ἀπάνω ἀπ' τὴ φωτιὰ πρατσαλῶντας φουσκώνουν, γίνονται ἀφράτα. Στὰ φτωχόσπιτα τὸ χειμωνιάτικο δεῖπνο ἀποτελεῖται συχνὰ ἀπὸ γκορτσοζοῦμι, δηλαδὴ βρασμένα ἀχλάδια. Στὴν ἀνάγκη βράζουν καὶ κορόμηλα, λιασμένα ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι, καὶ ὄχι μόνο μιὰ παρὰ δυὸ καὶ τρεῖς φορές.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔχουνε γαλακτερά, δὲ λείπει ἀπὸ κανένα σπίτι τὸ ξινόγαλο. Αὐτὸ εἶναι γάλα βαρεμένο, ποὺ τοῦ ἔχουνε βγάλει τὸ βούτυρο. Ἂν τὸ ξαναβράσουν, μπορεῖ νὰ δώσῃ πρέντζα. Τὸ γάλα ποὺ δὲν τὸ ἔχουν ἀποβουτυρώσει, ἅμα τ' ἀφήσῃς μιὰ δυὸ μέρες, γίνεται «κορφή», τροφὴ πολὺ θρεπτική. Ἀπὸ βούτυρο ἀνακατωμένο μὲ ζεστὸ ψωμὶ γίνεται κι' ἡ «μούστα» ἢ «μπουκουβάλα» ποὺ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ στὰ παιδιά.

Γευστικώτατο εἶναι καὶ τὸ λεγόμενο τηγανιστό, δηλαδὴ αὐγὰ μὲ ἀλεῦρι καὶ γάλα ψημένα στὸ τηγάνι. Τ' αὐγὰ ἐκεῖ τὰ τρῶν πάντα ὀμελέττα, ποτὲ μάτια. Καμμιὰ φορὰ τὰ σπασμένα τὰ ψήνουν ἀπάνω στὰ κάρβουνα. Στὴ φωτιὰ ψήνουν καὶ τὶς ρόκες, τοὺς καρποὺς τοῦ καλαμποκιοῦ, ὅσο εἶναι ἀκόμα τρυφεροί. Τοὺς ἴδιους τοὺς βράζουν καὶ μέσ' στὴν τέντζερη. Ἀγαπημένο φαΐ τους εἶναι κι' ὁ τραχανᾶς.

Οἱ Ἠπειρῶτες τρῶν ὅλοι ἀντάμα, οἰκογενειακά. Ὅταν λείπῃ ὁ πατέρας, θὰ τὸν περιμένουν ὅσο κι' ἂν ἀργήσῃ. Μαζεύονται γύρω ἀπὸ τὴν τάβλα, τὸ χαμηλὸ στρογγυλό τους τραπέζι, καθισμένοι σὲ σκαμνιὰ ἢ καταγῆς, κάνουν δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ σταυρό τους κι' ἀρχίζουν τὸ φαΐ. Στὰ περισσότερα σπίτια μεταχειρίζονται ξύλινα χουλιάρια, καλοπελεκημένα ἐννοεῖται. Παίρνουν ἀπὸ τὸ καπάκι ἢ τὸ νταβᾶ ἢ τὸ ταψί, ποὺ εἶναι ἕνα γιὰ ὅλους.

Ὅταν ἀποφᾶν, σταυροκοπιοῦνται πάλι καὶ δὲν ξεχνοῦν ποτὲ νὰ ρίξουν τ' ἀποφάγια τους στὸ σκυλί, τὸν πιστὸ φύλακα τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ πρωΐ κινᾶν γιὰ τὶς δουλειές τους χωρὶς νὰ βάλουν τίποτε στὸ στόμα. Μονάχα ὅσοι βαροῦνε τσαπὶ κολατσίζουνε κάτι γιὰ νὰ ψυχοπιάσουν. Τὸν καφὲ δὲν τὸν δοκιμάζουν παρὰ οἱ γεροντότεροι. Οἱ ἄλλοι προτιμοῦν τὸ ρακί.

Ὁ Ἠπειρώτης μεταχειρίζεται γιὰ τὸ φαγητὸ προϊόντα πρὸ πάντων τῆς γῆς του. Βάσι τῆς τροφῆς του τὸ καλοκαῖρι εἶναι τὸ γάλα, τὸ χειμῶνα τὰ φασόλια. Κάνει ἀρκετὰ φαγιὰ δικῆς του κατασκευῆς, ἀγνοεῖ ὅμως καὶ πλῆθος ἄλλα ποὺ συνηθίζονται ἀλλοῦ. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι στὰ βουνὰ ποὺ δὲν ἔχουν γευτῇ ποτέ τους μελιτζάνες, μπάμιες, γεμιστὲς πιπεριὲς ἢ ντομάτες, ντολμάδες, σαρδέλλες τοῦ κουτιοῦ κι' ἄλλες κοινότατες τροφές. Δὲν ὑπάρχουν στὸ μέρος τους, δὲν τὶς ξέρουν.

Σᾶς φαίνεται ἀπίστευτο; Κι' ὅμως εἶν' ἀλήθεια. «Κάθε τόπος καὶ ζακόνι» λέει μιὰ παροιμία.

Γ. Ἀνέμης



Μαζεύονται γύρω ἀπὸ τὴν τάβλα...



Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Μεταγραμματισμὸς

Ἂν σὲ πόλι Ἑλληνικὴ ἕνα γράμμα της ἀλλάξης ἕνα μέταλλο ἀπ' τὴ γῆ χρήσιμο εὐθὺς θὰ φτειάξης.

Φ. Γ. ΡΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

Πυραμὶς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *

1η σειρά: Φωνῆεν. 2α σειρά: Ἀρχαία θεά. 3η σειρά: Δημητριακόν. 4η σειρά: Θαλάσσιον κῆτος.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ι. Κ. ΣΠΕΝΤΖΟΣ

Κρυπτογραφικὸν

1234564718	= Βασιλεὺς
5434564	= Πρωτεύουσα
424264	= Δένδρον
7418	= Ἱερ. τόπος
16218	= Σπίτι
246718	= Καινούργιος.

ΝΙΚΗ ΝΙΚΗΤΑ

Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ἀσίας.

1) Ψωμί. 2) Ὅσιος. 3) Στρατιωτικὴ μονάς. 4) Ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως. 5) Ἀρχαῖος μουσικός. 6) Περιφέρεια τῆς Γερμανίας.

Τ. ΔΗΜΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 ρὸ — Ι, 2 ἀρετὴ — Ἀργυρόκαστρον, 3 Ρᾶ — ἔτη, 4 ὄνομα — ἄν, 5 Ἡσαῦ — ὕλη — σὸς — Ἠώς, 6 ΠΗ, 7 Ρόδος — γένος — Ἕλλη — νά, 8 ὄρε — ἄρχω — ἡνία, 9 ψυχή. Καθέτως 1 Ἄρης, 2 Ρᾶ, 3 ρὲ — ρὸ, 4 ὅτε — σπορά, 5 ἧττα — δέ, 6 ὑπό, 7 Ἡσαῦ, 8 σὺ — ΡΧ, 9 Λόγχη, 10 Ρώμη — ΕΩ, 11 ΙΓ' — ἕν, 12 ὕφος, 13 νοῦς, 14 ὁδός, 15 ρέ, 16 Αἴας, 17 ὕλη, 18 τιμὴ — ἦν, 19 ὡς, 20 ὁμὰς — νά, 21 ἴα.

Δικτυωτόν: Ὁριζοντίως 1) Γεωπόνος, Ρεωμῦρος, Ἀρωμάτων, Μικραίνω, Μαραγκός, Ἀρκαδίας, Τέταρτος, Ἀντώνιος. Α-Β: Γράμματα, Α-Γ: Γεώργιος.

Γεωγραφικὴ Ἀκροστιχίς: Πάτραι, (Παρνασσός, Ἀρμενία, Τουρκία, Ρόδος, Ἀργεντινή, Ἰνδίαι).

Συλλαβόγριφος: Κανάρης (Κ, ἀνά, ρίς).

Βέλος: Ρανὶς (Ρῆνος, ΛΑμία, ΠᾶΝος, σΙτος, Σόλων).

Κρυπτογραφικόν: Πίνδαρος, Πίνδος, Πάρος, Ἄνδρος, ρίς, Ἰνδίαι, Ἰνδός, Ροδανός, Σινά, οἶνος, ὄνος, Ἴος, Ἴον, Δόν, Ρόδος, Πάδος, Ὄσσα.

Τρίγωνον: Μάνας, ἀγών, Νῶε, ἄν, Σ.

Μεσοστιχίς: Καρχηδὼν (ράΚος, ΜαρΑθών, ΣῦΡος, ἌρΧων, ΜίλΗτος, ΜακεΔονία, ΑἰσΩπος, σαΝός).

Στοιχειόγριφος: Τόνος, Ὄνος.

Αἰνίγματα: Ἀστραπή, βροντή.

Δικτυωτὸν

Ὁριζοντίως:

1) Ἐκεῖνος ποὺ ἁρπάζει τὰ ξένα πράγματα, ὁ κλέπτης.
2) Κουκουβάγια (καθ.).
3) Οὐράνιον σῶμα.



4) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
5) Γεωμετρικὸν σχῆμα.
6) Πρέπει νὰ τηρῆται ἀπὸ τοὺς πολίτας.
7) Μονὴ τῆς Πελοποννήσου, ἱστορικὴ ἀπὸ τὴν κήρυξιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.
8) Δημητριακόν.
9) Ἑορτάζει τὴν 6ην Δεκεμβρίου.
10) Ὁδηγὸς τῶν ναυτιλλομένων.
11) Ἀκρογιαλιὰ στὴν καθαρεύουσα (αἰτ.).

Α — Β: Κεραυνοβολεῖ μὲ ἀκρίβειαν καθημερινῶς τοὺς Ἰταλούς.

Α. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Κλῖμαξ

Π — Σ
Π — — Σ
Π — — — Σ
Π — — — — Σ
Π — — — — — Σ
Π — — — — — — Σ
Π — — — — — — — Σ
Π — — — — — — — — Σ

1η σειρά: Τροπικὸν ἐπίρρημα, 2α σειρά: Μέλος τοῦ σώματος, 3η σειρά: Υἱὸς τοῦ Πριάμου, 4η σειρά: Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, 5η σειρά: Εἶναι ὁ Πηνειός, ὁ Ἕβρος, ὁ Ἀμαζόνιος κλπ., 6η σειρά: Περίφημος πολιτικὸς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, 7η σειρά: Ἑλληνικὴ πόλις, 8η σειρά: Περίφημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

Θέλετε νὰ δῆτε τὸ σύνθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ; Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ ὁδη-



γούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 1, μὲ καφὲ σκοῦρο. Ὅπου 2, μὲ μπλέ. Ὅπου 3, μὲ γαλανό. Ὅπου 4, μὲ καφὲ ἀνοικτό.

Τὰ σημεῖα ποὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

Τὶς γραμμὲς τοῦ σχεδίου δὲν θὰ τὶς τραβήξετε στὸ διαφανές. Θὰ γράψετε μόνον 4 τὶς γραμμὲς τοῦ περιγράμματος.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ



Ἱστορία χωρὶς λόγια.

Νὰ γλυτώσουν τὸν κόπο...

Ἡ μητέρα: Καίτη, ὁ πατέρας σου ἔχει πάει νὰ ἰδῆ τὸ καινούργιο σπίτι ποὺ θὰ ἀγοράσουμε. Ὅταν ἐπιστρέψη θὰ πᾶμε καὶ μεῖς οἱ δυὸ νὰ τὸ ἰδοῦμε.

Καίτη: Γιατὶ μαμὰ νὰ πᾶμε ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν τὸ φέρη ἐδῶ ὁ μπαμπᾶς;

Δικαιολογημένη ἀπάντησις

Σερβίρουν τὸν Γιαννάκη γλυκὸ σὲ ξένο σπίτι καὶ ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ δείξη τὴν καλὴ συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ της, τοῦ λέει:

— Καὶ τώρα ποὺ σοῦ πρόσφεραν γλυκό, τί πρέπει νὰ πῆς, παιδάκι μου;

— Λιγάκι ἀκόμα, παρακαλῶ!

Διασκεδάζοντας



ΕΥΘΥΜΙΑ

Προσωρινῶς!

Ρωτοῦν τὴ Λιλή:
— Ποιὸς εἶναι μεγαλύτερος, ἐσὺ ἢ ὁ ἀδελφός σου;
Καὶ ἡ Λιλή:
— Ὁ ἀδελφός μου, ἀλλὰ σὲ δυὸ χρόνια θὰ τὸν φτάσω!!

ΕΛΕΝΗ ΡΑΠΤΟΥ

Παρανόησις...

Μαμά: Τώρα ποὺ πέρασες, Τοτό, μήπως εἶδες ἂν ὁ χασάπης εἶχε ἀρνήσια πόδια;
Τοτός: Καλὲ μαμά, πῶς ἤθελες νὰ δῶ ἀφοῦ φορεῖ μακρὺ παντελόνι;

Οἱ λύκοι...

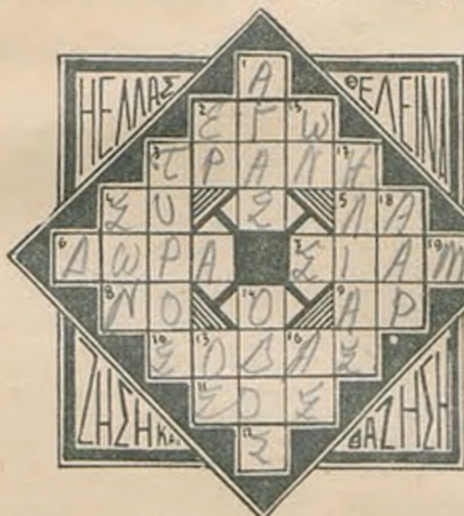
Μαθητής: Γιατὶ κύριε σκοτώνουν τοὺς λύκους;
Καθηγητής: Γιατὶ αὐτοί, παιδί μου, τρῶνε τ' ἀρνάκια.
Μαθητής: Τότε γιατὶ δὲν σκοτώνουν καὶ τοὺς χασάπηδες;

Ζ.

Στοῦ γιατροῦ

— Τρίζουν καμμιὰ φορὰ τὰ δόντια σου τὴ νύχτα;
— Δὲν ξέρω, γιατρέ μου, γιατὶ τὶς νύχτες τὰ βγάζω.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ



Ὁριζοντίως: 1) Φωνῆεν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. 2) Προσωπικὴ ἀντωνυμία. 3) «Στὴ γλυκειά μας τὴν πατρίδα τὴν... κι' Ἱστορική». 4) Προσωπικὴ ἀντωνυμία. 5) Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. 6) Τὰ προσφέρουμε τὴν πρωτοχρονιά. 7) Κράτος τῆς Ἀσίας. 8) Ἄρνησις (ξεν.). 9) Μέτρον ἐπιφανείας. 10) Σκόνη ποὺ διευκολύνει τὴν πέψι. 11) Διεθνὲς σῆμα κινδύνου. 12) Σύμφωνον τοῦ ἀλφαβήτου μας.

Καθέτως: 6) Σύμφωνον. 4) Δικῶν σου (ἀρχ.). 3) Τροφὴ θρεπτικὴ (καθαρ.). 2) ΕΡ .13) Ὁ ὁποῖος. 1) Τουρκικὸς τίτλος. 14) Δρόμος. 15) Ὁ ὑπάρχων — Προτρεπτικόν. 17) Ἀνδρικὸν ὄνομα καὶ προφήτης. 18) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 19) Σύμφωνον.

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Αἴνιγμα

Ἕνας πατέρας κεφαλὴ
δώδεκα γιὰ ποδάρια
καὶ κάθε γυιὸς στὴ ράχι του
ἔχει τριάντα κόρες
κάθε βράδυ πεθαίνει ἡ μιὰ
ταχιὰ γεννιέται ἡ ἄλλη.

Σ. Γ. ΧΑΛΑΣ

Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Χαράλαμπε, ἔλα τὸ δένδρο τὸ φέρανε.
— Ποιὸ δένδρο;
— Ἀφοῦ σοῦ τὸ εἶπα.

Β. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Τρίγωνον

* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

1η σειρά: Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. 2α σειρά: Βουνὸ (καθαρεύουσα). 3η σειρά: Τρέξιμο ἐπὶ ὑγρῶν. 4η σειρά: Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. 5η σειρά: Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ μέγα ποταμὸ
ἂν ἀλλάξης ἕνα γράμμα
συχαμένο ἑρπετὸ
θὰ προκύψη ἐν τῷ ἅμα.

Ι. Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τρέχω, χάσμα, ταῦρος, ἄλμα, βάρος.

Κ. ΛΥΡΗΣ



Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας γάϊδαρος παχὺς καὶ θρεμμένος κι' ἔβοσκε στὸ λιβάδι. Τὸν βλέπει μιὰ ἀλεποῦ καὶ τὸν ὠρέχτηκε καὶ πάει στὸ λύκο:

— Ἔλα νὰ δῇς, λύκο, ἕνα γάϊδαρο· νὰ δῇς τὶ πρᾶμα εἶναι γιὰ φαγί!

Πάει ὁ λύκος, τὸν βλέπει, κι' ἀρχίσανε νὰ τρέχουνε τὰ σάλια του.

— Ξέρεις τὶ νὰ κάνουμε λύκο; τοῦ λέει ἡ ἀλεποῦ.

— Τὶ νὰ κάνουμε;

— Ν' ἀγοράσουμε μιὰ βάρκα καὶ νὰ τὴ φορτώσουμε ἐλιές, καὶ νὰ πάρουμε καὶ τὸ γάϊδαρο μαζὶ γιὰ ναύτη, κι' ἅμα βγοῦμε στὸ πέλαγος νὰ τὸν φᾶμε. Ἄϊντε 'σὺ νὰ πάρῃς μιὰ βάρκα κι' ἐγὼ πηγαίνω νὰ συμφωνήσω μὲ τὸ γάϊδαρο.

Πάει ὁ λύκος, ἀγοράζει μιὰ βάρκα καὶ τὴ φορτώνει ἐλιές. Πάει κι' ἀλεποῦ, παίρνει τὸ γάϊδαρο, κατεβαίνουν στὸ γιαλὸ καὶ μπαίνουν μέσ' στὴ βάρκα.

Σὰν φθάσαν πιὰ βαθιὰ στὸ πέλαγος, λέει ἡ ἀλεποῦ:

— Καλά! ἐμεῖς τώρα ταξιδεύουμε· μὰ ποιὸς ξέρει ἂν θὰ πᾶμε ζωντανοί; Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἐλᾶτε νὰ ξεμολογηθοῦμε.

Γίνεται ὁ λύκος πνευματικὸς καὶ ξεμολογάει πρῶτα τὴν ἀλεποῦ.

— Τὶ ἁμαρτίες ἔκαμες, κυρὰ ἀλεποῦ;

— Ἔκλεψα κάμποσες ὄρνιθες κι' ἔφαγα καὶ κάτι κουνέλια· νὰ τέτοια πράματα ἔπνιξα κι' ἔφαγα.

— Δὲν κάνεις τὴ δουλειά σου, κυρὰ ἀλεποῦ, σκουλήκια τῆς γῆς ἔφαγες. Ἔλα τώρα ξεμολόγαμε κι' ἐσύ.

— Λέγε, τὶ ἁμαρτίες ἔκαμες;

— Ἔφαγα κάμποσα πρόβατα, κάμποσα κατσίκια, καὶ κάμποσα ἀγελάδια.



Πάρ' τον μέσ' στὴ θάλασσα...

— Ἄ, μικρὰ πράματα, σκουλήκια τῆς γῆς.

Ὕστερα λέει ὁ λύκος στὸ γάϊδαρο:

— Ἔλα κι' ἐσύ, κὺρ γάϊδαρε, νὰ μᾶς πῇς τὶ ἁμαρτίες ἔχεις.

— Ἐγώ, λέει ὁ γάϊδαρος, μιὰ φορά, φορτωμένος μαρούλια, τὰ λιμπίστηκα· καὶ γύρισα κι' ἔκοψα ἕνα φύλλο καὶ τὄφαγα.

— Ἄ, κὺρ γάϊδαρε, εἴπανε κι' οἱ δυὸ μαζί. Ἔφαγες τὸ μαρουλόφυλλο δίχως ξύδι· ἡ ἁμαρτία σου εἶναι μεγάλη καὶ πρέπει νὰ σὲ φᾶμε.

— Βρὲ ἀμάν.

— Ὄχι, πρέπει νὰ σὲ φᾶμε.

— Καλά, λέει ὁ γάϊδαρος, μόν' ἀκοῦστε αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ: Σὰν πέθανε ὁ πατέρας μου, μοὖδωσε μιὰ γραφή, καὶ τὴν ἔχω ἐδῶ, στοῦ ποδαριοῦ μου τὸ πέταλο. Ἔλα, κὺρ λύκε, διάβασέ την, νὰ 'δῶ τὶ μοῦ γράφει, κι' ὕστερα φάγε με.

Σηκώνει τὸ πισινό του ποδάρι ὁ γάϊδαρος, πάει ὁ λύκος νὰ διαβάσῃ, τοῦ τραβάει μιὰ κλωτσιὰ στὰ μοῦτρα, πάρ' τον μέσ' στὴ θάλασσα. Βλέποντας ἡ ἀλεποῦ αὐτά, πηδάει μέσ' στὴ θάλασσα γιὰ νὰ γλυτώσῃ, καὶ πνίγονται κι' οἱ δυό, κι' ἔτσι ἔμεινε ἡ βάρκα μὲ τὶς ἐλιὲς στὸ γάϊδαρο.



ΔΕΝ ΣΑΣ ΦΟΒΟΥΜΑΣΤΕ

Στὴν προχθεσινὴ ἐπιδρομὴ τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ποὺ ἔγινε στὸν Πειραιᾶ, ἔτυχε νὰ εὑρίσκωμαι ἐκεῖ γιὰ κάποια ὑπηρεσία ποὺ μὲ εἶχε στείλει ὁ Ὁμαδάρχης μου, μὲ δυὸ τρεῖς ἄλλους συναγωνιστὲς σκαπανεῖς τοῦ Ὑποτομέως μας. Ὁ συναγερμὸς εἶχε σημάνει καὶ ὁ βόμβος τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἠκούετο καθαρά. Οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν στὰ καταφύγια. Μιὰ μπόμπα ἔπεσε σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκόμαστε καὶ εἴδαμε νὰ σηκώνωνται πέτρες καὶ χώματα καὶ καπνοί. Μαζὶ ἔπεσε καὶ ὁ τοῖχος ἑνὸς διπλανοῦ σπιτιοῦ. Οἱ μπόμπες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν σὲ ἄλλα μέρη τώρα τῆς πόλεως. Εἴχαμε κρυβῆ σ' ἕνα ταχύσκαπτο ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὰ εἴδαμε ὅλα. Ὁ πιὸ μικρὸς συναγωνιστής, ὁ Τάκης — ἕνα σκαπανάκι ζωηρὸ - ζωηρὸ — ἐφώναξε:

«Τί στέκουμε παιδιά; Πᾶμε κατὰ κεῖ ποὺ ἔπεσε ὁ τοῖχος. Κάποιον θάχουν πλακώσει τὰ χώματα. Τρέχατε νὰ τὸν βοηθήσωμε!». Ἐπήγαμε, ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει κανένας τίποτε... Ὅταν ἐτελείωσε ἡ ἐπιδρομὴ καὶ γυρίζαμε πίσω ἐμάθαμε πὼς σκοτώθηκαν σὲ ἄλλο μέρος τῆς πόλεως τρεῖς συναγωνιστὲς φαλαγγῖται, τὴν ὥρα ποὺ ἔκαναν ὑπηρεσία. Ἡ καρδιά μας ἐπόνεσε γιὰ τὸ χαμὸ τῶν συναγωνιστῶν μας, μὰ καὶ ἡ ψυχή μας γέμισε ἀπὸ ὀργὴ καὶ πεῖσμα ἐναντίον τῶν ἀνάνδρων Ἰταλῶν ποὺ δολοφονοῦν παιδιὰ καὶ γυναῖκες καὶ γέροντες καὶ σηκώνοντας τὶς γροθιές μας εἴπαμε:

«Οἱ ἄνδρες, βρέ, δὲν σκοτώνουν παιδιά! Ἂν ἔχετε καρδιά, πηγαίνετε στὸ μέτωπο! Ἐκεῖ μονάχα θὰ δῆτε τὴν ἀληθινὴ παλληκαριά! Οἱ πατέρες μας καὶ οἱ ἀδελφοί μας ποὺ πολεμοῦν καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τοὺς ἀντικρύσετε ἐσεῖς θὰ ἐκδικήσουν τὸ θάνατο τῶν συναγωνιστῶν μας. Κι' ἐμεῖς ἐδῶ δὲν σᾶς φοβούμαστε γιατὶ ξέρουμε πὼς εἶστε δειλοί».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Γράμματα Σκαπανέων

Ὁ Ὑποφαλαγγάρχης Στ. Παυλίδης, ἔφεδρος ἀξιωματικὸς Πυροβολικοῦ, μᾶς στέλλει ἀπὸ τὸ Μέτωπον τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ μικροῦ Σκαπανέως Χαρ. Μανακούδα ποὺ ἔγραψε πρὸς τὸν μαχόμενον πατέρα του:

Παναγία Θάσου 14-1-41

Ἀγαπημένε μου μπαμπᾶ, δὲν πήραμε γράμμα σου καὶ στενοχωρούμεθα πολύ. Γράφε μας συχνὰ νὰ μαθαίνουμε τί γίνεσαι, γιατὶ ἔχουμε μεγάλη χαρὰ ὅταν παίρνουμε γράμματά σου.

Μπαμπᾶ μου, τώρα μὲ τὴν κατάληψι τῆς Κλεισούρας, ποὺ οἱ καλοί μας στρατιῶται τόσο γενναῖα πολέμησαν, ἤθελα νάμουν κοντά σου νὰ συμμερισθῶ τὴ χαρά σου ποὺ ὁλόψυχα ζηλεύω. Ἤθελα νάμουν κι' ἐγὼ στὴ θέσι ἐκείνων γιὰ νὰ πολεμήσω κι' ἐγὼ σὰν ἕνας ἄλλος ἥρωας γιὰ νὰ ὠφελήσω τὴν Πατρίδα, μὰ εἶμαι πολὺ μικρὸς καὶ μόνον μὲ τὸ ξύλινο τουφεκάκι ποὺ ἔχω ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιᾶς κάνω κάθε μέρα ψευτοπόλεμο μὲ τὴ Λέλα.

Ἄχ!... πῶς ἤθελα γρήγορα νὰ μεγαλώσω, κι' ἀντὶ τὸ ξύλινο τουφεκάκι νὰ μοῦ δώσῃ ἡ ἀγαπημένη μου Πατρίδα τὸ βαρὺ τουφέκι τοῦ στρατιώτη.

Ἡ μαμᾶ καὶ ὅλοι εἴμεθα καλά.

Σὲ καταφιλῶ ὁ υἱός σου

Χαράλαμπος

> «Καὶ σήμερα ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἕνας ὀργανισμὸς πασίγνωστος εἰς ὅλον τὸ Ἔθνος, πασίγνωστος ὀργανισμὸς ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος προσφέρει πολυτιμοτάτας ὑπηρεσίας γιὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος». Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ



8. (Συνέχεια)

Βλέπετε αὐτὸν τὸν ἀράπη ποὺ μὲ τὸ παραμικρὸ ἀφίνει νὰ φανοῦνε τὰ κάτασπρα δόντια του; Αὐτὸν τὸν παλιάτσο ποὺ παίζει τὸ βιολί του καὶ πηδᾶ καὶ τραγουδᾶ καὶ κάνει τὸν κόσμο νὰ διασκεδάζῃ; Εἶναι ὁ κὺρ Μπούλης. Τὰ πονηρά του μάτια ψάχνουνε μέσα στὰ μάτια τῶν θεατῶν καὶ διαβάζουνε τὴ σκέψι τους.

Μεταμορφώνεται κάθε στιγμὴ καὶ διαφορετικά. Ἀλλάζει ὅλα τὰ λαϊκὰ ἐπαγγέλματα. Μιὰ γίνεται ὁδοκαθαριστής, μιὰ λακὲς καὶ ἀνοίγει τὶς πόρτες τῶν ἁμαξιῶν καὶ τῶν αὐτοκινήτων μπροστὰ στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα... Ἄλλοτε πουλάει ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ στοὺς δρόμους ἢ μοιράζει ρεκλάμες... Ἄλλοτε πάλι κάνει τὸν κουτσὸ ἢ τὸν τυφλὸ καὶ ζητιανεύει ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ σκαρφίζεται τὰ πάντα, μὰ πουθενὰ δὲ βρίσκει κεῖνο ποὺ ζητᾶ.

Θὰ ἔβγαινε λοιπὸν γελασμένος καὶ ντροπιασμένος... Ἕνας παλιοπίθηκος θὰ τὰ κατάφερνε ν' ἀτιμάσῃ τὸ πιὸ ἔξυπνο καὶ ξακουσμένο σκυλὶ τοῦ κόσμου; Ὁ κὺρ Μπούλης ἔπρεπε νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ παραδεχτῇ γιὰ ἱκανώτερό του ἕνα λωποδύτη;

Σαράντα δυὸ ὧρες εἴχανε περάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρώην κ. Νομάρχης εἶχε τυφλώσει μὲ τὸν ἄμμο τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τὸ εἶχε σκάσει. Τώρα θἄταν ἡ ὥρα 10 καὶ 3 πρῶτα λεπτὰ τὸ βράδυ... Ὁ Σερλὸκ Χόλμς τῶν ζώων περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μεγάλο πολυσύχναστο δρόμο. Σταμάτησε ξαφνιασμένος... Μπροστά του, ὅσο ψηλὰ μποροῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια, ἀπὸ τὴ γῆ ὣς τὸ δέκατο πάτωμα, σηκώνονταν τὰ σανίδια καὶ οἱ σκαλωσιὲς ἑνὸς θεόρατου σπιτιοῦ ποὺ χτιζότανε... Κι' ἐπάνω στὰ σανίδια καὶ στὶς σκαλωσιὲς εἴχανε κολλήσει λογῆς λογῆς πολύχρωμες ρεκλάμες, ἀληθινὰ ἀριστουργήματα κακοῦ γούστου. Ἔ, καὶ τί ἔγραφαν ἐκεῖνα τὰ παρδαλὰ χαρτιὰ ὥστε νὰ κάνουν τὸν ἀτάραχο κὺρ Μπούλη νὰ ταραχτῇ;


Βλέπετε αὐτὸν τὸν ἀράπη...

Πρῶτα - πρῶτα ἤτανε 3824 - 3825 ταινίες ἀπὸ ὅλα τὰ χρώματα καὶ στὴν κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν γραμμένο μὲ χοντρὰ γράμματα:

ΚΟΥΜΠΑ ΚΑΙ ΜΠΑΡΟΣ

Αὐτὸ μονάχα; Περιμένετε. Ἤτανε καὶ ἄλλες ἀκόμα 2599 - 2600 ταινίες μὲ γράμματα πιὸ μεγάλα ἀπὸ τὰ πρῶτα:

ΚΟΥΜΠΑ ΚΑΙ ΜΠΑΡΟΣ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΖΩΟ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε πὼς τὸ ἱπποδρόμιο αὐτὸ ἤτανε ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποὺ ὑπάρχουνε στὸν κόσμο... Γιατὶ λοιπὸν ὁ κὺρ

[Σ]καπανέων μας

Ἀπὸ τὴ δρᾶσι τῶν Σκαπανέων

Η ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ



Σὲ ἕνα κεντρικὸ δρόμο τῶ Ἀθηνῶν, προχθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἐπερπατοῦσαν δυὸ ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους τραυματίας μας. Ὁ ἕνας κουτσαίνοντας ἐστηρίζετο σ' ἕνα μπαστούνι κι' ὁ ἄλλος εἶχε μ' ἕνα ἐπίδεσμο δεμένο τὸ μάτι του. Ἐφαίνοντο πὼς μόλις εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ ἡ στολή τους ἦταν τσαλακωμένη, γιατί, καθὼς ξέρουμε, τὰ ροῦχα στὰ νοσοκομεῖα πάντα περνοῦν ἀπὸ τὸν ἀπολυμαντικὸ κλίβανο καὶ φυσικὰ ζαρώνουν. Πίσω τους περπατοῦσε μιὰ μικρὴ Σκαπάνισσα ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ πολλὴ ὥρα καὶ ἐφαίνετο νὰ τοὺς θαυμάζη. Πρώτη φορὰ ἔβλεπε τραυματίας καὶ καθὼς οἱ διαβάτες ἔβγαζαν τὰ καπέλλα τους καὶ τοὺς χαιρετοῦσαν μὲ σεβασμό, θυμότανε τώρα ὅλα ὅσα τῆς ἔλεγαν στὸ σχολεῖο καὶ στὸν Τομέα της γιὰ κείνους ποὺ δίδουν τὸ αἷμα τους καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη γιὰ τὴ Δόξα τῆς Ἑλλάδος.

Ἄξαφνα ἔτρεξε μπροστά τους, τοὺς ἐσταμάτησε καὶ ἐπῆρε τὰ χέρια τους καὶ τὰ φίλησε.

Οἱ τραυματίαι τὴν χάϊδεψαν συγκινημένοι.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω; τοὺς ρώτησε ἡ Σκαπάνισσα.

— Δὲν χρειαζόμαστε τίποτε παιδί μου, τῆς εἶπαν οἱ τραυματίαι. Τὰ τραύματά μας ἔχουν σχεδὸν θεραπευθῆ καὶ τώρα πήραμε ἄδεια νὰ πᾶμε στὸ χωριὸ λίγες μέρες νὰ ἰδοῦμε καὶ μεῖς τοὺς μικροὺς σκαπανεῖς - τὰ παιδιά μας ποὺ μᾶς περιμένουν ἀνυπόμονα.

— Καὶ θὰ μείνετε πιὰ ἐκεῖ κοντά τους;

— Ὄχι παιδί μου. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ μέτωπο νὰ συνεχίσουμε τὸ ἔργο μας, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους ποὺ ἀφήκαμε ἐκεῖ πάνω. Ὅταν πιὰ διώξουμε τοὺς Ἰταλοὺς στὴν πατρίδα τους, τότε θὰ γυρίσουμε νὰ σᾶς φέρουμε μαζὶ τὴ Νίκη καὶ τὴ Δόξα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ γι' αὐτὰ ὄχι μονάχα ἐμεῖς οἱ δυὸ μὰ ὅλες οἱ χιλιάδες τῶν συντρόφων μας δίδουμε εὐχαρίστως καὶ τὸ αἷμα μας...

— Μὰ κάτι πρέπει νὰ σᾶς κάνω κι' ἐγώ, εἶπε ἡ Σκαπάνισσα. Νά, ἐδῶ δίπλα ἡ ἀδελφή μου ἡ μεγαλύτερη ἐργάζεται σ' ἕνα σιδηρωτήριο. Θέλετε νὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ νὰ σᾶς σιδερώσουμε τὰ τσαλακωμένα ροῦχα σας; Δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ σᾶς κάμω, γιατὶ καὶ ὁ πατέρας ὁ δικός μου εἶναι στὸ μέτωπο καὶ ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἐργαζόμαστε γιὰ νὰ βγάλωμε τὸ καθημερινὸ τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὴ τὴ χάρι θὰ μοῦ τὴν κάμετε. Ἐλάτε... Καὶ τοὺς πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τράβηξαν στὸ σιδηρωτήριο τῆς ἀδελφῆς της... Κ.

ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ὁ μπαμπᾶς. — Σοῦ εἶχα πῆ νὰ μὲ ξυπνήσῃς στὶς 6. Γιατὶ δὲν τὸ ἔκαμες;

Κωστάκης. — Δὲν ἐτόλμησα μπαμπᾶ, γιατὶ κοιμώσαστε!...

* * *

Τάκης. — Τί ψάχνεις νὰ βρῆς Τοτό;

Γιαννάκης. — Ἔχασα ἕνα δίφραγκο. Ἂν μοῦ τὸ βρῆς θὰ σοῦ δώσω ἕνα τάλληρο!

* * *

Ἀνδρίκος. — Μαμά, εἶναι σωστὸ νὰ μὲ τιμωρήσῃ ὁ δάσκαλος γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἔκαμα;

Μαμά. — Ὄχι παιδί μου...

Ἀνδρίκος. — Κι' ὅμως, μὲ τιμώρησε γιατὶ δὲν εἶχα ἑτοιμάσει τὸ θέμα μου!...

Μπούλης εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ σὰν κανένας ὑπνωτισμένος Ἰνδὸς φακίρης;

Ὡς τόσο οἱ ταινίες ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω ἦταν μονάχα περιθώριο μιᾶς ἄλλης ρεκλάμας ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ λογαριάσουμε, ἔτσι πρόχειρα, πόσα τετραγωνικὰ μέτρα τόπο ἔπιανε. Ἀπάνω λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴ ρεκλάμα ἦσαν ζωγραφισμένα λιοντάρια καὶ τίγρηδες καὶ ὕαινες καὶ πάνθηρες καὶ ἄλογα καὶ γαϊδάροι καὶ χῆνες καὶ πίθηκοι, ἄλλοι μὲ περισσότερο κι' ἄλλοι μὲ λιγώτερο ἀνθρώπινο πρόσωπο· ἀκόμα τσακάλια, ἀλεποῦδες καὶ διάφορα ζωντανὰ ποὺ παλεύανε, χορεύανε, περπατοῦσαν ἀπάνω σὲ σκοινί, γελοῦσαν κλπ.

Ὁ κὺρ Μπούλης εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ σὰ χαμένος κάμποση ὥρα, ὡς 30 δευτερόλεπτα. Τὰ μάτια του δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὰ γράμματα. Ἀφοῦ εἶδε, διάβασε κι' ἐξήγησε, φώναξε ἀπὸ μέσα του ὅμως γιατὶ πολλὰ δίποδα καὶ τετράποδα χαζεύανε σὰν κι' αὐτὸν μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ ρεκλάμα.

«Τὰ ξέρω ὅλα... τὸν βρῆκα...».

Νὰ δηλαδὴ ὁ ξακουστὸς ἀστυνόμος τί κατάλαβε καὶ βρῆκε.

Ἐκεῖνος ὁ μεγάλος πίθηκος ποὺ φιγουράριζε, σὰ Ναπολέοντας τῶν πιθήκων στὴ ρεκλάμα, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Χάρυ Κόντακ, τὸν ἐξοχώτατο κύριο πρώην, αὐτὸν ἀκριβῶς ποὺ ζητοῦσε. Τὸ τετράποδο αὐτὸ ὑποκείμενο εἶχε παρουσιαστῆ γιὰ σπουδαῖος ἀκροβάτης σὲ κεῖνο τὸ ἱπποδρόμιο ποὺ τὴν ἄλλη μέρα ἦτανε ἕτοιμο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ποιὸς θὰ φανταζότανε ποτὲ νὰ πάη νὰ τόνε βρῆ ἀνάμεσα στὰ ζῶα τοῦ ἱπποδρομίου;

* * *

Εἶναι ἑφτὰ ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα. Στὴ μεγάλη πλατεία τοῦ θεάτρου, ὅπου βρίσκεται τὸ ἱπποδρόμιο ΚΟΥΜΠΑ ΚΑΙ ΜΠΑΡΟΥ, πλῆθος δίποδα καὶ τετράποδα στέκονται σὲ τέτοιο σημεῖο στριμωγμένα τὸ ἕνα ἀπάνω στ' ἄλλο, ὥστε



Σταμάτησε ξαφνιασμένος!

οὔτε ἕνας ψύλλος δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ ἐκεῖ μέσα πιά, χωρὶς νὰ σκάσῃ.

Ὅλοι σηκώνονται στὰ δάχτυλα καὶ περιμένουν ἀνυπόμονα πότε θ' ἀρχίσῃ ἡ παράστασι. Βλέπετε γι' αὐτὴ τὴν περίφημη παράστασι, ποὺ ἦτανε ἡ τελευταία, εἴχανε βάλει ειδικὰ τραῖνα, λεωφορεῖα, ἁμάξια καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀκόμα μπορεῖ νὰ φαντασθῇ μεταφορικὸ μέσο καὶ κουβαλήθηκε ὄχι μόνο ἀπὸ τὶς συνοικίες μὰ καὶ ἀπὸ τὰ περίχωρα κι' ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες ἡ κοσμοπλημμύρα αὐτή.

Τέλος πάντων τὸ θέαμα ἀρχίζει.

Ντρὶν ντρὶν ντρίν.

Ἕνα αααα ἀκούεται ἀπ' ὅλα τὰ στόματα. Τέλος πάντων...

Πρῶτοι πρῶτοι παρουσιάζονται οἱ παλιάτσοι μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια. Ὅσο ἀστεῖοι κι' ἂν εἶναι δὲν κάνουν ὅμως καὶ μεγάλη ἐντύπωσι στὸν κόσμο. Γιατὶ ὅλοι περιμένουν μὲ ἀνυπομονησία τὸ «νέο νούμερο» ποὺ εἶναι νὰ βγῆ, «τὸν Τσεπολόγο» ὅπως τὸν ἔγραφε τὸ πρόγραμμα.

(Ἀκολουθεῖ)



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Είς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου της ὑπὲρ τῶν πολεμιστῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των ἀπέστειλαν:

Ἡ Αἰκατ. Μέκου εἰς μνήμην τῦν συζύγου της Δημ. Μέκου δρχ. 10.000. Οἱ κρατούμενοι τῶν Φυλακῶν Συγγροῦ 192 κυτία σιγαρέττων, προϊὸν ἐράνου μεταξύ των. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν 134 ζεύγη κάλτσες, 76 ζεύγη γάντια κ. ἄ. Ἡ Ἰσραηλιτικὴ Κοινότης Ἀθηνῶν 2.000 κουκοῦλες. Ὁ Ἑλληνικὸς Ταπητουργικὸς Ὀργανισμὸς 70 ζεύγη κάλτσες, 20 πουλόβερ, 30 κουκοῦλες, 10 ζεύγη γάντια. Ὁ κ. Πετρίδης 100 σαπούνια. Ὁ Ἑλληνικὸς Ὀρειβατικὸς Σύνδεσμος 2 ζεύγη ὑποδήματα ἀνδρικά, 4 ζεύγη γκέτες, 1 γιλέκο ἀνδρικό, 1 ζακέττα γυναικεία, 2 φανέλλες ἀνδρικές, 3 φανέλλες παιδικές, 1 τεμάχιο ὕφασμα μάλλινο. Μαλτέζος Κίτσος 10 βιβλίια. Ὀρειβατικὸς Σύνδεσμος Αἰγίου 33 πουλόβερ. Ἄλλα εἴδη προσέφεραν οἱ ἑξῆς: Κατημέρη Αἰμ. καὶ μία ἀνώνυμος κυρία. Ὁμοίως οἱ μικροῦλες Μιράντα Ἀθανάσογλου καὶ Ἀλεξάνδρα Τρικούπη προσέφερον εἰς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. τὰ παιχνίδια των, διὰ νὰ δοθοῦν εἰς τὰ παιδιὰ τῶν μαχομένων. Ἐπίσης προσέφερον τὸ περιεχόμενον τῶν κουμπαράδων των. Ἐπίσης διὰ τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.), ἀπέστειλαν ὑπὲρ τῶν ἡρωϊκῶν πολεμιστῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, οἱ κάτωθι τὰ ἑξῆς ποσά:

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μερκάτης, Αὐλάρχης τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως 2.000 δρχ. εἰς μνήμην τοῦ Ἐμμανουὴλ Ὑψηλάντου.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης 600 δρχ. ἐξ ἐράνου, τὰ παιδιὰ τῆς Λέσχης ἐργαζομένου παιδιοῦ Ν. Ἰωνίας 909 δρχ. καὶ τὸ Περίπτερον Πλατείας Συντάγματος δρχ. 9.245. Ἡ δὶς Φανὴ Ξύδη δρχ. 300, κ. Εὐγενίδης Εὐγενίου (διὰ τῆς κ. Λέλας Ι. Μεταξᾶ) δρχ. 50.000, κ. Ι. Ἰατρακόπουλος δρχ. 150 καὶ ὁ 3ος Ὑποτομεὺς Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Βορρᾶ γιὰ τὴν κάλτσα τοῦ Στρατιώτου δρχ. 11.000.

Εἴδη προσέφερον οἱ κάτωθι:

Δὶς Δημητράκου, κ. Χέλμη, κ. Λύρα, κ Ζωναρᾶ, ἡ Ἐπιτροπὴ Χρηματιστηρίου, κ. Πετροπούλου, κ. Κουμαντάρου, κ. Κωνσταντινίδου, κ. Φώσκολου, κ. Μίκου, κ. Σαχουράκη, κ. Κοτζιᾶ, κ. Ξένου, κ. Φίφα, κ. Κοτζιᾶ, κ. Κουμαντάρου, Ἀγγλικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός, κ. Κυριακίδου, κ. Φωκᾶ, κ. Πολυτίμου, κ. Βελισαροπούλου, Ε.Ο.Ν. Λεβαδείας, κ. Τσινέμη, δὶς Βιτάλη, κ. Κοσμετάτου, κ. Κουμάνταρου, κ. Ἴσαρη, κ. Φιλιππίδης καὶ δὶς Μήχου.

Ὁ Σύλλογος τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. 15.000 δρχ., ἀντὶ τῆς πήττας τῶν ὑπαλλήλων, ἵνα διατεθοῦν διὰ τὴν ἀποστολὴν δώρων εἰς τὸν ἡρωϊκῶς μαχόμενον διὰ τὴν ἐλευθερίαν στρατόν μας. Ὁ κ. Κεβόρκ Μπογοσιὰν δρχ. 7.000. Τὸ προσωπικὸν τῆς ΣΤ´ οἰκονομικῆς ἐφορείας Ἀθηνῶν δρχ. 5.751. Ὁ κ. Α. καὶ Γ. Διαμαντόπουλος δρχ. 1.000 καὶ διὰ τῶν κυτίων «Τὸ Τσιγάρο τοῦ Στρατιώτου» 705 δρχ.

Ὑποναύαρχος καὶ κ. Σ. Γιαννοπούλου δρχ. 7.000 διὰ 100 δέματα δώρων πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς, Λέσχη Ἀθηνῶν δρχ. 10.500 διὰ 150 δέματα, Δῆμος Λαυρίου δρχ. 2.100 διὰ 30 δέματα, Ἀξιωματικοὶ Σώματος Παθ. Ἀεραμύνης Πειραιῶς δρχ. 6.850, κ. Νίκη Ἀσπρογεράκη δρχ. 700, Ἀξιωματικοὶ Ἐμπέδου μηχανικοῦ δρχ. 6.500, Δῆμος Ἀθηναίων 45 πουλόβερ, 50 ζεύγη γάντια, 50 ζεύγη κάλτσες, αἱ κ. κ. Καλ. Πατέρα καὶ Κ. Λαιμοῦ 31 ζεύγη κάλτσες, 4 πουλόβερ, ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἐριουργία 80 ζεύγη γάντια, 80 ζεύγη κάλτσες, καὶ 80 κουκοῦλες, οἱ Ναῦται τοῦ ὀχυροῦ φλεβῶν 1.600 πακέτα σιγάρα.

ΑΙ ΜΟΝΑΧΑΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Αἱ Μοναχαὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» τῆς Τήνου ἑτοίμασαν περὶ τὰ 1.150 φυλακτὰ διὰ τοὺς στρατιώτας μας, τὰ ὁποῖα ἀπέστειλαν εἰς τὸν κ. Κῦρον, διευθυντὴν τῆς «Ἑστίας», ὅστις τὰ διεβίβασε πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. συνοδεύσας αὐτὰ μὲ τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν του.

«Ἀξιότιμοι Κύριοι,

»Ἡ Γυναικεία Μονὴ τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» ἐν Τήνῳ μοῦ ἀπέστειλεν ἀριθμὸν φυλακτῶν διὰ τοὺς Στρατιώτας μας. Κατεσκευάσθησαν ἀπὸ τὰς Μοναχὰς τοῦ Μοναστηρίου, μετεφέρθησαν ἔπειτα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ ηὐλογήθησαν ἐκεῖ εἰς εἰδικὴν λειτουργίαν. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ τὰ διαθέσω καλύτερον παρὰ στέλλων αὐτὰ εἰς τὴν Κ.Υ.Α.Μ., ὅπως ἐγκλείσῃ ἀνὰ ἓν εἰς κάθε δέμα διὰ τοὺς Στρατιώτας μας, ἐξηγοῦντες ταὐτοχρόνως ὅτι πρόκειται περὶ φυλακτῶν τῆς Παναγίας.

»Παρακαλῶ νὰ μοῦ σταλῇ μία ἀπόδειξις, διὰ νὰ τὴν στείλω εἰς τὴν Μονήν.

Μετὰ βαθυτάτης ἐκτιμήσεως

Ἀχιλλεὺς Κύρου»

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΩΡΕΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ

Ὁ κ. Καλαμᾶρος, δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν γνωρίζει ὅτι προσφέρει ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος 13 χιλιάδες ζεύγη κάλτσες «Βίκα» ἀξίας 1.690.000 δρχ.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

Φίλε κ. Καλαμᾶρο,

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας διὰ τῆς ὁποίας μοῦ γνωρίζετε ὅτι ἐκτὸς τῆς πρώτης προσφορᾶς σας τῶν 200 χιλάδων δραχμῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος μας, προσφέρετε 13 χιλιάδες ζεύγη κάλτσες παραγωγῆς τοῦ ἐργοστασίου σας, ἀξίας δρχ. 1. 690. 000 καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου.

Αἱ παντοειδεῖς ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος μας ἐκδηλώσεις καὶ προσφοραὶ βαθύτατα μὲ συγκινοῦν.

Τὴν προσφοράν σας ἐγνωστοποίησα εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τῆς ὁποίας θὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Φιλικώτατα

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΒΡΑΔΥΝΗΣ

Ἡ Ἐφημερὶς «Βραδυνὴ» ἀντὶ ἄλλου δώρου πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. διὰ τὸν μπουναμᾶ τοῦ πολεμιστῆ προσέφερε δωρεὰν τὴν στοιχειοθεσίαν καὶ ἐκτύπωσιν τοῦ Πολεμικοῦ Καζαμία 1941, ἀξίας 37.000.

ΕΙΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ.

Διὰ τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) προσέφερον ὑπὲρ τῶν ἡρωϊκῶν τραυματιῶν μας οἱ κάτωθι τὰ ἑξῆς ποσά:

Τατάκης 5.000, Λιβιεράτου Γρ. 3.500, Κουμαντάρου Λιέττα 10.000, Στρατούλη 2.500, Σταρ. Schell 5.000, Laird Archer 5.000, Κα Κόκκαλη 2.000, Κα Λοράνδου 1.000, Κα Φωκᾶ 1.000, Κα Ρεσπουτσάκου 1.000, Κα Βερνάρδου 1.000, Δὶς Κιεζίκη 500, Κος Σκάρπας 500, Κα Φωτιάδη 1.000, Δὶς Φέτση 500, Δὶς Κουμαντάρου Μάρω 5.000, Κα Σεβαστὶκ 500, Κα Φωτιάδη 2.450, Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρεία 10.000, Κα Κοκκόλη 1.100, Ἑταιρεία Καμπᾶ 2.000, Κα Φίλωνος ἐθ ἐράνου 1.500, Κα Βοϊβόνδα 5.000, Περβανὰ 2.000, Ματσίνης Ὀδ. 1.000, Ἑταιρεία Ἑλλάς 2.000, Ἀτμοπλοΐα Ποταμιάνου 1.000, Νικολετόπουλος 1.000, Ἀλεξοπούλου Ἑλένη 500, Βιτάλης Τ. 5.000, Δενδρινοῦ Κ. 3.000, Κόρτσες Τ. 1.000, Τσομλεκτσόγλου 1.000, Κανελλόπουλος Νέλος 750, Σγούρδας 1.000, Ἀνώνυμος 1.000, Καρανίκα Νέλλη 1.000, Φαρακούκης Δημ. 1.000, Κατακουζηνὸς Ι. 2.000, Πετρίδης Δημ. 1.000, Σταυριανὸς Δ. 1.000, Καλογερᾶ Β. 1.500, Κλιανὸς Δ. 1. 500, Νικολετόπουλος Σ. 1.000, Κεράνης Α. 2.000, Κα Μάνου 200, Δημητράκου 500, Μιχαηλίδου 500, Μαρῆ 500, Κα Κοκκόλη 500, Δὶς Ρηγοπούλου 500, Δὶς Κοντοπούλου ἐξ ἐράνου 1.000, Κα Γουλανδρῆ 1.000, Κα Γαλάτη 300, Μιχαλακόπουλος 300, Ἀσφαλ. Ἑταιρεία 300, Βαρουτσῆς Σπυρ. 200, Μπότση Ρένα 100, Χατζιρτζόγλου Φιφὴ 150, Γεωργιάδης 100, Μπουράκη 100, Δημήτριος, Ἰατροῦ Παπαμήτρου 150, Δημητρίου Βασ. 100, Γ. Φωτιάδου 300, Ἀναστασοπούλου Σ. 500, Μασάκη Κ. 100, Πάρχας Φ. 50, Καρρὲρ Φ. 200, Ὄφμαν Θεμ. 50, Τζιτζῆς Ν. 100, Ἀγγελοπούλου Γ. 100, Κα Χειμαριοῦ 300, Δὶς Σούτσου 100, Κα Τριάντη 300, Σεβρώνου 100, Γεωργιάδου 300, Ἀναστασάκη 200, Ἐμπειρίκου 500, Κα Ἀφθονίδου 300, Παπαϊωάννου 100, Βαρδόζογλου Ἰω. 100, Βρεττανογαλλικὴ Τράπεζα 300, Κα Παπαδιαμαντοπούλου 300, Κα Θάνου 200, Δὶς Σταυροπούλου 100, Δὶς Μόσχα Ἀγγέλου 100, Φαρακούτης Ἀναστ. 300, Γιαννοπούλου Εὐστ. 500, Μοσχοτάκης Μάρης 100, Φαρακούκης Λεων. 100, Πολετάκης Ἀνδρ. 100, Φαρακούκης Γεώργ. 300, Μεταξᾶς Σ. 500, Λαγουμτζῆς 500, Κυλινδρ. Εὐτυχία 500, Μαντζαβίνου 200, Picadilly 100, Γερακάρος 500, Βλαχοπούλου Θ. 100, Willey First 50, Μαρκοπούλου 200, Λουμίδου 500, Γαπάλου 150, Οἰκονόμου 100, Ραυτόπουλος 150, Ἀπέργης Κ. 100, Μαρτῖνος 500, Σκαραμαγκᾶ 500, Κος Θεοτοκάτος 1.714, Ἀναγνωστόπουλος 200, Ψαρὸς 100, Κα Ἀντύπα 150, Κα Κουτελίδου 500.

Ἐπίσης ἡ Διεύθυνσις τοῦ Μηχανουργείου καὶ ἡ Ὑποδιεύθυνσις Καλυκοποιείου προσέφεραν 2.110 πακέττα τσιγάρα, καὶ ὁ κ. Ε. Ἀρτεμιάδης 2.040 πακέττα μπισκότα.

Ὁμοίως ὁ 13ος Ὑποτομεὺς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πειραιῶς ἐξ ἐράνου δρχ. 2.060, ὁ 8ος Ὑποτομεὺς Θηλέων Ἀθηνῶν δρχ. 4.473 καὶ διὰ τῶν κιβωτίων τῆς περισυλλογῆς δρχ. 2. 214 καὶ 600 πακέττα τσιγάρα.

Εἴδη προσέφερον οἱ κάτωθι:

Περιφερειακὴ Διοίκησις Θ. Α. (προσφορὰ πρὸς τὴν Α. Ε. Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως) 190 ζεύγη κάλστες. 3ος Ὑποτομεὺς Ν. Ἐπιδαύρου Π. Δ. Ἀργολιδοκορινθίας 25.000 πορτοκάλλια. Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης 2 ζεύγη γάντια, 1 πουλόβερ, 4 ζεύγη κάλτσες.

Πατριωτικὸν Ἵδρυμα 1000 πακέττα παιγνίδια. Σύλλογος γονέων 149 διάφορα παιδικά. Κος Κοτζιᾶς 2.040 πακέττα μπισκότα. Κα Μαρία Χαραλάμπη 3 βιβλία διάφορα. Κος Ἀθανάσιος Χουζούμης 1 ½ ὀκᾶ μαλλὶ ἀκατέργαστο. Κα Ὀλλανδέζου Γεωργία 10 ζεύγη κάλτσες, 12 μαντήλια, 6 ζεύγη γάντια. Ἠλίας Ἀνδρικόπουλος 32 διάφορα βιβλία. Ἑταιρεία Ἐττικετῶν ἡ «Ἀνατολὴ» 20.000 ἐττικέτες διὰ βιβλία. Ἡ Χαρτοβιομηχανία Αἰγίου καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Δομετίου διάφορα εἴδη προσφερθέντα ὑπὸ τῆς Κοινότητος Λαλιώτη Κορινθίας.

Ἐπίσης ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δρχ. 500.000.

Ἀνώνυμος Ἑταιρεία Ἀνδρέας Π. Καμπᾶς 200.000 δρχ., 100 φιάλας κονιὰκ μεγάλας 1.700 μικράς.

Ἀδελφοὶ Μ. Μπαρμπαρέσου 100.000 δρχ. καὶ 1.720 φιάλας κονιάκ.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως λαβὼν γνῶσιν τῶν προσφορῶν τούτων ἀπήντησε διὰ θερμῶν εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν.

Η Π.Υ.Α.Μ. ΔΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥ

Ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἐφρόντισε διὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας της διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν οἰκογενειῶν αἱ ὁποῖαι ἐπλήγησαν ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ τοῦ Πειραιῶς, διαθέσασα κουβέρτες καὶ ἄλλα εἴδη πρώτης ἀνάγκης καθὼς καὶ τρόφιμα.

ΕΙΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ.

Διὰ τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.), προσέφερον χθὲς καὶ προχθὲς ὑπὲρ τῶν ἡρωϊκῶς μαχομένων στρατιωτῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των ἡ κ. Ἀγγέλα Χαραμῆ δρχ. 14.000, ἡ κ. Μαρία Γουλανδρῆ δρχ. 5.000, ἡ κ. Λιέττα Κουμαντάρου 4.000 πακέττα σιγάρα καὶ ὁ κ. Κωνσταντίνης, ὁ κ. Πάκης, ἡ Α. Σ. Χωροφυλακῆς Ἡρακλείου καὶ ὁ κ. Μουστάκης Β. διάφορα εἴδη.

Η Π.Υ.Α.Μ. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Τὸ τμῆμα ψυχαγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἔδωσεν ὡραιοτάτην ψυχαγωγικὴν παράστασιν εἰς τὸ Ἀρσάκειον διὰ τοὺς ἐκεῖ νοσηλευομένους ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας.

Χορωδία ἀπὸ κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν. ἐτραγούδησε διάφορα τραγούδια καὶ ἄλλα κορίτσια ἐξετέλεσαν λίαν ἐπιτυχῶς ἐπίκαιρα σκέτς.

Ἐπίσης Φαλαγγίτισσες τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Βορρᾶ μετέβησαν προχθὲς εἰς Λουτράκι καὶ ἐμοίρασαν εἰς τοὺς τραυματίας μας διάφορα δῶρα.

Οἱ τραυματίαι μας ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὰ κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Σχηματισμοί Πρωτευούσης

Η Π.Υ.Α.Μ. ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΜΑΧΟΝ ΠΛΗΘΥΣΜΟΝ

Φαλαγγίτισσες τῆς Διευθύνσεως Ἀμάχου Πληθυσμοῦ τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἐπεσκέφθησαν διαφόρους οἰκογενείας ἀπόρων στρατευθέντων εἰς τὰς ὁποίας διένειμαν εἴδη ρουχισμοῦ καὶ ἄλλα εἴδη πρώτης ἀνάγκης.

ΟΙ ΝΑΥΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΑΝΤΑΡΟΥΣ

Εἰς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἐλήφθη ἡ κατωτέρω ἐπιστολή:

«Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀποστείλω ἓν κιβώτιον περιέχον ἑπτακόσια εἴκοσι (720) μεγάλα πακέτα σιγάρα καὶ ἐννεακόσια ἑξήκοντα (960) μικρὰ τοιαῦτα ἅτινα οἱ ναῦται τοῦ ὑπ' ἐμὲ ὀχυροῦ ἐξοικονομήσαντες ἐκ τῶν εἰς αὐτοὺς χορηγουμένων προσφέρουν διὰ τοὺς ἐν τῷ Μετώπῳ στρατιώτας συναδέλφους των».

Ὁ Διοικητὴς
Ι. ΑΓΙΟΥΤΑΝΤΗΣ
Πλωτάρχης Β. Ν.

ΟΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

«Οἱ ἐν Ἀθήναις διαμένοντες συνταξιοῦχοι τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ μέλη τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Συνταξιούχων τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου μὴ δυνάμενοι πλέον, λόγῳ τῆς ἡλικίας καὶ ἀναπηρίας των, νὰ μετάσχουν κι' αὐτοί, ὅπως εἰς τὸ παρελθόν, τοῦ Τιτανείου ἀγῶνος τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ Ἔθνους μας διὰ τὴν συντριβὴν τοῦ κυριολεκτικῶς ὑπούλου καὶ ἀτίμου ἐχθροῦ, κατανοοῦντες ἐξ ἄλλου τὰς μεγάλας καὶ πολλαπλᾶς ἀνάγκας τῶν ἡρωϊκῶς μαχομένων εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ξηρὰν καὶ τὸν ἀέρα ἀποφασίζουν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν ἐπὶ τὴν Νίκην καὶ προσφέρουν ἀπὸ τὸ ὑστέρημά των δραχμὰς δύο χιλιάδας ὀκτακοσίας πεντήκοντα πέντε (2.855) διὰ τοὺς μαχομένους εἰς τὴν ξηρὰν στρατιώτας μας».

ΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ Η Ε.Ο.Ν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Φιλοθέης κ. Κ. Μαλαματιανός, δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Βορρᾶ, συγχαίρει θερμῶς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς ἐν λόγῳ Ὑποδιοικήσεως διὰ τὴν συμβολήν των εἰς τὴν συσκότισιν τῶν φώτων τῆς Κοινότητος, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀνόρυξιν ὀρυγμάτων πρὸς κατασκευὴν κοινοχρήστων καταφυγίων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν μεγάλον ἐνθουσιασμὸν καὶ προθυμίαν ἐξαιρετικήν.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Πρωτοβουλία τῶν ὑπαλλήλων καὶ τεχνιτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Καλυκοποιείου (5 Ὑμηττοῦ), ἐτοποθετήθησαν εἰς ὅλα τὰ Τμήματα τοῦ ἐργοστασίου εἰδικὰ κουτιὰ διὰ τὸ «Τσιγάρο τοῦ Στρατιώτου». Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ὑπάλληλοι, τεχνῖται, ἐργάται καὶ ἐργάτριαι τοῦ Καλυκοποιείου προσφέρουν καθημερινῶς ὅσα τσιγάρα μποροῦν γιὰ τοὺς στρατιώτας μας. Οὕτω κατὰ τὸ διάστημα τῆς 20ης ἕως 25ης Δεκεμβρίου 1940 συνεκεντρώθησαν ἐν ὅλῳ 850 πακέττα τσιγάρα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπεστάλησαν διὰ μέσου τῆς Κ.Υ.Α.Μ. εἰς τὸ μέτωπο. Αἱ ἀποστολαὶ αὗται ἀπεφασίσθη, ὡς ἐπληροφορήθημεν, νὰ γίνωνται ἀνὰ 15θήμερον καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου.

Ἡ ἀξιέπαινος καὶ ὡραία αὐτὴ πρωτοβουλία τοῦ ἐργαζομένου προσωπικοῦ τοῦ Καλυκοποιείου ἀποδεικνύει καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα μας, ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀκατάπαυστα ἐργάζονται διὰ τὴν ἔνδοξον τῆς Πατρίδος μας Νίκην εἰς τὸ ἐξ ἴσου σπουδαῖον μέτωπον τῆς παραγωγῆς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ Π.Υ.Α.Μ.

Ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων παρακαλεῖ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην νὰ προσλάβουν ἐργαζομένους εἰς τὰς ὑπηρεσίας των ὅπως ἀποταθοῦν εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἥτις θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν καταλλήλων προσώπων ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων.

Ἐπίσης γνωρίζει εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ υἱοθετήσουν ἢ νὰ ἀναλάβουν τὴν φροντίδα παιδιῶν ἀπόρων στρατευθέντων ὅπως δηλώσουν τοῦτο εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν τῆς Π.Υ.Α.Μ., Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας 23.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ

Ὁ Σκαπανεὺς τοῦ 6ου Ὑποτομέως Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πειραιῶς Γεώργιος Χαχαμιὰν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησίν του τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν, συνοδευομένην μὲ ἓν πεντακοσιόδραχμον.

«Σεβαστέ μου κ. Διοικητά, τὸ πεντακοσάρικο αὐτὸ μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ μπαμπᾶς μου μποναμᾶ γιὰ τὸ Νέο Ἔτος. Στὸ προσφέρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ τὸ γενναῖο στρατό μας».

ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΗ ΕΛΛΗΝ

Ὁ ἀνάπηρος συνταξιοῦχος κ. Εὐαγγ. Χατζηγεωργίου ἐκ Ραφίνας διέθεσε τὴν μηνιαίαν σύνταξίν του, μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου, κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ὑπὲρ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. Ἄλλοτε ἔδωσε γιὰ τὴν πατρίδα τὸ αἷμα του. Σήμερα δίδει καὶ τὸ ψωμί του ἀκόμα!

ΓΕΝΝΑΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΓΓΟΣ Ε.Ο.Ν. ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ

Διὰ τηλεγραφήματός της πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰ Μεταξᾶν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ, ἡ 339 Φάλαγξ Ε.Ο.Ν. Δερβενίου εὐχομένη μακροημέρευσιν δι' ὁλοκλήρωσιν τῶν Ἐθνικῶν σκοπῶν ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας τῶν νοσοκομείων Ἀθηνῶν 17.000 λεμόνια, 1.000 πορτοκάλια καὶ 100 κοτόπουλα.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπήντησεν εὐχαριστῶν καὶ συγχαίρων τὴν Ε.Ο.Ν. Δερβενίου.

Η ΣΑΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥΣ

Ἡ Περιφ. Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Σάμου ἀπέστειλε μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς ἡρωϊκῶς μαχομένους στρατιώτας μας 68 εὐρωπαϊκὲς κουβέρτες, 342 φανέλλες μάλλινες, 818 ζεύγη μάλλινες κάλτσες, 203 πουλόβερ, 66 κασκόλ, 39 ζεύγη γάντια, 317 φλοκάτα προσόψια, 158 μαντήλια, 60 σαπούνια, 2.741 πακέττα τσιγάρα, 66 κουτιὰ σπίρτα, 40 ὀκάδες γλυκίσματα, 160 ὀκάδες παλαιὸ τονωτικὸ σαμιώτικο κρασὶ εἰς φιάλας, 52 ὀκάδες κονιάκ, 50 ὀκάδες ξηροὺς καρποὺς καὶ διάφορα ἄλλα χρήσιμα πράγματα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἐλήφθη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Δὲν βρίσκω λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ὡραῖο πρωτοχρονιάτικο δῶρο ποὺ μοῦ ἦλθε μὲ τὸν καινούργιο χρόνο. Ἔπρεπε νὰ ἦσουν ἀπὸ μιὰ μεριὰ νὰ ἔβλεπες τὴ χαρὰ ποὺ ξεχύθηκε μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν δώρων σου στὴ Ναυτικὴ Μονάδα μας, λὲς καὶ ἦσαν παιδάκια. Ἄλλως τε παιδάκια δὲν εἴμεθα ποὺ ὑπερασπίζουμε τὴν τιμὴ τῆς μαμᾶς μας Ἑλλάδας;

Πάντοτε ὑπῆρξα ὀπαδός σου καὶ ὑποστηρικτής σου, ποτὲ ὅμως ἐνεργὸν μέλος, ὄχι ἀπὸ ἀδιαφορία ἀλλὰ γιατί, ὡς ναυτικός, ἐγύριζα μὲ τὴν Γαλανόλευκη μας στὴ ξενητιά, ἕως ὅτου μ' ἐκάλεσε ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Ἐὰν τὸ θεωρῇς αὐτὸ σφάλμα, συγχώρησέ με».

Πάντοτε στὴ διάθεσί σου
ΒΑΣΣΟΣ Ν. ΚΩΤΤΗΣ
Ν. Μονὰς 591

«Ἀγαπητοί μου Συναγωνισταί,

Πολλαὶ χιλιάδες Συναγωνιστῶν ἐπεστρατεύθησαν, διὰ νὰ ὑπερασπίσουν ἀπὸ τοὺς ἀτίμους καὶ δειλοὺς ἐπιδρομεῖς τὴν λατρευτήν μας Πατρίδα.

Ἔτσι κι' ἐγὼ μεταξὺ τῶν πρώτων ἔβγαλα τὴν ὡραίαν μας στολήν, διὰ νὰ φορέσω τὸ τιμημένο χακὶ τοῦ Ἕλληνος Στρατιώτου.

Εἶμαι πολὺ περήφανος διότι εἶναι τώρα καὶ ἡ ἰδική μας σειρὰ νὰ κρατήσουμε καὶ νὰ μεγαλώσουμε τὴν προγονικὴν κληρονομίαν.

Βλέπω καὶ διαβάζω τὴν δρᾶσιν τῶν Συναγωνιστῶν καὶ Συναγωνιστριῶν καὶ εἶμαι ὑπερήφανος διότι προέρχομαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσιν, τὴν ὡραίαν αὐτὴν δημιουργίαν τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ Ι. Μεταξᾶ.

Ζήτω ἡ Ἑλλάς. Ἡ Νίκη εἶναι δική μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΗΛΙΑΔΗΣ
Τετράρχης Ε.Ο.Ν.»

«Ἀγαπητοί μου Συναγωνισταί,

Τὸ δέμα σας ἔλαβα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μᾶς θυμᾶστε καὶ μᾶς τονώνετε μὲ τὶς πατριωτικές σας πράξεις.

Ἀπὸ τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Πατρίδος μας ποὺ σᾶς γράφω σᾶς στέλλω μαζὶ καὶ τοὺς θερμούς μου χαιρετισμοὺς καὶ ἀναφωνῶ μαζί σας «Ζήτω ἡ μεγάλη μας Ἑλλάς». Μαζὶ μὲ μένα ἀναφωνεῖ καὶ ὁ Ἀξιωματικός μου κ. Πάοδαλης.

Ζήτωσαν τὰ γενναῖα μας παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν.

Μὲ ἀγάπη
ΒΑΣ. ΖΑΡΓΑΝΗΣ
Τ. Τ. 732»

«Μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6927 δέμα σας ἔλαβον ἕνα κασκόλ, πουλόβερ, δύο ζεύγη κάλτσες, ἕνα ζεῦγος γάντια καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς.

Βεβαιωθῆτε δὲ ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῆς Νεολαίας μας δι' ἐμὲ τοὐλάχιστον ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν ἀμοιβὴν διὰ τοὺς κόπους οὓς κατὰ τὰ χρόνια τῆς Εἰρήνης διέθεσα ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ τὴν πιὸ μεγάλη ἱκανοποίησι γιὰ τὴν προθυμία μεθ' ἧς ἤδη εἰς τὸ χιονισμένο μέτωπο παραμένω αὐστηρὸς ἐκτελεστὴς τῶν ὑπαγορεύσεων τῶν μεγάλων Ἀρχηγῶν μας.

Ζήτω ὁ Ἀρχηγός.

Λοχίτης ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοῦ Τμήματος ἐπικοινωνίας τῆς Περιφ. Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) οἱ νοσηλευόμενοι τραυματίαι εἰς τὸ 11ον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον (Κολλέγιον Ψυχικοῦ) ἀπέστειλαν θερμοτάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξᾶν διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζουν τὴν ζωηρὰν των χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν διὰ τὰς παντοειδεῖς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς αὐτοὺς τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἔσο βέβαιος μεγάλε μας Κυβερνῆτα, ἐπιλέγει ἡ ἐπιστολή, ὅτι γινόμενοι καὶ πάλιν καλὰ θὰ συνεχίσωμεν μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν αὐτὴν ὄρεξιν τὴν τερμάτισιν πλέον τοῦ ἀγῶνος μας ἐναντίον τοῦ δολίου ἐχθροῦ μας, Ζήτω ὁ Βασιλεύς, Ζήτω ὁ Μεγάλος μας πατέρας, Ζήτω ἡ Ἑλλάς».

Οἱ νοσηλευόμενοι

Καλήρης Ἀνδρέας, Κοτράνης Ἰωάννης, Ρόσης Βασίλειος, Κανέλλος Ζήσιμος, Καλογράνης Εὐάγγελος, Μαρήκης Γεώργιος, Ζαφειρόπουλος Ἀθανάσιος, Καρατσόγιαννης Δημήτριος, Ταψῆς Νίκος, Παπαδόπουλος Στέφανος, Μαρκέτος Δημ., Χατζημωϋσῆς Ἐλευθ., Μπάζακας Λουκ., Λιάκος Λεων., Μοροχάρτζης Δημ., Ναθαναὴλ Σταυρ., Πολυχρονόπουλος Γρ., Ζαχαρόπουλος Ἰωάν., Ζευκιλῆς Θεόδ., Τσάχρης Λαμ., Λουκαδάκος Κων., Βλαστάρας Χρ., Σιαμπάνης Ἰωάν., Πέϊκος Ἰωάν., Πετροπουλάκης Λ., Τολάκης Σταμ., Νικολέτος Γεωργ., Τζάννης Ἐμμ.

Μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ συγκίνησι ἔλαβα τὸ δέμα ποὺ μοῦ στείλατε μὲ τὰ δῶρα σας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμόν μου καὶ τὴ χαρά μου γιὰ τὴ μεγάλη σας φροντίδα καὶ σκέψι ποὺ τρέφετε σὲ μᾶς ἐδῶ καὶ δίνετε μεγάλη ἐνθάρρυνσι ποὺ μᾶς σκέπτεσθε καὶ μᾶς παρακολουθεῖτε ὅλους μας μὲ ἀγάπη.

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ ὅλοι γιὰ τὸν ἱερὸν σκοπὸν ἀγωνιζόμεθα νὰ ἐξοντώσουμε γρήγορα τὸν βάρβαρον ἐχθρό μας καὶ νὰ χαρίσουμε στὴ γλυκειά μας Πατρίδα τὴν ΝΙΚΗ καὶ τὴν λευτεριὰ καὶ νὰ γυρίσουμε πάλι κοντά σας.

Δεχθῆτε τὰς εὐχάς μου διὰ τὸ Νέον Ἔτος 1941.

Μὲ ἀγάπη
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΑΡΜΠΗΣ



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΔΙΕΝΕΜΗΘΗΣΑΝ ΔΩΡΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ

Τὴν 30ην Δεκεμβρίου Φαλαγγίτισσαι τοῦ Τμήματος Ψυχαγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἐπεσκέφθησαν τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰ διάφορα Νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας καὶ τοὺς διένειμαν διάφορα δῶρα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ Νέου Ἔτους. Μικτὴ Χορῳδία τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων και Θηλέων καὶ τῆς Δ.Α.Σ. ἔψαλε τὰ κάλλαντα εἰς τὰ Νοσοκομεῖα. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἔκοψαν Ἁγιοβασιλιάτικες πῆττες σὲ κάθε θάλαμο τῶν Νοσοκομείων, μέσα δὲ σὲ κάθε πῆττα ὑπῆρχε ἕνα ἀναμνηστικὸ μετάλλιο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Τὰ μετάλλια διέθεσεν εὐγενῶς ὁ κ. Νησιώτης. Ἐπίσης ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρία διέθεσαν εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ. ἑπτὰ χιλιάδες πακέτα χρησίμων δώρων, τὰ ὁποῖα αἱ Φαλαγγίτισσαι διένειμαν εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας. Ἡ τιμὴ κάθε ἑνὸς ἀπὸ τὰ πακέτα ποὺ ἐδόθησαν εἰς τοὺς ὁπλίτας τραυματίας ποικίλλει ἀπὸ 150 - 250 δρχ. τῶν δὲ πακέτων ποὺ ἐδόθησαν εἰς τους Ἀξιωματικοὺς τραυματίας ἀπὸ 500 δρχ. μέχρι 1.500.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τηλεγραφήματα πρὸ ἡμερῶν ἐκ Κήβαλαντ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἀναφέρουν ὅτι ὁ πρωτοπυγμάχος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης μέσων βαρῶν Ἀντών. Χριστοφορίδης, ἡλικίας 23 ἐτῶν, ἀνεκηρύχθη πρωτοπυγμάχος τοῦ κόσμου τῆς κατηγορίας ἡμιβαρέων βαρῶν νικήσας κατ' ἀναμφισβήτητον τρόπον εἰς τὰ σημεῖα τὸν Ἰταλικῆς καταγωγῆς Μέλιο Μπετίνα.

ΝΑ ΣΠΕΥΣΗ

Ὁ Ἕλλην πρωτοπυγμάχος Χριστοφορίδης, ἡλικίας 23 ἐτῶν, ἐκέρδισε τὸν τίτλον τοῦ παγκοσμίου πρωταθλητοῦ ἡμιβαρέων, ἀφαιρέσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν Μέλιο Μπετίνα.

Λοιπὸν ἠξεύρετε τί σημαίνει αὐτό; Πρῶτον ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ Χριστοφορίδη εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἐπιτυχία Ἕλληνος ἀθλητοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Δεύτερον ὅτι τὸν τίτλον τὸν ὁποῖον κατέκτησεν ὁ Χριστοφορίδης τὸν διεκδικοῦν χιλιάδες πρωτοπυγμάχων ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ πλανήτου μας καί, τρίτον, ὅτι ὁ νεαρὸς Ἕλλην ἀνεδείχθη παγκόσμιος πρωταθλητὴς εἰς βάρος τοῦ Μέλιο Μπετίνα, Ἰταλικῆς καταγωγῆς, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ κυριώτερον. Τὸ κυριώτερον, δηλαδή, εἶναι ὅτι ἐτσάκισεν εἰς τὸ ξύλον ὁ Ἕλλην τὸν Ἰταλόν. Ἂς ἔλθῃ, λοιπόν, εἰς τὴν Ἀλβανίαν ὁ κ. Χριστοφορίδης καὶ τοῦ ἐγγυώμεθα νὰ εὕρῃ ἄφθονον ἐργασίαν. Ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ συντόμως, διότι οἱ Ἰταλοί... φεύγουν.

(Ἐκ τῆς «Καθημερινῆς»)

ΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ Πανελλήνιον Σκοπευτικὸν Κέντρον τῆς Ε.Ο.Ν. ἔλαβον χώραν ἐσωτερικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων τῆς Ε.Ο.Ν

Τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικώτατα ἔχουν ὡς ἑξῆς: Α' Βολὴ διὰ τυφεκίου (τύπου Ὑπουργείου Παιδείας) ἐξ ἀποστάσεως 100 μ. 1) Χρήστου Ζ. 183)200. Νέα Πανελλήνιος ἐπίδοσις. 2) Ψιμόρριφος Ε. 176)205 καὶ 3) Μαυρομαρᾶς 170)200.

1ον Ἀγώνισμα 1) Μυλωνᾶς Κ. 2) Ἰατρίδης Ε. καὶ 3) Μαγιάκος Δ.

2ον Ἀγώνισμα. 1) Μυλωνᾶς. 2) Κακοσαῖος καὶ 3) Ψιμόρριφος.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ"

ΤΡΙΤΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ἐπιτυχὴς δρᾶσις τοῦ στρατοῦ μας ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν σύλληψιν καὶ νέων αἰχμαλώτων. Αἱ συνεχεῖς ἧτται τοῦ ἐχθροῦ ἐπροκάλεσαν τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων ἐν Ἀλβανίᾳ στρατηγοῦ Σοντοῦ.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 79 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιωρισμένη δρᾶσις. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινὲς ὧν δύο ἀξιωματικοὶ καὶ 4 ἅρματα μάχης».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων καὶ κατάρρευσιν κτιρίων τινῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις καὶ τὸ Παρθεναγωγεῖον».

Δημοσιεύει ἐπίσης κατάλογον τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὁμήρων κατὰ τὴν ὑποχώρησίν των.

ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατός μας ἐξακολουθεῖ τὴν προέλασίν του ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου, καταλαμβάνων καθημερινῶς καὶ νέας στρατηγικῆς σημασίας θέσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 80 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμέναι ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὴν Πρέβεζαν ἄνευ θυμάτων καὶ μὲ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκήματα. Κατέρρευσε μία ἐκκλησία.

»Ὁμοίως ἐβομβάρδισεν ἐρήμους περιοχὰς εἰς τὴν περιφέρειαν Κοζάνης καὶ Σιατίστης, ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν».

Ἀνακοινοῖ ἐπίσης ὀνόματα ὁμήρων ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἐκ τῶν καταληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας πόλεων.

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατός μας, συνεχίζων τοὺς ἐπιτυχεῖς τοπικοὺς ἀγῶνάς του, ἐκυρίευσε καὶ νέον πολεμικὸν ὑλικόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 81 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Τοπικοὶ ἐπιτυχεῖς ἀγῶνες. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ ὑλικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τέσσαρα πυροβόλα».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία. Ἐχθρικὸν ὑποβρύχιον, ἀναδυθὲν εἰς ἐξοχικὴν παραλίαν νήσου τῶν Κυκλάδων, ἔβαλε διὰ ριπῶν πολυβόλου ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως κατὰ τοῦ εἰς τὴν ἀκτὴν καθημένου ἀγροφύλακος τῆς περιφερείας Ἰωάννου Κώτσου, ἄνευ ἀποτελέσματος, μεθ' ὃ καταδυθὲν ἐξηφανίσθη».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ἡ ἀπεγνωσμένη ἀντίστασις τοῦ ἐχθροῦ ἀνατρέπεται πανταχοῦ καὶ ἡ προώθησις τοῦ στρατοῦ μας συνεχίζεται σταθερῶς.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 82 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Περιωρισμέναι ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξ ἄλλου ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατός μας ἐσημείωσε χθὲς νέαν λαμπρὰν νίκην, συλλαβὼν πολλοὺς αἰχμαλώτους τῆς Μεραρχίας τῶν Λύκων τῆς Τοσκάνης.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 83 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὰς σημερινὰς ἐπιτυχεῖς ἐνεργείας κατελήφθησαν ὀχυρὰ ἐδαφικὰ σημεῖα. Συνελήφθησαν 1000 αἰχμάλωτοις ἐν οἷς πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διοικητὴς τοῦ 77ου Συντάγματος τῆς νεοαφιχθείσης εἰς Ἀλβανίαν 7ης Μεραρχίας «Λύκοι τῆς Τοσκάνης» συνταγματάρχης Μενεγκέτι».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐπίσης ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Συνεχίζονται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου ἐπιτυχεῖς τοπικαὶ ἐνέργειαι.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 84 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Περιωρισμέναι τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Αἱ τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις τοῦ στρατοῦ μας συνεχίζονται ἐπιτυχῶς.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 85 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμέναι τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις. Συνελήφθησαν πολλοὶ αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας ἄφθονον ὑλικόν».

Ἐν συνεχείᾳ τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΤΡΙΤΗ 21 Ἰανουαρίου 1941.— Ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Πειραιῶς.

Ὑπὸ τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 86 πολεμικὸν ἀνακοινωθέν.

«Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολλοὶ ὅλμοι καὶ αὐτόματα».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν.

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὸν Πειραιᾶ, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον καὶ τὸν τραυματισμὸν ὀλίγων ἀτόμων ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ τὴν κατάρρευσιν προσφυγικῶν τινων οἰκίσκων. Πληροφορίαι τῶν ἁρμοδίων ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἀναφέρουν ὅτι ἐκ τῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τοῦ Πειραιῶς ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, ἓν κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὰς Φλέβας καὶ ἕτερον δυτικῶς τοῦ Σουνίου. Ὁμοίως ἐρρίφθησαν βόμβαι εἰς ἀγροτικὰς περιοχὰς Ἐλευσῖνος, Κερκύρας καὶ Ἡρακλείου ἄνευ οὐδενὸς θύματος καὶ ζημίας».

ΤΕΤΑΡΤΗ 22 Ἰανουαρίου 1941.— Κατόπιν νέων ἐπιτυχῶν ἐνεργειῶν ὁ στρατός μας ἐβελτίωσε σημαντικῶς τὰς θέσεις του καὶ ἀπέκρουσεν ἐπιτυχῶς Ἰταλικὴν ἐπίθεσιν μὲ βαρείας ἀπωλείας διὰ τὸν ἐχθρόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 87 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα.

«Περιωρισμέναι τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι».

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις.

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐνήργησε τὰς κάτωθι ἐπιδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας.

Εἰς Θεσσαλονίκην ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν. Εἰς Βόλον. Αἱ ριφθεῖσαι βόμβαι ἐξερράγησαν εἰς τὰς πτωχοτέρας συνοικίας τῆς πόλεως, ὅπου ἐσημειώθησαν μικραὶ ζημίαι εἰς οἰκήματα καὶ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Εἰς Πρέβεζαν, μὲ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ζημίας εἰς οἰκήματα. Κατεστράφη νοσοκομειακὴ ἐγκατάστασις καὶ ἐπλήγησαν νοσηλευόμενοι ἐν αὐτῇ τραυματίαι ἐκ προηγουμένου βομβαρδισμοῦ.

Εἰς νῆσον τοῦ Αἰγαίου ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν».

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Καθ' ἣν στιγμὴν σκληρὰ μοῖρα ἐστέρησε τὸ Ἔθνος τῆς μεγάλης μορφῆς τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, τῇ ἐντολῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἡ Κυβένησις ἀναλαμβάνει βαρεῖαν κληρονομίαν, νὰ συνεχίσῃ τὸ μέγα του ἔργον. Οἱ ἱστορικοὶ δρόμοι τοὺς ὁποίους ἤνοιξεν ὁ μεγάλος Ἀρχηγὸς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους εὑρίσκονται ἀπὸ μακροῦ χαραγμένοι εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ εἰς τὴν ψυχήν μας, καὶ μάλιστα τώρα καθ' ἣν στιγμὴν αἱ μαχόμεναι ἔνοπλοι δυνάμεις τοῦ Ἔθνους μὲ τὰ ἡρωϊκά των κατορθώματα διατρανώνουν κατέναντι τοῦ εἰσβολέως τὴν ἀμετάτρεπτον θέλησιν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ζωήν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος ὅπως τὰς ὠνειρεύθη ὁ μεγάλος μας νεκρός.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἐν τῷ συνόλῳ του εἶναι τόσον εὐρύ, μέγα καὶ πολυσύνθετον, ὥστε μέσα στὴν ὀδύνην τῆς σημερινῆς στιγμῆς νὰ μὴ ἀπομένῃ οὔτε χρόνος οὔτε δύναμις διὰ νὰ ἐξαρθῇ.

Δίδομεν μόνον πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ γενικώτερα πρὸς τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μετ' αὐταπαρνήσεως ἀγωνιζομένου ἑλληνικοῦ λαοῦ θὰ συνεχίσωμεν ἀποφασιστικῶς τὸ ἐθνικόν του πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ὡς κύριον περιεχόμενον ἔχει ἐν πρώτοις τὴν νίκην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ κατόπιν τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ προαγωγὴν τῶν ἐργαζομένων τάξεων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τοῦ Ἔθνους. Ὄχι μόνον αἱ ἀρχαὶ τὰς ὁποίας ἐν προκειμένῳ ἐφήρμοσεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐν ὁμοφωνίᾳ μετὰ τῶν συνεργατῶν του, ἀλλὰ ἡ κοινωνικὴ δρᾶσις κατὰ τὸ παρελθὸν τοῦ Προέδρου τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως ἐγγυῶνται περὶ τούτου.

Ἐνώπιον τοῦ μεγάλου νεκροῦ καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει τὴν συνέχισιν τοῦ μεγάλου ἔργου του, ἡ πρώτη μας σκέψις στρέφεται πρὸς τὰς μαχομένας ἡμῶν δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι δοξάζουν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς.

Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ἔθνος θὰ φέρῃ εἰς νικηφόρον τέρμα τὸν ἀναληφθέντα ἀγῶνα καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ συνεχίσῃ τὰ μεγάλα της πεπρωμένα, βαδίζομεν ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ μὲ θάρρος καὶ πίστιν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΡΙΖΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Ταμπακόπουλος, Δουρέντης, Ἀποστολίδης, Ἀρβανίτης, Οἰκονόμου, Κυριακός, Κριμπᾶς, Νικολαΐδης, Κοτζιᾶς, Νικολούδης, Μπουρμπούλης, Σπέντζας, Παπαδήμας, Παπαβασιλείου, Οἰκονομάκος, Δημητρᾶτος, Ζαφειρόπουλος, Μανιαδάκης, Ἀλεβιζᾶτος.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξάνδρου Ν. Κανελλοπούλου, πρὸς ἁπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀπωλείᾳ τοῦ Ἀρχηγοῦ

Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες,

Ὁ Ὕψιστος ἠθέλησε καὶ ἀπέσπασεν ἀπὸ μέσου ἡμῶν πλησίον Του τὸν λατρευτόν μας Πατέρα καὶ μεγαλουργὸ Ἀρχηγό, προτοῦ κἂν προφθάσῃ νὰ χαρῇ ὁλοκληρωτικὰ τοὺς καρποὺς τῶν ὑπὲρ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ σωτηρίων καὶ πρωτοφανῶν ἀγώνων Του.

Χάνοντας Ἐκεῖνον ποὺ μᾶς ἐδημιούργησε, μᾶς ἐνέπνεε, μᾶς ὡδηγοῦσε, χάνουμε ὅ,τι πολυτιμότερον εἴχαμε στὴ ζωή μας μετὰ ἀπὸ τὴν Ἑλληνική μας Πατρίδα.

Ἡ Ἑλλὰς χάνει τὴν μεγαλυτέρα μορφὴ τῆς Νεοελληνικῆς Ἱστορίας, τὸν ἄφθαστο πολιτικό, τὸν ἀήττητο Στρατηγό, τὸν Δημιουργὸ τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸν Σωτῆρα καὶ λυτρωτήν της. Ἡ ἐργατιὰ τὸν πρῶτο ἐργάτη, ἡ ἀγροτιὰ τὸν πρῶτο ἀγρότη, ὁ ἀγῶνας τὸν πρῶτο ἀγωνιστὴ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς τὸν τέλειο τύπο τοῦ Ἕλληνος.

Ἀλλ' ἂν Ἐκεῖνος ἔλειψε, τὸ Πνεῦμα Του καὶ ἡ Διδαχή Του, ἡ πνοὴ καὶ τὸ παράδειγμά Του, αἱ κατευθύνσεις καὶ αἱ ὑποθῆκαι Του θὰ ζοῦν ἐνόσῳ ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Ἑλληνισμός, διότι ὑπῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσις τῶν Ἰδανικῶν καὶ τῶν πόθων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ πραγμάτωσις τῶν ὀνείρων του τῶν πλέον τολμηρῶν καὶ τὸ σύμβολον τῆς ὑψίστης ἀρετῆς.

Ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, παντοτεινὸς πατέρας καὶ Ἀρχηγός μας, θὰ ζῇ μέσα μας, Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαί μου, σὰν ὁδηγὸς καὶ παράδειγμα καὶ τρόπος ζωῆς καὶ ἀγῶνος.

Σήμερον, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὀφείλουμε νὰ ἐντείνουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις, τὶς ἠθικές, τὶς ψυχικὲς καὶ τὶς σωματικές. Εἶναι τὸ ὑπέρτατο χρέος μας ἀπέναντι τῆς ἱερᾶς Μνήμης Ἐκείνου.

Ὅπως μείναμε πιστοὶ ἕως τὸ τέλος στὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ, ἔτσι ὀφείλουμε νὰ μείνουμε πιστοὶ στὴν μνήμη Του καὶ στὶς ὑποθῆκες Του σ' ὅλη μας τὴ ζωή, κάμνοντας σήμερα τὸ πᾶν γιὰ νὰ συμβάλουμε στὴν κατάκτησι τῆς Νίκης, τῆς ὁποίας Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Πατέρας καὶ γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς Νέας Ἑλλάδος, ὅπως Ἐκεῖνος τὴν συνέλαβε, ποὺ πρῶτος στὴν Παγκόσμιο Ἱστορία, μετὰ τὸν Λεωνίδα, εἶπε τὸ Ἀθάνατο «ΟΧΙ» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Φαλαγγῖτες, Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες,

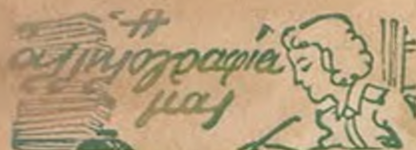
Ἄρρηκτα ἑνωμένοι κάτω ἀπὸ τὸ ἔνδοξο σκῆπτρο τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μας θὰ βαδίσουμε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ τὸν ὑπέροχο δρόμο, ποὺ Ἐκεῖνος μᾶς ἐχάραξε. Ὅπως μέχρι σήμερα ἐν ὀνόματί Του, ἔτσι ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἐν ὀνόματι τῆς Μνήμης Του γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Μὴ λησμονεῖτε σὲ κάθε σας πρᾶξι, σὲ κάθε σας σκέψι καὶ κάθε σας ἐνέργεια, ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν., τὸ Μεγαλειῶδες αὐτὸ Δημιούργημά Του, ποὺ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ ὁλοκληρώσῃ, εἶναι τὸ δικό Του ἀγαπημένο παιδί, στὸ ὁποῖο μαζὶ μ' ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος εἶχε ἐμπιστευθῆ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιὰ ἀπὸ σᾶς εἶσθε κληρονόμοι τῆς ἱερωτέρας παρακαταθήκης, τῆς ὁποίας ἐμπράκτως ὀφείλετε νὰ καταστῆτε ὑπεράξιοι, κατακτώντας την καθημερινῶς. Γεμίσετε μὲ τὶς πράξεις σας τὸ Χρυσὸ Βιβλίο τῆς Νεολαίας, γιὰ τὸ ὁποῖον μᾶς ὡμίλησε στὸν τελευταῖο Του λόγο καὶ μείνετε ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας πιστοὶ στὴν τελευταία Του ἐντολή. Διατηρήσατε καὶ ὁλοκληρώσατε τὴν Ἐθνικὴ Ἐπανάστασι τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν ἀγῶνα ποὺ ἐνεκαινίασε αὐτὴ γιὰ τὸ Μεγαλεῖο καὶ τὴ Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἔτσι θὰ μείνουμε πιστοὶ σὲ Κεῖνον, πραγματοποιώντας μὲ ἀξιοσύνη τὶς ὑποθῆκες Του καὶ οἱ εὐχές Του θὰ μᾶς συνοδεύουν στὸν μεγάλο δρόμο, ὅπου μᾶς ἔκανε τὴν ὑψίστη τιμὴ νὰ μᾶς τάξῃ ἀλύγιστους μέχρι θανάτου, Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριές Του, στὸ δρόμο στὸν ὁποῖον τὸ ἀθάνατο πνεῦμα Του, τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας, θὰ ὁδηγῇ τὸν Ἑλληνικὸ Φαλαγγιτισμὸ στὴν Ὀργανική του μορφή, στὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας.

Μὲ πίστι ἀκλόνητη καὶ ἀπόλυτη.

ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΑΓΩΝΑ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας



Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΤΣΑΡΟΝ. Σὲ συγχαίρομε γιὰ τὸ πατριωτικό γράμμα σου. Τὰ ψάλλεις μιὰ χαρὰ κι' ἕνα καμάρι καὶ τοῦ Μπενίτο καὶ τοῦ Τσιάνο καὶ τῆς... ἐριτίμου Κυρίας Ἔντας! Τὸ ποίημά σου ὅμως εἶναι πολὺ μακρὺ καὶ σὲ γλῶσσα ὑπερκαθαρεύουσα. Μᾶς γράφεις ὅτι ἐχρησιμοποίησες τὴν γλῶσσαν αὐτὴ ἐπειδὴ τὴ βρίσκεις πιὸ κατάλληλη γιὰ σάτυρα. Πέφτεις—στὸ ζήτημα τοῦτο—ἔξω. Ἡ δημοτική μας τσακίζει κυριολεκτικῶς κόκκαλα. Δὲν ἔχεις διαβάσει ποτὲ σου σατυρικὰ ποιήματα στὴ δημοτική; Συντόμευσέ το ὅσο μπορεῖς καὶ ξαναστεῖλέ το.— ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΑΠΟΣΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς πρωτοχρονιάτικες εὐχές σου. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

ΚΤΥΠΑΤΕ ΑΓΙΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Τῆς λευτεριᾶς τὸ ἄγγελμα
κτυπᾶτ' ἅγιες καμπάνες,
κτυπᾶτε νὰ τ' ἀκούσουνε
οἱ δοξασμένες μάνες.

Ποὺ εἶπαν στὰ παλληκάρια τους
—μιὰν αὐγὴ τοῦ Ὀκτώβρη,—
πηγαίνετε κι' ὁ ἄπιστος,
μόν' ἀπὸ σᾶς νὰ τὄβρη.

Τῆς νίκης τώρα τ' ἄγγελμα,
κτυπᾶτ' ἅγιες καμπάνες
κτυπᾶτε νὰ τ' ἀκούσουνε
οἱ δοξασμένες μάνες.

Α. Α. Μ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΠΛΑΚΙΔΑ. Διευθύντριαν Δημοτικοῦ Σχολείου Ζαγορᾶς. Ἔγινε ἡ ἀνανέωσι τῆς συνδρομῆς τοῦ ὑφ' ὑμᾶς σχολείου καὶ διὰ τὸ τρέχον ἔτος. Ἡ «Νεολαία» σᾶς εὐχαριστεῖ. Πολὺ νόστιμα καὶ ἔξυπνα τὰ σατυρικὰ σκίτσα τοῦ ἑνδεκαετοῦς μαθητοῦ Δημητρίου Κωνσταν. Παπαδημητρίου. Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ τὸν συγχαρῆτε ἐκ μέρους μας.—ΚΩΝΣΤ. ΣΙΣΣΩΗΝ. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὴν εὐχή σου στὸν «Καινούργιο Χρόνο».

Σὲ σένα, νέε Χρόνε, ποὺ ἦρθε ἡ σειρά σου νὰ κυβερνήσῃς τὴν τύχη μας, στηρίζουμε τὶς μεγαλύτερες ἐλπίδες μας... Τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ ὑπερκόσμια τῆς ζωῆς ἡ καμπάνα σημαίνει τὸν ἐρχομό σου, ὅλοι ἐμεῖς, ἡ νέα γενεὰ τῆς Ἑλλάδος, μὲ μιὰ φωνή, μὲ μιὰ καρδιὰ ὑψώνουμε ὣς τὸ λαμπρό σου θρόνο τὴν πιὸ θερμή μας παράκλησι:

Μὴ θελήσῃς νὰ φανῇς σκληρός. Φέρε στὴν λατρευτή μας Πατρίδα τὴν πολυπόθητη Νίκη. Φέρε στὸ Βασιλῆα καὶ στὸν Κυβερνήτη μας μακροζωΐα καὶ εὐτυχία. Φέρε σὲ ὅλους μας χαρά. Δυνάμωσε ἐσὺ μὲ τὸν ἀέρα τῆς εἰρήνης τῆς λευτεριᾶς τὸ δέντρο, ποὺ ποτίστηκε μὲ τὸ τιμημένο αἷμα τῶν ἀδελφῶν μας. Καὶ στὴ μεγάλη μας Μάνα καὶ στοὺς Ἀρχηγούς μας φέρε τὸν ἱερό μας ὅρκο:

ΝΙΚΗ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

Κωνσταντῖνος Σισσώης

Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, σκαπανέα. Εὖγε σου, Κυριακόπουλε γιὰ ὅσα γράφεις ἐναντίον τοῦ ὑπούλου ἐχθροῦ τῆς γλυκυτάτης Πατρίδος μας. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὰ τελευταῖα στιχάκια τοῦ σατυρικοῦ ποιήματός σου Πάνω στὰ ὄρη τῆς Ἀλβανίας:

Ὁ Ντοῦτσε κι' ὁ Τσιάνο,
ὁ Σοντοῦ κι' ὁ Γκρατσιάνι
τσαρούχι ἀκούγουν
καὶ πυρετὸς τοὺς πιάνει.

Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ. Δεχθῆτε ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς φιλτάτης μητρός σας. Ἔχετε ἀπόλυτον δίκαιο δι' ὅσα γράφετε. Ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πατρίδα εἶναι δύο πράγματα ἰσότιμα, προκειμένου φυσικὰ γιὰ Πατρίδα σὰν τὴν Ἑλληνική! Στὴν Ἰταλία λ. χ. τί πίστι μπορεῖ νἄχῃ κανείς.—ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΧΛΕΙΟΥΝΑΚΗΝ. Ὡραιότατο τὸ γράμμα σου. Μᾶς γράφεις μεταξὺ τῶν ἄλλων: «εἶμαι ὑπερήφανος διότι ἐγεννήθην Ἕλλην καὶ περιμένω τὴν ἅγια ἐκείνη μέρα γιὰ μένα, ποὺ θ' ἀποδείξω καὶ μὲ ἔργα πὼς στὶς φλέβες μου ρέει αἷμα ἑλληνικό. Ἰδοὺ τὸ «Ἐπίγραμμά» σου

Τὸ αἷμα σου κοκκίνισε τῆς Πίνδου μας τοὺς βράχους
Πέρα τὸ καρυοφύλλι σου ἀχνίζει, καίει ἀκόμα.
Τιμὴ λεβέντη ποὺ ἔπεσες μαζὶ μὲ τοὺς προμάχους
στὴν δοξασμένη τούτη γῆ, στὸ πατρικὸ τὸ χῶμα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς ἐσωκλείουν εἰς τὴν ἐπιστολὴν των δραχμὰς 5 δι' ἔξοδα ἀλλαγῆς τοῦ πλακιδίου των.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΑΘΑΝ. ΜΑΔΕΜΛΗΝ. Τὸ σατυρικό σου ποίημα ἐδόθη στὴν «Ἐξόρμησιν».— ΝΙΚΟΝ ΚΑΛΟΥΖΟΝ. Εὐχαριστίας διὰ τὰς εὐχάς σου. Τὸ σταυρόλεξον ἐδόθη στὸν ἁρμόδιον συντάκτην.— Ε. ΛΥΤΤΑΝ, Μ. ΦΑΜΕΛΗΝ, ΤΖΑΝΕΤΑΚΗΝ, ΘΕΟΧΑΡΗΝ, Ι. ΚΑΦΦΕΤΖΑΚΗΝ, Ἐπιτροπὴν Ἐράνου Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων 8ου Γυμνασίου Ἀθηνῶν. Δεχθῆτε τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας διὰ τὸν Ἔρανόν σας. Δὲν ἔχομε νὰ προσθέσωμε τίποτε σ' ὅσα μᾶς γράφετε σεῖς.— ΚΩΝΣΤ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΝ. Εὐχαριστοῦμε δι' ὅσα γράφεις γιὰ τὴ «Νεολαία». Οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις ἐδόθησαν εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην.— Ι. ΜΑΝΔΑΛΕΝΑΚΗΝ. Τὸ ποίημά σου «Στὸν Ἀρχηγό μας» χρειάζεται *ἐπεξεργασία*.—ΣΠ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Τὸ δημοσιεύομεν ἐδῶ:

ΑΝΑΒΛΑΣΤΗΣΙΣ

Ἕνα δεντρὶ σὲ μι' ἄκρια ἑνὸς κήπου εὑρισκόταν
ἀπ' τὴν ἀποτισιὰ ξερό. Κανένας δὲ νοιαζόταν
νὰ κόψῃ τὰ ζιζάνια πὼ τὄχαν γύρω ζώσει,
νὰ τὸ κλαδέψῃ τ' ἄμοιρο καὶ νὰ τοῦ ξαναδώσῃ
τὴν πρώτη του τὴν ὀμορφιά, τὴν πρώτη του τὴ χάρι
γιὰ νὰ γενῇ σὰν ἄλλοτε τοῦ κήπου τὸ καμάρι.

Γιατ' ἦταν ἄλλοτ' ὄμορφο σὲ χρόνια περασμένα
καὶ τὰ κλαδιά του τὰ ξερά, π' ὁ ἄνεμος σπασμένα
εἶχε τὰ περισσότερα στὰ δέντρα τὰ τριγύρω
εἴχανε δώσει ὀμορφιά, εἴχανε δώσει μύρο.
Μὰ δὲν ἐπέρασε καιρὸς καὶ γύρω του φυτρῶσαν
ζιζάνια καὶ πικραγγουριὲς π' ἀμέσως μεγαλῶσαν.

Οἱ κηπουροί, σὰν τἄδανε, δὲν εἴπανε οἱ πρῶτοι
ἀμέσως νὰ τὰ βγάλουνε, μόν' ἐκυττάξαν σ' ὅ,τι
τὸ δέντρο θὰ τοὺς ἔδινε κι' ἐκόψαν τοὺς καρπούς του.
Μὰ στὶς ἀρχὲς ἐφάνηκε τοῦ μῆνα τοῦ Αὐγούστου
χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῇ καὶ τοὺς καρποὺς νὰ δρέψῃ.

Καὶ νὰ πὼς ἐκατάφερε τὸ πρᾶγμα αὐτὸ νὰ κάνῃ,
τὸ κλάδεψε, τὸ πότισε κι' ἐφρόντισε νὰ ράνῃ
τοὺς κλώνους του καὶ τὸν κορμὸ μὲ φάρμακο κι' ἀκόμα
ἔκοψε τὶς πικραγγουριὲς κι' ἐσκάλισε τὸ χῶμα.
Ἀρχὲς τὸ εἶδ' ὁ κηπουρὸς τοῦ μῆνα τοῦ Αὐγούστου
κι' ἀμέσως ἐξανάζησε, καὶ δίνει τοὺς καρπούς του.

Ἔτσι τὸ δέντρο ἔγινε σὰν πρῶτα ξακουσμένο
γιατὶ πάλι ξανάζησε κεῖ ποὔταν ξεραμένο.
Κι' ὅλο φουντώνει πιὸ πολύ, πάει ψηλὰ κι' ἀνθίζει
καὶ τοὺς κατάγλυκους καρποὺς σ' ὅλους μας τοὺς χαρίζει.
Καὶ τώρα εἶναι πανύψηλο καὶ θὰ ψηλώνῃ χρόνια
ὥσπου ψηλὰ στὸν οὐρανὸ νὰ φθάσῃ μὲ τὰ κλώνια...

ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΗΣ
(Τερψιθέα - Πειραιεύς)

ΜΕ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΑΛΠΙΝΙΣΤΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 467)

τὴν αἰχμαλωσία τῶν ἀνδρῶν του, μᾶς ἔλεγε:

—Ντιέτσι τζόρνι νὸν μαντζαρία ἒ νὸν καρντοῦτσι...

Δηλαδή: Δέκα μέρες χωρὶς φαΐ καὶ χωρὶς φυσίγγια...

Κανένας δὲν τοῦ ἀντέτεινε. Κι' ὅμως ὅλοι μας ξέραμε πὼς τὰ πολυβόλα τους τὰ ἀφήσανε μὲ ἄρριχτες ταινίες ἀπάνω στὸν διάδρομο τροφοδοσίας τῶν αὐτομάτων αὐτῶν ὅπλων...

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πορείας οἱ φαντάροι μας μιλούσανε μὲ εὐγένεια στοὺς αἰχμαλώτους. Μάθανε λίγα Ἰταλικὰ ἀπὸ τὸν διερμηνέα καὶ τοὺς φώναζαν:

—Ἀβάντι, λὰ σέρα μπόνα μαντζαρία!...

—Δηλαδή: Ἐμπρός, τὸ βράδυ καλὸ φαΐ!...

Ὅταν ἄκουαν οἱ αἰχμάλωτοι γιὰ «μαντζαρία» χαμογελούσανε εὐχαριστημένοι καὶ ἐτάχυναν τὸ βῆμα τους γιὰ νὰ φτάσουνε στὸ χωριὸ τὸ γρηγορώτερο...

Οἱ συνοδοί, ὅταν ἤθελαν νὰ ποῦνε τίποτα στοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς φώναζαν:

—Σινιόρι, σινιόρι!...

—Δηλαδή: Κύριοι, κύριοι!...

Αὐτὸ θὰ φανῇ σὲ πολλοὺς ἀπίστευτο, κι' ὅμως εἶναι ἀληθινό. Κανένας βέβαια στρατὸς στὸν κόσμο δὲ φώναξε ποτὲ τοὺς αἰχμαλώτους του κυρίους... Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἔχουνε πολιτισμὸ καὶ εὐγένεια ψυχῆς, γι' αὐτὸ φωνάζανε «κυρίους» τοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ θελήσανε νὰ τοὺς πάρουνε ἄνανδρα ὅ,τι ὡραιότερο καὶ ἱερώτερο ὑπάρχει στὴ ζωή: Τὴ λευτεριά!...

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς τῶν μικρῶν χωριῶν, ποὺ βομβάρδισαν οἱ «γενναῖοι» ἀεροπόροι τοῦ Μαύρου Δικτάτορα, ἔδειξε τὴ μεγαλοψυχία του στοὺς αἰχμαλώτους.

Στὸ Γρεβενίτι οἱ τρομαγμένες χωριατοποῦλες καὶ οἱ χωριάτες ἔδωσαν στοὺς πεινασμένους αἰχμαλώτους ἄφθονο ψωμὶ καὶ πατάτες. Κι' ὅμως τὴν περασμένη μέρα τὰ ἀεροπλάνα τοῦ Ψευδοκαίσαρος τῆς Ρώμης ρίξανε στὸ ἄκακο χωριουδάκι 49 βόμβες.

Μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ — Ἀφροδίτη ἦταν τ' ὄνομά της — μοίρασε στοὺς αἰχμαλώτους καρύδια καὶ ψωμί.

—Χθές, μοῦ εἶπε, οἱ μπόμπες τους γκρεμίσανε τὸ πατρικό μου σπίτι καὶ παρὰ λίγο νὰ σκοτώσουνε τὸ γέρο πατέρα μου... ἀλλὰ δὲν πειράζει. Σήμερα ποὺ πεινᾶνε ἂς φᾶνε ἀπὸ τὸ ψωμάκι μας...

—Ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ἀπόσωσε ὁ γέρος πατέρας τῆς Ἀφροδίτης. Πᾶμε παιδί μου γιὰ νὰ ζυμώσῃς. Αὔριο τὸ ξημέρωμα πρέπει νὰ τοὺς δώσουμε λίγο ψωμὶ πρὶν φύγουνε γιὰ τὸ Μέτσοβο...

Ἡ Ἀφροδίτη σκούπισε ἕνα δάκρυ ποὺ ἔτρεχε στὸ μάγουλό της, καὶ πιάνοντας ἀπ' τὸ χέρι τὸ γέρο πατέρα της τραβήξανε πρὸς τὸ γκρεμισμένο σπίτι τους.

Μ. Χ. Κωνσταντόπουλος

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.


—Λοιπόν πού λές Πατέρα, κρυμμένοι μέσα στούς σκίνους φτάσαμε κοντά τους.
Καί τότε...